

Một Trăm Cách Tự Sát (Tự Sát Nhất Bách Thức)

Contents

Một Trăm Cách Tự Sát (Tự Sát Nhất Bách Thức)	1
1. Chương 1: Đi Chết Đi (thượng)	2
2. Chương 2: Đi Chết Đi (hạ)	3
3. Chương 3: Cách Thứ Nhất (thượng)	6
4. Chương 4: Cách Thứ Nhất (hạ)	8
5. Chương 5: Cách Thứ Hai (thượng)	10
6. Chương 6: Cách Thứ Hai (hạ)	13
7. Chương 7: Sát Bên Người	15
8. Chương 8: Cách Thứ Ba	18
9. Chương 9: Cách Thứ Tư	20
10. Chương 10: Tiệc Sinh Nhật	23
11. Chương 11: Cách Thứ Năm	25
12. Chương 12: Cách Thứ Sáu	28
13. Chương 13: Cách Thứ Bảy	31
14. Chương 14: Cách Thứ Tám	36
15. Chương 15: Cách Thứ Chín	39
16. Chương 16: Cơ Hội	42
17. Chương 17: Cách Thứ Mười	46
18. Chương 18: Lăn Đầu Hẹn Hò	50
19. Chương 19: Là Cậu	53
20. Chương 20: Không Thể Chết Được	57
21. Chương 21: Cách Thứ Mười Ba	61
22. Chương 22: Cách Thứ Mười Bốn (ngụy Tra)	64
23. Chương 23: Phơi Bày Ra Ánh Sáng	68
24. Chương 24: Chịu Đựng Cái Rắc	73
25. Chương 25: Bùng Nổ	76
26. Chương 26	80
27. Chương 27: Phiên Ngoại 1	82
28. Chương 28: Phiên Ngoại 2: Giấc Mơ Của Kỳ Vũ	84

Một Trăm Cách Tự Sát (Tự Sát Nhất Bách Thức)

Giới thiệu

Thể loại: Táo bạo nhĩ hóa công x chấp nhất ôn nhu thụ, thoải mái, vườn trường, song hướng thâm mến văn, 1v1 HEĐ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-tram-cach-tu-sat-tu-sat-nhat-bach-thuc>

1. Chương 1: Đi Chết Đi (thượng)

SHIT!

Bùi Thiên lão đảo từng bước, nặng nề đá đá cái chân thiếu chút nữa khiến mình vấp ngã.

— Mày nói tại sao lại như vậy, để cho cậu ấy bị người ta quuyền rũ mắt!

— Lúc trước mày không biết cậu ấy là thắng hay con cho nên do dự, hiện tại tốt rồi, người ta là thắng, đỡ phải xấu hổ!

— Nhưng năm năm thăm mền làm sao mà buông được đây? Mày là đồ thất bại!

— Không nên buông tha a phải bẻ cong cậu ta! Bẻ cong cậu ta!

— Bẻ cong em gái người, cút đi!

Bùi Thiên dùng sức lắc đầu để cho lời đối thoại trong đầu biến mất, dừng lại bước chân ưu sầu mà nhìn về phía bầu trời.

A, bầu trời trong xanh mây trắng thật nhiều, ánh nắng thật rạng rỡ, đúng là một ngày thời tiết tốt——

Đáng tiếc tâm tình không tốt.

Bùi Thiên chán nản, thất vọng cúi đầu, nhớ tới một màn vừa rồi khiến tim giống như bị kim châm mà đau đớn.

Cậu đứng đấy cười, cái loại này không phải là cười áy náy, trong mắt Bùi Thiên nụ cười này dường như là từ trong tâm cậu mà ra, cậu thoát nhìn thật cao hứng khi nhận được lời tỏ tình của cô ấy a...

Trong đầu là hình ảnh cậu được cô ta thân mật kéo lại, vui vẻ mà cùng một chỗ dạo phố ăn cơm, cùng một chỗ làm nhiều chuyện vui vẻ, thậm chí cậu sẽ cùng cô ta hôn môi! Sau khi hôn... tiếp theo là gì đây?

Bùi Thiên đưa tay che mặt, không dám nhớ lại nữa, cái này căn bản là tự làm khổ mình!

Tình cảnh năm đó hiện lên trong óc, bàn tay bị thương mơ hồ được nắm chặt, bên cạnh ngõ nhỏ âm u lộn xộn tới trường học là ký túc xá của sinh viên, ở bên trái lầu dưới là một gốc đại thụ, mùi thuốc cùng mùi cồn hăng hắt vẫn còn quanh quẩn bên mũi.

Đó là lần đầu tiên hắn thấy cậu.

Cậu mặc một bộ đồng phục học sinh quần đen áo sơ mi trắng, dưới đèn đường mờ mờ không nhìn rõ được sắc mặt, nhưng Bùi Thiên lại cảm thấy mình rõ ràng nhìn được.

Khi đó cậu nhú mày nhếch môi, động tác bôi thuốc bởi vì không thuần thục mà lúc nặng lúc nhẹ, cuối cùng một mảnh băng trắng quấn lên che lấy miệng vết thương áp đảo được mùi máu tươi, được cột lại ở phía trước bằng một nút thắt méo mó không hoàn mỹ, cuối cùng cậu cũng thở dài một hơi, hướng Bùi Thiên mỉm cười.

“Vết thương nhớ phải thay thuốc, cũng nhớ rõ không được cho giáo viên nhìn thấy, nhanh trở về đi.”

Đồng phục trên người Bùi Thiên tuy rằng bị dính máu, nhưng nhìn vào huy hiệu vẫn có thể nhìn ra bọn họ là cùng một trường.

Giọng nói thấp dần, gió nhẹ thổi qua, hai người im lặng đối mặt với nhau, ai cũng không cử động.

Bùi Thiên đã sớm không nhớ rõ đoạn thời gian hắn và người kia vô số lần gặp nhau, nhưng hôm nay ký ức lại như vẫn còn mới đây, càng làm cho khó có thể quên người cùng những rung động lúc nhìn nhau.

Tim đập nhanh giống như mới chạy xong trăm mét, để cho Bùi Thiên cảm giác như tim của mình được gắn động cơ——

Thịch thịch thịch! thịch thịch thịch thịch thịch thịch!thịch thịch thịch!thịch thịch thịch thịch!

Cùng giống như chuyện cổ tích vào một mùa hè đầy sao, còn có loại tiểu thuyết nhất kiến chung tình, mỗi một lần nói ra bọn họ gặp nhau máu gà máu chó như thế nào, đều khiến người ta xì mũi coi thường.

Reng reng reng ——

Bùi Thiên nhìn cậu lấy điện thoại từ trong túi ra, bởi vì lúc đưa cúi đầu xuống đưa điện thoại lên tai, cho bên Bùi Thiên không nhìn thấy biểu lộ của cậu với người ở đầu dây bên kia.

“Tôi phải về rồi, sắp đến giờ ký túc xá đóng cửa...” Cậu ngẩng đầu, trên mặt tựa hồ có chút xoắn xuýt, như là có chuyện muốn nói, nhưng cuối cùng cậu chỉ nói hẹn gặp lại.

Cậu đứng lên xoay người lại, không nhìn thấy vẻ mặt mác trên mặt Bùi Thiên.

“Tôi là Bùi Thiên.”

Quay đầu lại, nét mặt cậu tựa như có chút vui mừng. “Kỳ Vũ”. Nói xong lập tức quay đầu bỏ chạy, tốc độ nhanh như vậy không biết bởi vì ký túc xá đóng cửa hay là vì cái gì a.

Mà Bùi Thiên vẫn đứng yên tại chỗ, dựa vào gốc đại thụ, nhìn ngọn đèn đường duy nhất bu đầy những con thiêu thân, sững sờ nhìn theo bóng lưng rời đi vội vàng của cậu.

“Này...này!”

một tiếng kêu khiến cho Bùi Thiên giật mình mà hoàn hồn lại, nhìn cô gái trước mắt đang chống nạnh nhai kẹo cao su.

“Trời, làm gì mà xuất thần như vậy, gọi cậu mấy lần.”

Hắn không có trả lời lại, chẳng qua là nhăn lại lông mày, “làm gì vậy?”

“Tìm cậu uống rượu, rất lâu không nhìn thấy cậu rồi.” Cô gái khẽ cười, không khách khí mà ôm lấy bờ vai Bùi Thiên, rồi bởi vì chiều cao mà vô cùng lúng túng, cô oán hận mà khẽ nguyên rủa: “Đồ xấu xa, cao như thế không biết để làm gì, cũng không thấy chỉ số thông minh cao!”

“Tôi biết rồi,” Bùi Thiên miễng cưỡng kéo ra khoảng cách với cô gái, ngoáy ngoáy lỗ tai, “Đi quán bar sao, chị.”

“Cậu còn nhớ rõ tôi là chị của cậu sao, bình thường cũng không có liên lạc, còn để tôi phải tự mình đến trường tìm cậu, sao vậy, như vậy mà được sao? Tôi nói cậu a...”

“Được được được, đừng nhắc đến nữa, nhanh đi thôi.” Bùi Thiên bất đắc dĩ cắt ngang lời lảm nhảm của cô, nắm lên vai cô hướng cửa trường đi đến.

2. Chương 2: Đi Chết Đi (hạ)

Đẩy ra cửa quán bar, đập vào mắt chính là một bầu không khí thối nát cùng với ánh sáng lập lờ, đập vào mặt là mùi rượu cùng thuốc lá khiến Kỳ Vũ không khỏe mà nhăn nhó cái mũi.

Nhưng cho dù không thoải mái cũng muốn cố gắng chống đỡ, thật vất vả mới lấy được dũng khí, không thể cứ như vậy mà buông tha.

Kỳ Vũ âm thầm vì bản thân mình mà cố gắng lên, năm năm rồi, không thể không nghĩ đến bắt chuyện hoặc trực tiếp tỏ tình, nhưng mục đích của cậu quá kinh hãi thế tục, cậu lại không muốn làm cho hắn chán ghét mình, chính là biết rõ một khi đã là bạn bè thì còn muốn nhiều hơn nữa, cho nên Kỳ Vũ tình nguyện chẳng qua chỉ là thăm mền mà thôi.

Nhưng Kỳ Vũ thật sự không nhận được nữa.

Hắn mạnh mẽ trong trận bóng rổ, hắn nằm sấp mà ngủ trong phòng học xếp theo hình bậc thang, hắn bị phạt đứng bên ngoài phòng học, cùng người kẻ vai sát cánh cùng người hi ha đùa giỡn trên chóc cùng người ẩu đả đánh nhau cùng người gây gỗ dữ tợn, mặc kệ như thế nào tất cả đều hấp dẫn Kỳ Vũ, khiến cho cậu điên cuồng khiến cho cậu mê luyện.

Mấy chục năm Kỳ Vũ đều trải qua một mình không có cha mẹ, không có thứ gì khiến cậu yêu thích, cho nên hẳn giống như trụ cột tinh thần, khiến cho Kỳ Vũ có lý do để tiếp tục sống ——

Yêu thích hẳn! Thăm mến hẳn! Theo dõi hẳn! Rình rập hẳn!

Bởi vì được một nữ sinh tỏ tình, lời nói đầy kiên trì xúc động đã chạm vào Kỳ Vũ, khiến cậu cuối cùng cũng hạ quyết tâm muốn quyến rũ hẳn!

Kỳ Vũ đi đến quầy bar, ngồi trên ghế dựa cao, gọi bia rồi bắt đầu tìm kiếm bóng hình người nọ, nhưng sau khi nhìn thấy, một cảm giác thất vọng xông lên đầu, ngay cả bia mà bartender đặt trên bàn cũng không biết.

Người nọ cùng với một cô gái ngồi ở nơi hẻo lánh, nét cười trên mặt trong mắt Kỳ Vũ lại vô cùng không đứng đắn.

Không có chuyện gì đâu, không sao, có khả năng bọn họ chỉ là bạn bè!

Cũng chỉ biết tự mình an ủi nhưng lại vô cùng gượng ép mà nhìn hẳn cùng người ta dính lại một chỗ.

Mà khi Kỳ Vũ âm thầm quay đầu đi, không thể trông thấy người con gái nhả khói lên khuôn mặt mờ mịt của người kia.

Nhìn lại ly bia trên bàn, nhìn chất lỏng màu vàng với một tầng bọt trắng trắng, cầm ly lên hưng hăng một ngụm, thả ly bia lại chỗ cũ, độ cao chất lỏng chỉ còn sót lại một phần ba ——

Đó là ly bia có dung tích một lít.

Kỳ Vũ vượt qua lớp bọt dính trên miệng, suy nghĩ chậm rãi trở về quá khứ.

Còn nhớ rõ lúc trước nhìn thấy hẳn tại ngõ nhỏ âm u, lúc đi quang qua ngõ Kỳ Vũ nghe thấy tiếng hít thở nặng nề, ôm tâm tò mò mà bước vào, rẽ vào một góc thì nhìn thấy hẳn, sắc mặt trắng bệch đang ôm lấy cánh tay.

Trên người hẳn chính là đồng phục của trường bọn họ, nếu là bạn cùng trường thì không thể thấy chết mà không cứu được, đó là suy nghĩ lúc đó của Kỳ Vũ.

Ý thức được hẳn đang suy yếu, Kỳ Vũ nâng lấy cánh tay không bị thương của hẳn, nửa đỡ nửa kéo đi.

Tuy rằng đều là con trai thì sức nặng của con trai Kỳ Vũ có thể chống đỡ được, nhưng lâu dần cũng có chút không chịu nổi, may mà ý thức của hẳn hình như khôi phục lại, mặc dù còn phải đỡ nhưng đã có thể tự đi.

Lướt qua bức tường thấp bên cạnh trường, đỡ hẳn đến bên trái ký túc xá dưới một gốc đại thụ, Kỳ Vũ hướng quản lý ký túc xá cho mượn rượu và cồn cùng vài gạt và thuốc hạ sốt cầm máu, bắt đầu băng bó cho hẳn.

Sau khi đánh vật xong, Kỳ Vũ nhẹ nhàng thở ra, hướng hẳn cười cười căn dặn rồi muốn đứng dậy, nhưng lại phát hiện mình như thế nào cũng không nhúc nhích được.

Được rồi, là do đối mặt với hẳn khiến cho Kỳ Vũ không thể động.

Gió mát lạnh mà lướt nhẹ qua, tiếng ve mùa hạ râm ran, trừ cái đó ra không còn bất luận âm thanh nào, thẳng đến khi bị chuông điện thoại cắt ngang.

Kỳ Vũ ảo não cúi đầu nghe, qua loa đáp lại câu hỏi bạn cùng phòng, sau khi cúp điện thoại, lại ngẩng đầu nói qua nội dung của cuộc điện thoại vừa rồi, kỳ thật Kỳ Vũ không chỉ muốn nói cái này, càng muốn nói....a, à chính là phải hỏi ——

Tên của hẳn.

Thở dài một hơi đứng lên, xoay người che lại vẻ mặt mất mát.

“Tôi là Bùi Thiên.”

Kỳ Vũ vui mừng mà nghiêng đầu sang chỗ khác, “Kỳ Vũ”, vừa nói xong cậu cảm thấy hình như phản ứng mình hơi quá, quần bách mà hướng cửa túc xá chạy tới, để lại hẳn một mình ngồi dưới gốc đại thụ.

...

Cái trán dựa vào vách tường, Bùi Thiên không ngừng lăn lộn.

Nghĩ đến cậu bị người ta quyến rũ thì....

Bịch!

Giật dữ cụng vào tường.

Bịch!

Mắt mác cụng vào tường.

Bịch!

Khổ sở cụng vào tường, cái trán sau mấy lần cụng vào tường, cuối cùng chậm rãi dời đi.

Bùi Thiên nằm ngửa trên giường, hai tay giang ra, nhìn trần nhà ngây ngốc.

Nói là nhất kiến chung tình thật ra cũng không phải, khi đó chỉ có chút động tâm, khiến cho Bùi ngây thơ chân chính thích là từ đó về sau luôn lơ đãng hoặc cố tình để ý đến, thời gian trôi qua, nhất cử nhất động của cậu đã bắt đầu giam cầm trái tim Bùi Thiên.

Bùi Thiên thu tay, cuộn lại cơ thể.

Hiện tại? Tiếp tục thăm mền cậu? Nhưng cái thăm mền này sẽ không có kết quả, đối phương nhưng lại là thằng a, mình là đứa có cha là kẻ bài bạc, mẹ thì nghiện ngập, hai người ở cùng nhau không cần thận mà sinh ra đứa con như mình, khiến cho mình cũng trở thành lưu manh.

Bùi Thiên nhìn về phía màn hình máy tính để trên bàn, màn hình là ảnh phóng to một người đang trong nhà tắm công cộng bị chụp lén lại, bởi vì góc độ người đó đang ngửa mặt lên hứng nước trên vòi sen mà không nhìn thấy được phần bên dưới thân, nhưng sương mù lượn lờ lại toát lên vẻ đẹp huyền ảo không diễn tả được.

Sau khi liều chết không sợ hy sinh, chính mình thành không vương không bận, có thể cho bọn họ thành thù rồi lại cho bọn họ gặp gỡ, ai, duyên phận này thật sự là....

Thật là đáng chết shit!

Kỳ Vũ yên lặng ngồi trước máy tính, ngây ngốc nhìn màn hình.

Bật diễn đàn của trường học lên, liên tục nhìn qua các truyện cười cũng không thể khiến cho tâm tình của cậu chuyển biến tốt.

Đột nhiên, ngón tay Kỳ Vũ giật giật, di chuyển con chuột nhấp vào mục tìm kiếm, sau khi đánh vào mấy chữ rồi nhấn enter, chạy ra khỏi trang sau đó tùy tiện nhấn vào mấy cái thiệp mời (*topic), xem nhẹ chủ lâu (* bài post đầu tiên, người mở topic) kéo xuống đến lâu dưới——

2L: Lâu chủ thuộc loại ngu vkl không giải thích được.

3L: Bỏ qua lâu trên! Lâu chủ nghĩ lại đi a!

4L: Trên đời hoa hoa thảo thảo nhiều như vậy, từ bỏ đi a.

5L: Lâu chủ! Còn có nhiều người tốt vẫn đang chờ bạn a!

6L: Lâu chủ ngu ngốc! Lâu chủ đầu đất!

.....

Những cái thiệp mời khác đều là tình huống tương tự, Kỳ Vũ tâm phiền mà ấn vào từng cái, cuối cùng rơi vào một trang có tên là: Tự sát vì tình!

Kỳ Vũ chống cằm, nhìn xem ảnh chụp của người nào đó trên mặt bàn, thời cơ chụp không được tốt, bởi vì sương mù dấn lại trên ống kính, phần lớn hình đều mờ mịt, nhưng khuôn mặt lại rõ ràng sáng sủa ——

Đó là hình chụp một người ngồi trong phòng tắm, đang ngồi trên ghế chà xát xà phòng, tóc rối tung vểnh cao còn dính một chút bọt.

Bùi Thiên nhìn ảnh chụp Kỳ Vũ; Kỳ Vũ xem ảnh chụp Bùi Thiên.

Một hồi yên tĩnh...

Bùi Thiên bất chợt trở mình xuống giường nắm chặt hai tay; Kỳ Vũ đẩy ghế ra hai tay đập bàn——

Bùi Thiên & Kỳ Vũ: Người ta muốn hạnh phúc đương nhiên có thể! Nhưng muốn mình chúc phúc cho bọn họ thì không có khả năng! Đi chết đi! Tự sát tự sát a!!!

...

...

...

Bùi Thiên nâng trán; Kỳ Vũ che mặt——

Hy vọng đừng quá đau.

3. Chương 3: Cách Thứ Nhất (thượng)

Tấm rèm cửa được người nặng nề kéo ra, ánh nắng sáng sớm xuyên qua cửa sổ sát đất rơi vào sàn nhà bằng gỗ, từ trên sàn nhà chiếu ra một bóng người.

Đứng ở cửa sổ sát đất neho mắt mà nhìn, đưa tay lên trán che bớt ánh mặt trời.

Nhánh cây ngoài cửa sổ có mấy con chim sẻ đang nhảy tới nhảy lui, tiếng chim riu ra riu rít xuyên qua cửa sổ sát đất, xuyên qua từng góc ngách nhỏ trong phòng, gió mát thổi vào bức rèm khiến nó bay lên cao ——

Kỳ Vũ liếc mắt nhìn bức màn đang bay bay, đi qua đưa tay dè xuống, nhưng đặt chính giữa thì hai bên lay động, để lên hai bên thì chính giữa bị gió thổi thành hình vòng cung, lúc không chú ý buông lỏng tay, bức rèm liền đánh lên mặt Kỳ Vũ.

Kỳ Vũ: “...”

Đưa tay gỡ gỡ đầu tóc rối bời, Kỳ Vũ chẳng muốn làm nữa cứ tùy ý tấm rèm tiếp tục bay, xoay người đi đến phòng tắm.

Rửa mặt xong, nhìn mình ở trong gương, nhớ lại lời thề tối hôm qua.

Mà không, cùng lắm chẳng qua là mình say rượu rồi suy nghĩ bậy bạ, nhưng sau khi thanh tỉnh Kỳ Vũ cần thận suy nghĩ, phát hiện cái đó cũng không phải là không được.

Tuy rằng bởi vì không có hy vọng, không có theo đuổi, không có quang minh chính đại mà lại lén lút âm thầm tự sát, nghe qua có chút ngu xuẩn, nhưng muốn cậu lại tiếp tục “thầm mến” nữa thì Kỳ Vũ không cần.

Cậu không muốn theo dõi cuộc hẹn hò của bọn họ nữa, trộm nhìn bọn họ tán tỉnh, nhìn bọn họ ngọt ngào bên nhau.

Càng không muốn như một oán phụ mà ở sau lưng nguyên rửa bọn họ chia tay, cho dù là thực sự chia tay cũng không tới phiên Kỳ Vũ bỏ sung vào khoảng trống đó.

Nhưng một người đã đi tìm chết thì không cần nói gì nhiều.

Kỳ Vũ hung hăng mà lau mặt, giọt nước từ trên mặt cậu chảy xuống, động tác guengf lại một chút, cậu ngẩng đầu, trong mắt là kiên quyết không thay đổi.

Trên đời này, hoa hoa thảo thảo có nhiều là không sai, toàn tâm toàn lực đối với một người rồi thay đổi tình cảm, điều này cũng không là gì, nhưng trụ cột duy nhất để ước ao không có, màu sắc rực rỡ biến thành hai màu đen trắng, thế giới chỉ còn lại tuyệt vọng.

Nhìn hần cùng người khác kết hôn sinh con, hạnh phúc chung tay làm bạn với nhau cả đời, mà bởi vì bản thân là đồng tính luyện ái không thể làm hại con gái người ta, nhưng trong giới đồng chí đầy trắc trở làm sao mà ổn định được, khả năng cũng không tìm được một tình cảm chân thành, bình thường mà sống hết một đời, những giả thiết từ nay cho đến già tràn ngập trong óc Kỳ Vũ.

Đột nhiên nghĩ đến mình có phải đang vì hần mà sống hay không?

Như thế nào, đột nhiên lại thấy nhớ hần...

Kỳ Vũ đối nhìn vào tấm gương chớp mắt mấy cái, sau đó cười cười lắc đầu.

Kỳ Vũ khi vẫn còn là đứa nhỏ và khi thiếu niên đều lớn lên ở cô nhi viện, lẽ ra phải trầm cảm hoặc tức giận đối với cuộc đời, không nữa thì tâm lý cũng sẽ vụn vụn, nhưng cậu không có, lại dường thành cậu có tính cách cố chấp mãnh liệt đối với người hoặc sự vật.

Không phải là hần cũng không được, nếu cậu không được thì cũng không có gì luyện tiếc.

Kỳ Vũ cười vỗ tay một cái từ trên lầu đi xuống.

Cậu nghĩ nên tự tử như thế nào!

...

Rầm!

Dùng sức đóng cửa phát ra âm thanh vang vọng nguyên cả một tầng lầu——

Bùi Thiên đang ngủ trên giường vô duyên vô cớ bừng tỉnh, một giây sau lăn xuống giường chạm đất.

“Fuck!” hần tức giận mà mắng một cái, xoa xoa cái đầu bị đau, động tác làm một nửa rồi dừng lại, Bùi Thiên sững sốt một hồi rồi quay đầu lại.

Máy tính đang mở chế độ tiết kiệm điện cho nên màn hình chỉ toàn màu đen, nhưng máy chủ vẫn từng trận rung động.

Đứng dậy đến trước bàn bấm bấm con chuột, màn hình sáng lên bất ngờ hiện lên một trang, mắng từ tầng một đến tầng trệt.

“Mày mới ngu ngốc! mày là đồ đầu đất! Mẹ kiếp mày cũng không phải tao làm sao có thể hiểu được tao!” Bùi Thiên phẫn nộ mà hướng về máy tính trách mắng, những cũng giật mình.

Vì tình tự sát có phải hay không thật sự ngu ngốc a?

Nếu như có ai hỏi Bùi Thiên, Bùi Thiên sẽ khinh thường mà trả lời: Đương nhiên ngốc!

Theo như lời hần nói, tự sát không phải vì tình, mà là chính hần.

Nghĩ đến sau này phải một mình một người mà trải qua, ý dâm thoáng qua một chút, người nào đó có phải hay không đang cùng một người con gái khác lăn lộn trên giường...

Cảm thấy như bị đâm xuyên qua rồi, cuối cùng chỉ còn một mình mà đàn độn sống hết một đời...

Cuộc sống này không còn cách nào trải qua!

Nói trái tim hần mỏng manh cũng được, nói hần vì lúc trước thích cậu nên mới nghĩ như thế, có lẽ nếu như sự tình lúc trước không phát sinh, Bùi Thiên có thể bình thường cười cười nói lời chúc phúc, nhưng sau khi chuyện đó xảy ra, hần lại cảm thấy đau lòng giống như bị người cầm dao cắt qua.

Hần nhớ đến chị hần dường như đã từng cùng hần than thở qua, chị nói cái loại đau đớn này giống như có người lấy dao đâm vào người mình, nhưng chỉ có thể yên lặng thừa nhận mà không thể phản kích, không thể dùng sức mà từ cái chết đoạt lấy con dao kia.

Thật con mẹ nó câm nín.

Cho nên Bùi Thiên cũng chẳng phải bối vì cảm thấy mình ngu xuẩn, mà là có thể hay không lại được gặp cậu đối mặt.

Làm như vậy, muốn lần cuối cùng được gặp mặt cậu, nhưng thấy rồi thì nói cái gì a?

Ha, tôi thích cậu năm năm rồi, đừng tìm phụ nữ cùng với tôi ở một chỗ đi bảo bối!

Đây mới là ngu xuẩn, khả năng sẽ khiến cho đối phương cả đời phiền phức khó chịu, loại chuyện này Bùi Thiên không làm!

Bùi Thiên bực bội sờ sờ cổ, ần ần con chuột đem trang web toàn bộ tắt hết, nhìn khăn trải bàn mà bắt đầu ngẩn người.

Ánh mặt trời ban trưa bởi vì bức rèm mà toàn bộ bị che đi, mỏng manh yếu ớt mà xuyên qua mấy luồng sáng, ánh mặt trời mùa hè nóng rực, luồng sáng kia rất nhanh khiến cho nhiệt độ chỗ này nóng đến bỏng người.

Không khí nóng ướt khó chịu trong phòng khiến Bùi Thiên nhanh chóng không chịu nổi, chỉ có thể cầm lấy áo ba lỗ cùng quần đùi rồi đi đến phòng tắm.

Vặn vòi nước, nước lạnh buốt xối ra, chảy lên đầu tóc Bùi Thiên, nước chảy xuống cổ, lồng ngực, lưng rồi đến bên eo, lại tiếp tục chảy xuống đùi tiến vào khe mông, cuối cùng biến mất vào lỗ thoát nước.

Một hồi lâu, Bùi Thiên mới bắt đầu nhớ đến việc hần muốn tự sát.

.....Đầu óc trống rỗng....

Rõ ràng có nhiều phương pháp có thể dùng như vậy, nhưng mà một cái Bùi Thiên cũng không nghĩ ra.

Suy nghĩ trở về tình cảnh ngày hôm qua về nhà, bởi vì thất tình cho nên mình cũng đáp lại với nam nữ thất tình ở thế giới này mà uống rượu say sưa, tuy rằng thân thể say nhưng tâm không có say, hần cảm thấy ý thức của mình rất rõ ràng, cho nên vẫn có thể cảm nhận được trái tim mình co rút đau đớn, cơ thể không nhanh nhẹn là do rượu còn làm hại, nhưng nó không thể làm Bùi Thiên mất cảm giác của trái tim.

Huh, trên đường về nhà hình như có qua một cửa tiệm.

A!

Bùi Thiên vội vàng bấm chặt vòi nước, vẫn không kịp mặc quần áo mà liền đẩy cửa kính, mở cửa chạy ra sân thượng, lòng bàn chân trên mặt đất lưu lại từng vệt nước.

Chứng kiến thứ đồ vật vẫn đặt ở nơi hẻo lánh. Bùi Thiên liền nhàng thở ra rồi lại cảm thấy mơ hồ tiếc nuối.

Bất quá, Bùi Thiên cũng không tìm hiểu nguyên nhân cảm thấy tiếc nuối, quay người vào nhà lau khô thân thể, mặc quần lót rồi mặc quần áo, tiện tay nắm chìa khóa trên quầy bên cạnh, liền đi ra cửa.

4. Chương 4: Cách Thứ Nhất (hạ)

Bùi Thiên ở một khu phố tên Thiên Hải, là một nơi hẻo lánh, từ lúc khánh thành đến bây giờ cũng đã một đoạn tuổi tác, tòa nhà đều đã cũ không còn mới, nhưng bởi vì chung quanh có trường học cùng với giao thông thuận tiện, cho nên vẫn có không ít học sinh sinh viên đến thuê.

Hai tay rút túi quần chờ thang máy đến, đột nhiên Bùi Thiên ngửi được mùi khói dày đặc, quay đầu qua men theo mùi khói là một cánh cửa sắt đóng chặt, đi qua ngòi xỏ xuống ngửi ngửi, liền nhíu mày.

Tên tiểu tử thú! Vậy mà dám nướng thịt trong nhà

Lại nghĩ tới vừa rồi, chính là cửa đối diện đóng cửa lớn tiếng cho nên hại mình lăn xuống giường, hận cũ thêm thù mới, Bùi Thiên lập tức đứng lên dùng sức bắt đầu phá cửa.

Vừa đập Bùi Thiên vừa cảm thấy may mắn, trừ phi trang bị thêm bằng không cái nhà trọ này mỗi một hộ ngay cả cái cửa sắt cũng không còn.

“Mở cửa ra! Mày cho rằng đang ở trong nhà nướng thịt sẽ không ai phát hiện sao?” Bùi Thiên gõ cửa không biết sao càng đập càng tức, bắt đầu thêm đập bằng chân, “Fuck! Có loại ở nhà nướng thịt mà không chịu mở cửa a! Đừng có trốn bên trong, tao biết rõ mày đang ở nhà!”

Qua thêm vài phút bên trong cũng không có phản ứng, giống như là không có ai ở nhà.

“Đạch, thật là không mở cửa!” Bùi Thiên đập cửa một cái, suy nghĩ một chút rồi quay lại phòng mình.

Vác cái giá vẽ mượn ở chỗ đứa bạn, Bùi Thiên chẳng muốn dỡ lên, trực tiếp đặt nó xuống chỗ tủ giày dựa vào vách tường, lấy ra băng dính đã chuẩn bị tốt dính lên, sau khi mở ra ra nắp bút thì bắt đầu viết chữ.

Sau khi viết xong, Bùi Thiên hài lòng mà hừ hừ, đem bút ném lên cái hộp dưới giá vẽ, hần xoay người rồi hướng phía cửa đập một đá, lúc này mới nhấn thang máy xuống dưới lầu.

Cùng lúc khi thang máy đóng lại, cái cửa vẫn luôn bị Bùi Thiên lằng nhục chậm rãi mở ra.

Kỳ Vũ mơ màng nhìn xung quanh, khói đen từ đám cháy theo động tác của cậu cũng thoát ra, vừa nghiêng đầu vừa vận nhìn thấy giá vẽ, cậu lung lay đi đến trước giá vẽ, bên trên có viết mấy chữ ——

Bố mày nhớ kỹ rồi! Lần sau đừng để tao gặp được bên ngoài! Có n có, đừng có nướng thịt trong phòng, rất thúi!

Chữ viết ngoáy ngoằn ngoèo lộn xộn tuyệt đối không nhìn ra, Kỳ Vũ nghiêng cứu hồi lâu mới hiểu được, khẽ cười một cái, cầm lấy bút thêm vào mấy chữ.

Viết xong xoay người trở về phòng, vừa mới đóng cửa lại thì nghe thấy bên ngoài có động tĩnh.

Phải nói là quá trùng hợp hay là không trùng hợp a.

Kỳ Vũ lắc đầu không muốn suy nghĩ nhiều, đi đến trước chậu buồn bực nhìn đồng than không còn nhiều lắm, đành phải thở dài một hơi đứng dậy mở cửa sổ để thông gió, đi đến bên cửa sổ sát đất nhìn ra ban công, xuất thần mà nhìn ở xa xăm.

Mùi khói giống như vẫn quanh quẩn bên mũi, nghĩ đến vừa chuẩn bị ngủ lại bị bên ngoài gõ cửa đánh thức, hít vào đều là mùi khói dày đặc cacbon dioxit, sắc đến nỗi thiếu chút nữa cậu không rời khỏi giường được, khói cũng khiến cả phòng đều tối tăm mờ mịt.

Lại nghĩ tới giá vẽ đặt ở ngoài cửa vừa rồi, mình cũng có một cái nhỏ hơn cái này, từ năm năm trước đã bắt đầu tập phác họa, nhưng mà nó vẫn chưa đến đâu, bởi vì Kỳ Vũ chỉ biết vẽ một người mà thôi——

Bùi Thiên

Mỗi một chỗ trống trong sách đều vẽ hần, một bên mặt, chính diện hoặc là các loại góc độ, Kỳ Vũ cố ý mua khung vẽ tranh chính là vì muốn được miêu tả hần hoàn chỉnh, trên bàn có một hộp, bên trong chồng chất tất cả đều là bức vẽ về hần.

Đối với Kỳ Vũ mà nói, hần tựa như là thứ quan trọng nhất trong cuộc sống, hiện diện trong mọi thứ, mặc kệ thời điểm nào đều nghĩ về hần, vì hần Kỳ Vũ có thể không ăn không uống mà vẽ cả ngày, chỉ để có thể vẽ ra một bức tranh càng tinh vi hơn hoàn chỉnh hơn về hần.

A....lần thứ nhất tự tử thất bại.

Kỳ Vũ nhần nhần cái mũi, nắm lấy lan can rồi siết chặt.

Được rồi! lần sau tái chiến!

...

Thở phì phì mà mang khung vẽ về, Bùi Thiên vừa vào nhà liền đem cửa hung hăng đóng lại!

Nhớ tới chuyện vừa rồi, tức giận muốn bốc hỏa!

——”Cậu thanh niên, muốn mua than nướng thịt hả? Đáng tiếc, đồng than duy nhất của buổi sáng bị một người trẻ tuổi mua rồi, lần sau cậu nhớ đến sớm một chút a.” Ông chủ bán than nhìn Bùi Thiên trầm mặt, vẫn thăm hỏi mà vỗ vỗ bờ vai Bùi Thiên.

“Fuck! Hôm nay làm chuyện gì cũng không xong!” Bùi Thiên đem giá vẽ quăng xuống mặt đất, tờ giấy gắn ở trên giá không biết sao lại bay ra, rơi xuống bên cạnh giá vẽ.

Bùi Thiên nhú mày, ngồi xổm xuống nhìn nhìn dòng chữ bên dưới chữ viết ẩu tả của mình, chữ viết so với hẳn một trời một vực, ngay ngắn chỉnh tề, không nhìn thấy còn tốt, vừa nhìn thấy liền tức giận——

Giá vẽ không tệ, nhưng cái chữ này của cậu thật xấu, trở về luyện một chút rồi đến sau nha, ha ha!

Luyện một chút cái đầu a! Lại đến cái rắm! Ha Ha cái nhà mày!

Tờ giấy vì bị nắm, bên lề có chút nếp nhăn, Bùi Thiên tức giận rồi lại đột nhiên rủ mắt xuống, nhụt chí mà ngồi bệt xuống đất.

Chữ xấu? Ha Ha, thực sự là chữ hẳn rất xấu, mà không, căn bản là không thể nhìn.

Nhưng mà có hai chữ vô cùng nắn nót——

Kỳ Vũ

Bùi Thiên cảm thấy rằng cho dù mình nhắm mắt lại, có thể viết ra hai chữ Kỳ Vũ vô cùng ngay ngắn, mà thật sự chứng minh là hẳn có thể, ba năm cấp ba cho đến đại học, sách giáo khoa chỉ cần là một chỗ trống, tất cả đều là Kỳ Vũ.

Mọi thời điểm hẳn đều ghi, đi học trong vở cũng ghi, về nhà ngồi trong toa lét ngẫu nhiên cũng sẽ ghi lên tạp chí, nhưng hơn nữa là ở thời điểm tức giận, mỗi lần tức giận ghi xuống hai chữ này, Bùi Thiên đều cảm thấy bình tĩnh lại.

Ai, lại là một tiết đoạn máu chó.

Nhưng Bùi Thiên không cảm thấy vậy, có lẽ là do tác dụng tâm lý, có lẽ là do tiềm thức, ít nhất có Kỳ Vũ trước mặt hẳn, hẳn sẽ không chút nào tức giận.

Với loại tính cách nóng nảy như hẳn mà nói, là vô cùng khó khăn đúng không?

Thượng đế nói phải có ánh sáng, thì thế giới liền có.

Kỳ Vũ muốn hẳn bình tĩnh, Bùi Thiên liền bình tĩnh.

Tuy rằng Kỳ Vũ chưa từng nói qua = =..

Bùi Thiên cảm thấy nếu không phải Kỳ Vũ, hẳn đã sớm tức giận đến xuất huyết não, hỏa khí khiến can (*tạng can) nổ tung, thậm chí tinh lực (*tinh thần và thể lực) quá thịnh mà chết bất đắc kỳ tử.

Hiện tại Bùi Thiên chỉ cảm thấy vừa nhụt chí vừa cảm phẫn.

Mẹ kiếp, lần thứ nhất tự sát đã thất bại sao!

Được rồi, lần sau tái chiến!

5. Chương 5: Cách Thứ Hai (thượng)

Người đối với tình yêu có nhiều loại, có người cảm thấy tình yêu là điều quan trọng nhất trong cuộc sống, có người có thể vì yêu mà muốn sống muốn chết, có người có thể trong lúc đang thương một người lại có thể tìm đến bụi hoa khác, cũng có người cả đời chỉ nhận định một người, đương nhiên loại người này gần như tuyệt chủng.

Bởi vì rất ít người sẽ là từ đầu tiên... mà... cuối cùng đây, mỗi tình đầu có thể đến kết hôn có tỷ lệ rất nhỏ a.

Bùi Thiên cảm thấy mình chính là cái loại gần như tuyệt chủng kia.

Càng yêu càng nhạt là thái độ bình thường, nhưng hắn vẫn thấy mình lại càng ngày càng thích, vô cùng vô cùng yêu thích cậu.

Thật giống như phim thần tượng máu chó tám giờ mỗi ngày, vai phụ pháo hôi vĩnh viễn không lấy được nhân vật chính, chỉ có thể nhìn xem nhân vật chính hạnh phúc vui vẻ cùng một chỗ mà đau lòng, lúc nhân vật chính gặp nguy hiểm vẫn có thể anh dũng quên mình mà nhào tới trước, lấy tính mạng của mình để bày tỏ với người mình yêu, cho dù nhân vật chính chẳng thèm ngó tới.

Trước vai phụ pháo hôi, Bùi Thiên không biết mình còn có thể phản kháng lại cái gì a, cho dù ngốc nhưng vẫn có thể rõ ràng tình cảm khổ sở là như thế nào, loại thâm mến cấm kỵ này, giống như gông xiềng hung hăng vây lấy, lại giống như dây leo cuộn chặt, khó nói cũng càng ngày càng lún sâu.

Trên ban công, Bùi Thiên nắm chặt hai tay dựa vào lan can, chống cằm giương mắt, nhàm chán mà dùng mắt đếm từng ngôi sao, không bao lâu hắn liền chán, miễn cưỡng ngáp một cái, ngốc ngốc nhìn trời đêm.

Gió lạnh thổi qua, Bùi Thiên nheo mắt lại, bắt đầu quay về quá khứ của hắn ——

Chính thức khiến hắn yêu thích cậu hình như là ở lớp học bơi.

Khi đó, hai lớp của bọn họ vừa vặn cùng tiến vào khóa bơi lội.

Tháng 9 khí trời ôn hòa nhưng lại nóng đến dọa người, tuyệt không giống như trời còn thu, làm cho người ta cứ muốn ở mãi trong nước mà không rời đi.

Học sinh của hai lớp mặc dù đứng cùng nhau lẫn lộn không phân biệt được, nhưng tâm tình vẫn là giống như nhau vui mừng khó nhịn, ở đằng sau chính là bể bơi mát mẻ, không tập trung mà làm mấy động tác khởi động, đám học sinh hận không thể nhanh chóng xoay người nhảy xuống!

Bất đồng với những học sinh xung quanh, Bùi Thiên vừa tập, khóe mắt vẫn một mực dõi theo bóng người ở phía xa, quả nhiên là cậu.

Thân thể trắng nõn, dáng người gầy gầy, bờ mông được quần bơi ôm trọn....

Bùi Thiên vội vã dùng tay bịt mũi, chó má a muốn chảy máu mũi rồi!

Tiếng còi vang lên, mấy học sinh vừa khởi động xong liền nhao nhao quay người xuống nước, Bùi Thiên tất nhiên đã ở bên trong rồi, hắn cần nước làm cho tỉnh táo lại =..

Lặng lẽ bơi vào giữa hồ, Bùi Thiên dựa vào làn bơi, không cách xa bạn cùng lớp cũng không quá thân cận cậu, tốt!

Chậm rãi đem cái mũi ngụp xuống nước, Bùi Thiên liếc mắt nhìn cậu, hết không khí thì ngoi lên lấy hơi, sau đó lại nhẹ nhàng chuyển mắt qua, làm đi làm lại không biết mệt.

Trong nước khó khăn vụng trộm nhìn cậu, Bùi Thiên cảm thấy mình hình như có chút biến thái, nhưng sau khi nhìn thấy cậu đang bơi thì cái suy nghĩ này lập tức bị Bùi Thiên ném ra sau ốt——

Chẳng qua là bơi mà thôi, có cần phải đẹp mắt như thế không a NGAO*gào khóc*!!

Tư thế kia! tư thế kia! Bơi xong ngẩng đầu đập nước sao lại có thể gợi cảm như thế!!

Dưới bụng xiết chặt, Bùi Thiên cảm giác rằng mặt mình khẳng định đỏ chót, hồ bơi lạnh buốt cũng không cách nào khiến hắn tỉnh táo lại.

Chính mình có phản ứng, đối với một người con trai có phản ứng?

Chẳng lẽ mình là đồng tính luyện ai? Chẳng lẽ mình... thích cậu?

Nhưng chuyện này cũng không phải là không thể chấp nhận được a...

Bùi Thiên đang suy nghĩ miên man, đã thấy cách đó không xa, dường như là bị sặc nước, bơi đến thành bờ.

Giống như bị mê hoặc, Bùi Thiên bơi theo.

Thấy cậu đi vào toa lét, Bùi Thiên cong lưng lại giống mèo ở ngoài mà nhìn lên vào, thấy cậu đang đứng ở bồn rửa tay ho khan.

Bùi Thiên nhếch mép, không tiếp tục nhìn lên mà đi vào toa lét, mà cậu ở bên bồn rửa tay hình như cũng cảm thấy được, nghiêng đầu nhìn Bùi Thiên một cái, dừng ho.

Toa lét yên tĩnh chỉ còn tiếng bước chân, Bùi Thiên ra vẻ thành thạo mà đi đến bên bồn cầu đứng, đột nhiên nghĩ nếu mình bắn ra không phải là nước tiểu, lúng túng quay đầu nhìn cậu đang cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì, quả là muốn mắng fuck!

Mà lúc này cậu ở trước bồn rửa tay tựa hồ thở dài một cái, im lặng quay người rời đi.

Bùi Thiên nghiêng đầu nhìn theo bóng dáng cậu rời đi, thời gian dần trôi, lửa dưới bụng không biết sao cũng lạnh đi rồi, rốt cuộc không dậy nổi, đành phải ỉu xiu rời khỏi toa lét quay lại bể bơi.

Bất chợt hoàn hồn, Bùi Thiên hạ mắt.

Nước a...

...

Đã leo lên tầng cao nhất, lại đứng ở trên bậc thang, Bùi Thiên có chút hoảng hốt mà đứng trên bể chứa nước.

Tối hôm qua đột nhiên nghĩ đến muốn nhảy xuống nước tự sát, liền nghĩ đến đâu nhảy.

Bể bơi? Quá gây chú ý, bên cạnh có lẽ còn có con nít a!

Sông? Quanh đây không có sông.

Biển? Hiện tại biển đều là người, nhảy cũng sẽ bị kéo trở về!

Vậy làm sao bây giờ?

Lúc ấy Bùi Thiên nhầm chán mà chuyển kênh tivi, đến tiết mục đua ngựa thì bên dưới chạy qua một dòng tin nhanh “Kính hải xác nữ giới trong bể chứa nước”.

Bể chứa nước?!..... Vậy nhảy bể chứa nước!

Nhưng mà, hiện tại Bùi Thiên có chút chùn bước.

Không phải nghĩ đến sau khi mình chết đi, cảm thấy lương tâm áy náy khi các hộ gia đình sẽ uống phải nước chứa thi thể của mình, mà là bể nước rất dơ!!

Bên thành mọc đầy rêu xanh, nước đục ngầu không chịu nổi, những cái gì đó đang bập bềnh trên mặt nước, rồi những con côn trùng là như thế nào kia?!!

Những thứ thấp kém này dưới ánh mặt trời sáng sớm, tất cả đều hiện lên trước mắt, Bùi Thiên còn nhìn thấy dưới đáy bể, những đám cỏ vẫn đang phiêu a phiêu a phiêu. (*lay động).

Hắn sai rồi! Hắn không nên nhảy bể chứa nước để tự sát!

Bùi Thiên lùi một bước, nhíu mày nhặt lấy điện thoại để trên mặt đất, lúc đầu hắn vốn muốn dùng điện thoại gọi cho người ta đến tìm xác, nhưng hiện tại gọi điện đi không phải là cho người ta đến hốt xác mà là...

“Alo? Quản lý phải không? Bể chứa nước đã bao lâu không được cọ rửa rồi hả? Ông có biết nó bắn đến thế nào không! Phía trên còn có xác côn trùng, ông làm quản lý kiểu gì vậy?...Hả? làm sao mà tôi biết rõ...Tôi chính là biết rõ chuyện gì xảy ra!...Hả, muốn cọ rửa sạch sẽ? Tốt, tạm biệt!”

Nói chuyện xong Bùi Thiên nhìn bể chứa nước hả giận mà hừ hừ, dù cho không chết thì tốt xấu gì cũng phải chắc chắn rằng mình được uống nước sạch!

Bùi Thiên hi ha sung sướng, cảm thấy mình đã làm một chuyện tốt.

6. Chương 6: Cách Thứ Hai (hạ)

Khi Kỳ Vũ mở mắt ra thì đã chạng vạng tối, trong phòng không có mở điều hòa nên không khí tắc nghẽn nóng bức, làm cho thân thể cũng đầy mồ hôi dính dấp khó chịu.

Trở mình xuống giường, Kỳ Vũ mở ra cửa sổ sát đất để không khí trong phòng được lưu thông, bởi vì mùa hè cho nên dù chạng vạng tối, gió thổi tới mang theo hơi nóng nhân nhật, Kỳ Vũ nhíu mày, khó chịu khiến cậu muốn được nằm vào trong nước lạnh.

Trong nước a...

Kỳ Vũ cúi đầu, nhớ tới nguyên nhân vì sao mình thích hẳn.

Đó là vào buổi trưa một ngày tháng 9.

Lúc biết được lớp của mình và hẳn cùng vào khóa học bơi, trong lòng cao hứng như điên, nghĩ đến cuối cùng mình cũng có thể không cần đứng ở xa nhìn lén, có thể quang minh chính đại ở khoảng cách gần khiến Kỳ Vũ rất vui sướng.

Nhưng thực sự đến lúc đó, Kỳ Vũ lại sợ hãi.

Giống như đang nghiêm túc khởi động, kỳ thực lại nhìn qua hướng khác, đang nhìn đến hẳn chỉ mặc một cái quần bơi, trong lòng khe dao động, tiếp theo lại nhìn độ cong khi kéo dài, hoặc đường cong khi cúi người, liền cảm thấy miệng khô lưỡi khô, cuối cùng là cong khuỷu tay vịn người, quần bơi bao chặt chẽ lấy cái chỗ hơi nhô lên kia.

Thoáng chốc, đầu óc Kỳ Vũ trống rỗng.

Vẫn không kịp nghĩ nhiều, các bạn học đã quay người chuẩn bị xuống nước, ngay lúc đó cậu đành phải đuổi kịp, đợi đến lúc rơi xuống nước thì bắt đầu suy nghĩ lại, Kỳ Vũ lại phát hiện hình như có chỗ không đúng.

Cậu đối với hẳn... có phản ứng?!

Trong đầu hiện lên suy nghĩ này, mặt Kỳ Vũ lập tức trắng bệch.

Kéo xuống kính bơi, Kỳ Vũ bắt đầu ra sức mà bơi, giống như muốn làm cho mình tỉnh táo hơn, hoặc là chỉ muốn thoát khỏi ý nghĩ này, dùng sức làm nước tung tóe bắn lên người khác Kỳ Vũ cũng không chút nào để ý, nước lạnh buốt khiến cho khô nóng trong cơ thể dần hạ xuống, nhưng lại giống như đem tâm của Kỳ Vũ trở càng ngày càng lạnh.

Cuối cùng bởi vì bơi quá mãnh liệt khiến cho bị sặc nước, Kỳ Vũ dừng lại bơi đến thành hồ.

Thẳng đến khi chống ở bồn rửa tay, liên tục ho khan, Kỳ Vũ lại yên tĩnh mà suy nghĩ lại chuyện này.

Cậu đối với cơn trai... có phản ứng.

Cậu là... đồng tính luyến ái?

Đầu óc đang lộn xộn bỗng nghe thấy tiếng bước chân truyền đến, vô thức mà nghiêng đầu nhìn là ai, kết quả lại trông thấy cái người mà mình đang nghĩ đến.

Kỳ Vũ liếc mắt, cảm thấy càng muốn tiếp tục ho khan, nhưng ngoài ý muốn lại trầm mặc.

Không phải bởi vì cô đơn lạnh lẽo đã quá lâu, khi thích một người nên cảm thấy sợ hãi?

Aizz...

Đồng tính luyến ái thì đồng tính luyến ái...

Thích hẳn thì liền thích hẳn...

Dù sao, đối phương cũng không biết.

Kỳ Vũ nhắm mắt lại, khẽ thở dài, quay người đi trở lại bể bơi.

Lấy lại tinh thần, Kỳ Vũ phát hiện tay phải của mình đang nắm chặt lấy thành cửa sổ, chậm rãi buông ra, dùng tay trái vuốt ve bàn tay phải bởi vì vô ý cầm chặt mà cảm thấy đau đớn.

Kết quả bây giờ đối phương thật sự không biết, mà chính mình cũng coi như là thất tình rồi.

Bởi vì đối phương vẫn một mực không có kết giao bạn gái, khiến cho Kỳ Vũ mừng thầm nghĩ đến một ngày có thể đứng bên cạnh hắn, nhưng đột nhiên lại xuất hiện sự thật tàn khốc như muốn cho cậu một cái tát vào mặt, khiến cho Kỳ Vũ đột nhiên thanh tỉnh đối diện với sự thật, rõ ràng cái chuyện kia chỉ là do cậu quá si tâm vọng tưởng (*Mơ mộng hảo huyền) mà thôi.

Biết rõ không có khả năng, vẫn là nhịn không được mà sinh ra hy vọng.

Dần dần ý thức được kết quả cuối cùng của đoạn tình cảm này, khi đó không phải là không nghĩ đến muốn chặt đứt loại yêu thích này, để làm giảm đi sự thống khổ chưa xót trong lòng, nhưng tình cảm này như một màng nhện dày đặc, bao phủ lấy cậu lại khiến cho cậu dù có giãy giụa cũng không cách nào trốn thoát.

Thèm mền không thể nghi ngờ là một chuyện vừa ngọt ngào lại vừa chua xót, Kỳ Vũ cũng từng vui vẻ, ở một bên vụng trộm chú ý hắn, chậm rãi chuyển thành hứng thú khi biết rõ hắn, khi biết cậu và hắn có sở thích giống nhau thì tâm tình sung sướng dường như muốn chết mất, tuy rằng Kỳ Vũ hơn phân nửa là khổ sở.

Mặc kệ là nam thầm mền nữ hay là nữ thầm mền nam, dù cho không thích nhưng có thể quang minh chính đại.

Còn cậu thầm mền lại chỉ có thể ẩn dấu trong tim, không thể phơi bày ra.

Tựa như vai phụ pháo hôi trong các bộ phim, chỉ có thể thầm lặng yêu thích, lại không dám nói ra, đã bị đánh đuổi đi mất.

Kỳ Vũ nhìn bầu trời một mảnh hồng hồng phía xa xa, không khỏi cười khổ.

Nước a...

Dứt khoát chết đuối đi.

Nghĩ đến điều đó, giống như đã hạ xuống gánh nặng trên vai, Kỳ Vũ thở nhẹ ra, chậm rãi bước đến phòng tắm.

Kỳ Vũ thuê căn phòng này là có bồn tắm lớn, cái bồn này so với một người đàn ông trưởng thành mà nói cũng đủ lớn, thậm chí toàn bộ người nằm xuống cũng không có vấn đề, tuy rằng không thường dùng, nhưng hiện tại lại cậu lại cảm thấy vô cùng may mắn khi có bồn tắm lớn.

Bằng không thì đi đến đâu để chết đuối đây?

Hiện tại là chạng vạng tối, ra ngoài lại gặp nhiều phiền phức!

Được rồi, thật ra Kỳ Vũ là muốn chết ở nhà hơn là ra bên ngoài, nếu như nhảy xuống biển, thì thể không chừng sẽ bị cá mập gặm đi a!

Mà không! Nói không chừng lúc đang giãy giụa, vẫn còn sống sờ sờ ra đấy, bị cá mập xé nát!!

Ngẫm lại thì rất đau đớn!

Kỳ Vũ hít hít cái mũi, cúi người vịn mở vòi nước.

Đóng lại cửa phòng tắm chỉ còn lại tiếng nước chảy, Kỳ Vũ dựa lưng vào bức tường phòng tắm, hai tay bắt chéo nhau ôm ngực mà trầm tư.

Có hay không nên ghi lại di thư? Ít nhất vẫn còn lưu lại mấy chữ, chứng minh cậu cũng từng có mặt trên đời này.

...Được rồi, thật ra là cậu vẫn muốn để lại chứng cứ xác minh là Kỳ Vũ có yêu Bùi Thiên, dù sao đã chết thì cái gì cũng không biết nhà.

Nhưng nghĩ lại, Nếu như di thư của mình lọt vào tay một người có lòng tốt, cho nên người đó giúp mình nói cho hắn nghe thì làm sao bây giờ?

Hắn là thằng nam, nghe như vậy chỉ sợ sẽ buồn nôn, rồi lại áy náy vì hắn mà hại chết mình.

Hay là cứ ghi lại lời vĩnh biệt là được rồi, như vậy hắn có thể sống vui vẻ, dù sao trên đời này cũng không còn người thấp thỏm nhớ mong.

Khiến cho tình yêu say đắm trong năm năm vĩnh viễn chôn dấu theo chính mình cho đến cùng, nghĩ như vậy thật là đáng buồn, Kỳ Vũ cúi đầu cảm khái.

Nhưng không được bao lâu, phòng tắm bỗng nhiên im ắng, Kỳ Vũ cứng người.

Đi đến bên cạnh bồn tắm, ánh mắt chăm chú nhìn vào vòi nước, vươn tay tháo ra vòi nước, vặn qua vặn lại, nhưng vẫn không có nước chảy ra.

Dừng lại một chút, Kỳ Vũ đứng dậy đi đến cửa ra vào.

Đến trước cột thông báo gần thang máy, nhìn chăm chú vào tấm poster màu đỏ, Kỳ Vũ trầm mặc.

Cái gì mà quyết định vệ sinh bể chứa nước?!!

Cái gì mà chạng vạng tối 6 giờ mới bắt đầu vệ sinh?!!

Cái gì mà mời các hộ gia đình nhớ trữ nước?!!

Cái gì mà thời gian thông báo là 11 giờ sáng?!!

Cậu cái gì cũng không biết nha!! Cậu một giấc ngủ hơn năm tiếng a!

Kỳ Vũ nâng trán, chết coi như không thành nhưng mà...

Cậu còn không có chỗ tắm rửa nấu ăn a!!!

7. Chương 7: Sát Bên Người

Giữa hè, bầu trời xanh thẫm với những đám mây bông bênh giống như tơ, ánh mặt trời rạng rỡ không bị che giấu, trên đường nhìn lại một mảnh trắng xóa, sáng đến mức làm cho người ta mở mắt không ra, bên cạnh lối đi bộ có rất nhiều ve đang kêu to, tiếng kêu râm ran không dứt.

Dưới gốc đại thụ, cành lá che bớt nắng chỉ in lên đường vài vệt sáng loang lổ, Kỳ Vũ híp mắt đi trên đường, tay trái chống thắt lưng, tay phải ra sức quạt gió.

Đi không lâu, Kỳ Vũ nhìn thấy một tòa cao ốc liền chạy qua, tiến vào bên chỗ cửa lớn có gió lạnh thổi qua, cảm nhận nhiệt độ so với bên ngoài thấp hơn mấy độ mà cảm thấy dễ chịu, lúc này mới hạ nhiệt, hướng thang máy đi đến.

Lên lầu sáu, Kỳ Vũ đẩy ra lớp cửa thủy tinh tiến vào thư viện, đến quầy đem đồng sách đã mượn trả lại, theo từng con số bên cạnh sách mà đem trả lại vị trí cũ, ánh mắt lại xẹt qua mấy quyển sách ở trên kệ, thò tay chọn lấy, đơn giản đọc qua vài chữ rồi cầm đến quầy đăng ký mượn sách.

Nơi này là tòa cao ốc hành chính khu F, mà lầu sáu là dành riêng cho học sinh đến để mượn sách, đọc sách; bất luận cái gì có liên quan đến việc giảng dạy hoặc tham khảo thì nơi đây đều có, thậm chí có một ít đề mục giảng dạy còn có thể trích từ trong sách ở chỗ này.

Tới gần cuối kỳ, đến lầu sáu để xem sách càng ngày càng nhiều, bởi vì nơi này là nơi mà các sinh viên ở khu F học chung, cho nên không ít sách sau khi đọc xong, phía trên còn để lại ghi chép hoặc là giải thích trọng điểm, thậm chí chỉ trong một quyển sách, mỗi chỗ trống đều đầy chữ viết phong phú.

Mà ở cuộc thi sắp đến đây, trong sách không chỉ có trọng điểm mới nhất, lại càng có khả năng trợ giúp rất nhiều trong cuộc thi.

Kỳ Vũ đem sách đã hoàn tất thủ tục nhét vào trong cặp chuẩn bị rời đi, xuống dưới cửa thủy tinh chuẩn bị đẩy ra để đến thang máy, đột nhiên bất động.

.....Bên ngoài tại sao lại chói chang như thế, nắng như thế, a a mặt trời thật lớn.

Kỳ Vũ mặt không biểu tình dừng vài giây, quyết định xoay người lại đi lên phòng tự học trên lầu bốn.

Aizz, đi đến phòng tự học có gió mát ngủ một giấc thuận tiện trốn một tiết cũng được, dù sao có khả năng là không có điểm danh...

Tiến vào một vị trí hẻo lánh trong phòng, kéo ra cái ghế đặt ba lô lên bàn, Kỳ Vũ gục đầu xuống bắt đầu ngủ.

Cùng lúc đó, Bùi Thiên cùng các sinh viên tiến vào phòng học xếp theo hình bậc thang, sau khi chọn vị trí ngồi xuống, Bùi Thiên bắt đầu tìm hình ảnh quen thuộc của người kia, nhưng nhìn hoài cũng không thấy.

Có lẽ đến muộn? Bùi Thiên buồn muốn chết.

Cố ý tìm ra thời khóa biểu của người nọ, chỉ cần cậu có tiết thì toàn bộ đều đi theo, dù cho trùng với thời gian khóa học của mình cũng không để ý, từ khi bắt đầu học kỳ đến giờ đều là như thế.

Nhưng hôm nay lại giống như ngoài ý muốn.

Hơn một tiếng cửa phòng học vẫn là không có ai tiến vào, Bùi Thiên biết rõ cậu cúp học rồi.

Chó má a, sao lại cúp học?!!

Người chăm chỉ như vậy mà lại cúp học, có phải hay không bị bắt cóc rồi a?!!

Về mặt Bùi Thiên lập tức nghiêm trọng, ý niệm không tốt trong đầu từng cái trôi lên tràn ngập trong óc hần, tiếng giảng bài đi vào trong tai hần chỉ còn là tiếng vo ve vo ve vo ve từ tai này lọt qua tai kia.

Tiếng tụng kinh vo ve vo ve cùng những suy nghĩ trong đầu hần càng ngày càng vượt quá phạm vi chứa đựng của bộ não, Bùi Thiên không còn chịu đựng nổi.

Nhắc lên ba lô bên cạnh, Bùi Thiên đột nhiên đập bàn đứng lên, đang lúc mọi người đang ngồi cười đùa lẫn lộn, lúc này hần đứng lên tựa như hạc giữa bầy gà mà vô cùng rõ ràng, thực tế cùng cái âm thanh đập bàn cùng khuôn mặt bất thiện, các sinh viên nhao nhao ngẩng đầu nhìn Bùi Thiên, lão giáo viên đã mấy năm đứng lớp giảng bài cũng bị làm cho hoảng sợ, sững sờ nhìn về phía Bùi Thiên.

Lớp học lập tức lâm vào trầm lặng.

Bùi Thiên không để ý đến, đeo ba lô lên lưng hai tay rút túi quần, trực tiếp xuống cầu thang lớn hướng cửa phòng học đi ra.

Lão giáo viên sau vài giây sững sờ liền kịp phản ứng lại, nghiêng đầu sang chỗ khác nghiêm nghị mà lớn tiếng mắng: “Bây giờ đang là giờ học! Quay về chỗ ngồi xuống!”

Đối với điều này Bùi Thiên chẳng thêm quan tâm, liếc qua một cái, sau đó tiếp tục đi đến cửa ra vào.

“Tôi nói lại lần nữa, bây giờ đang là giờ học, mau quay về chỗ ngồi!” Lão giáo viên thấy Bùi Thiên không chút nào để ý liền tức giận đập bàn, “Dừng lại cho tôi! Cái trò kia tên gì hả! này! này!! Vẫn cứ đi ra ngoài hả?!!”

Lão giáo viên bị động tác khinh thường không tôn trọng của Bùi Thiên khiến tức giận đến lệch cả râu, nhìn xem bởi vì cuối kỳ mà ở dưới trần đầy đầu người, lập tức đem qua cái sổ điểm danh xám tro đã lâu chưa từng sử dụng, được lắm! Còn không sợ tôi không điểm danh đến tên cậu a?!!

Từ đầu đến giờ Bùi Thiên chỉ là khinh thường mà liếc qua, không thêm quan tâm mà nghênh ngang ra khỏi phòng học, nhưng lúc đi ra Bùi Thiên chỉ cảm thấy mê mang.

Cho dù là đi ra ngoài thì sao, cũng không tìm thấy cậu a, mà không đúng, trong danh bạ điện thoại trong nhóm tình yêu, cái tên yêu quý Kỳ Vũ bảo bối chính là số điện thoại của cậu, nhưng dãy số này từ lúc ban đầu cũng chưa từng xuất hiện ở lịch sử cuộc gọi.

Hao hết tâm từ từ mấy đứa bạn mà có được số điện thoại, rồi lại một lần cũng không dám gọi qua, không dám vì không có từ gì để nói lại càng bối vì không quen.

Nói cho cùng, một người xa lạ bỗng nhiên nhắn đến nói muốn kết giao bạn bè với mình, thử hỏi có mấy người tiếp nhận? Không bị xem là biến thái thì tốt rồi, huống chi vẫn là một tên gay ôm tâm tư khác thường.

Nếu như bị cậu phát hiện mình thầm mến cậu, có thể hay không cậu sẽ cảm thấy buồn nôn, xem hắn như là loại vi khuẩn dị chủng, Bùi Thiên nghĩ cũng không dám nghĩ.

Chính là vì đối phương không biết, cho nên mình còn có thể lặng lẽ mà thầm mến, chính bởi vì đối phương không biết mình, cho nên còn có chút tư cách yêu thích một cách không trọn vẹn, một khi đối phương biết sẽ buồn nôn mà khinh thường chính mình, Bùi Thiên cảm thấy mình đã đủ nhục nhã khổ sở rồi, không chịu được như vậy, hắn còn muốn được tiếp tục thích đối phương, quần lấy đối phương.

Người si nói mộng mà thôi. (*chuyện hoang đường không thực hiện được)

Dù cho từ bỏ tôn nghiêm, Bùi Thiên cảm thấy mình không thể tiếp tục, trong lòng hắn, cậu giống như một người hoàn mỹ, có thể thầm mến đã là vô cùng may mắn, còn muốn cùng một chỗ với cậu căn bản là vượt ngoài giới hạn!

Nói cho cùng cũng là do tự ti mà thôi.

Có trời mới biết khi trông thấy cậu được nữ sinh tỏ tình thì trong tim Bùi Thiên thấy rất khó chịu, cô bé kia lại dễ thương như vậy, ăn nói nhỏ nhẹ, bởi vì tỏ tình mà trên khuôn mặt trắng nõn hơi ửng hồng, như vậy làm sao mà cậu ấy không chấp nhận cho được?

Không biết vì sao lúc đó trong mắt Bùi Thiên đầy là lửa giận, mắt đầy tơ máu, nếu không còn lại một chút lý trí còn sót lại, hắn cảm thấy thiếu chút nữa đã muốn đi lên đá văng cô bé kia tiếp theo lời cậu đi mà nhốt lại, chỉ có mình mới có thể có được cậu!

Nhưng mà ý niệm đó chỉ thoáng qua trong đầu mà thôi, xuất hiện vài giây thì Bùi Thiên liền héo, xông lên thì có tư cách gì mà nói chuyện, chẳng qua là càng thêm chê cười mà thôi.

Bùi Thiên nghiêm mặt, chẳng có mục đích mà lẩn lút trong sân trường, cuối cùng ngừng trước cao ốc hành chính, nhìn qua cao ốc cao ngất, mồ hôi trên trán từng giọt lặn xuống, suy nghĩ một chút, Bùi Thiên quyết định đi vào hưởng chút khí lạnh.

Mà muốn thò tay kéo ra cửa thủy tinh màu xanh lá, thì lại người bên trong đẩy ra.

Giác ngủ này thật tốt! Kỳ Vũ hài lòng mà híp mắt ngáp một cái, thò tay đẩy cái cửa màu xanh ra lại trông thấy Bùi Thiên mặt không biểu tình đối mặt với cậu.

Kỳ Vũ: "..."

Bùi Thiên: "..."

Kỳ Vũ lập tức gạt đầu vượt qua Bùi Thiên, nhưng thoáng qua một cái Kỳ Vũ vẫn không nhận được mà quay về phía Bùi Thiên, lưng Bùi Thiên rất thẳng, Kỳ Vũ biết rõ vì hắn không còng lưng nên cũng cố gắng khiến cho mình không bị còng lưng, vừa mới bắt đầu còn có chút không quen, nhưng sau khi đã thành thói quen, cuối cùng có khi lưng còng rồi lại cảm thấy không được tự nhiên.

Thói quen thật là đáng sợ.

Kỳ Vũ chậm rãi quay đầu lại, tay phải xoa xoa lồng ngực của mình, hơi thở dài.

Yêu thích cùng thói quen thì cái nào đáng sợ hơn?

Cái nào cũng đáng sợ, vì yêu thích nên thành thói quen, trước mặt thì vừa yêu vừa quen, thế nào mà không đáng sợ.

8. Chương 8: Cách Thứ Ba

Bùi Thiên im lặng nhìn chăm chăm vào màn hình nhấc nhở trên thang máy, từ lâu một chậm rãi đến lâu hai lâu ba lâu bốn lâu năm...

Thở dài một hơi cúi đầu xuống, vừa rồi bất ngờ đối diện khiến cho tim Bùi Thiên lập tức bị chậm một nhịp, cậu vẫn như bình thường tinh thần rất tốt, thói quen cong khốe miệng hướng mặt trời híp mắt, tóc đen mềm mại mà dán trên trán, mặc một cái áo sơ mi màu trắng vô cùng đẹp mắt.

Cùng với những cảnh vô số lần ở trong mơ giống nhau, khuôn mặt cậu, từng cử động của cậu thân thể của cậu, chẳng qua là bất đồng ở chỗ ngẫu nhiên quần áo trong mơ là không giống nhau, lần này có mặc.

Hôm nay hẳn cũng mặc áo sơ mi, như vậy có phải hay không được tính là áo đôi a?

Tuy rằng một bên là đường vân một bên là ô vuông.

Xoay người, cái trán đặt lên vách thang máy, vẫn nhìn không được mà thở dài lần nữa.

Mỗi lần đều giống như nhau, làm cho hắn đang nản lòng mất hết ý chí lại để để cho nhúm tro tàn bùng cháy lên, giống như bị quyến rũ hay một loại cổ độc, có thể khiến hắn đang rơi vào vực sâu không đáy từ nay về sau chỉ còn tuyệt vọng, lại có thể khiến hắn bay lên trời cảm nhận ngoài cái rét lạnh âm u, là mặt trời ấm áp sáng ngời.

Đúng vậy, hắn lại một lần nữa động tâm rồi.

Động tâm chết tiệt.

Đinh ——

Đến tầng cao nhất, cửa thang máy từ từ mở ra.

Nhưng mà người đứng bên trong không có động tác gì, tùy ý cửa thang máy mở ra, rồi lần nữa đóng lại, đứng ở tầng cao nhất.

Trong thang máy rất yên tĩnh, nếu không phải còn có tiếng kêu trầm thấp của máy điều hòa, lại tựa như một cái hộp đóng kín, nếu như không có ánh sáng từ bóng đèn huỳnh quang phát ra, lại tựa như một nhà giam u tối ——

Gắt gao bao vây lấy Bùi Thiên.

Đương nhiên, chỉ cần nhấc tay, ở chỗ hình vuông phát ra ánh sáng xanh, nhấn một cái xuống, cửa thang máy sẽ như ý từ từ mở ra.

Nhưng vẫn là ngừng ở tầng cao nhất, ngăn cách hết thảy với bên ngoài, làm cho người ta muốn nằm xuống ngủ một giấc, vào buổi trưa, cao ốc hành chính giống như một tòa nhà bỏ không, thang máy vẫn là dừng ở tầng cao nhất, không có di động.

Liền như thế, cái trán dựa vào vách thang máy, không lên tiếng, là trầm tư hay ngẩn người cũng không biết.

Thời gian dường như ngừng lại, trong thang máy, không biết đã qua bao lâu, oanh một tiếng, bắt đầu di động đi xuống phía dưới.

Lúc thang máy vừa mở ra, người ở bên ngoài kinh ngạc mà nhìn người nam sinh đi ra, cước bộ người nọ trầm ổn, không nhẹ không nặng, giống như người bình thường, nếu mà bỏ qua sắc mặt tái nhợt không có chút máu.

Đẩy ra cửa thủy tinh, bên ngoài một mảnh chói chang khiến người ta mở mắt không ra, nheo mắt lại, Bùi Thiên đối diện độ cảm thấy bụng đau đau, cất bước đi ra khỏi cao ốc.

Không muốn đến nhà ăn trong trường học, nhưng bên cạnh trường học cũng không có quán ăn vặt nào, xem ra chỉ có thể chống đỡ mà về nhà.

Bùi Thiên chậm rì rì mà đi đến cổng trường, quẹo bên trái hướng về nhà mà đi.

Bởi vì ánh nắng mặt trời, Kỳ Vũ chỉ có thể cúi đầu dựa vào tường bên cạnh cao ốc.

Kỳ Vũ chẳng qua là dựa vào tường mà ngăn người, nhìn chăm chăm vào giày vải màu trắng, không khí nóng bức chung quanh giống như là không có quan hệ với cậu, như một tên đầu gỗ cứ đứng yên dưới nắng, mặc kệ trên trán đã thấm ra mồ hôi, làm ướt cả áo sơ mi, từng giọt mồ hôi thi nhau chảy, nhưng những thứ này tựa hồ cùng bản thân không quan hệ.

Bởi vì bản thân không để ý đến, tựa như thân thể này không phải của cậu.

Không biết vì sao mình lại đứng bên ngoài chờ hán, cũng không biết tại sao lại thích dạng người như hán.

Dường như là bị hấp dẫn, cuối cùng cũng khó mà giải thích được.

Trái tim lại một lần nữa đập thành thịch, lén lút cúi đầu, nhìn thấy đôi mắt màu đen hướng về mình, mồ hôi ẩm ướt làm tóc mai dán sát gò má, khuôn mặt góc cạnh, dù mặc áo sơ mi kẻ ô vuông vẫn vô cùng đẹp trai.

Nhưng nhìn thấy đầu lông mày ưu sầu.

Hán đang phiền não cái gì a? là cãi nhau cùng bạn gái sao?

Kỳ Vũ không khỏi cười cười mệt mỏi, cãi nhau thì làm sao, càng nhao nhao thì tình cảm càng tốt a.

Bỏ qua động tâm mới rồi, hiện tại chỉ có đau lòng.

Nhéch bờ môi trắng bệch, cậu biết rõ không nên vì cái này mà khổ sở, bởi vì khổ sở cũng không làm được cái quái gì, nhưng tâm vẫn không khống chế được mà co rút đau đớn, vừa rồi đến bây giờ giống như đi tàu lượn siêu tốc, mới bắt đầu trầm mê đột nhiên vẫn là bị rơi xuống.

Kỳ Vũ tự mình hiểu rõ, dù cho có quay về nhà, hết thảy mọi thứ cũng không có bất luận thay đổi gì, cho dù như thế này còn thêm một chút ngắn ngủi thời gian cậu cũng nguyện ý.

Rõ ràng có thể đi vào nhưng lại cố chấp đứng ở bên ngoài.

Kỳ Vũ ngẩng đầu nhắm mắt lại, chân phải hơi khoác lên lên trái, mũi chân chạm đất, hai tay chấp sau đầu dựa vào tường.

Con ve mùa hè kêu to, lá đại thụ xanh biếc theo từng cơn gió đung đưa, ngẫu nhiên gặp được cơn gió lớn phát ra âm thanh sần sật, một buổi trưa quang đăng.

Cạch ——

Cửa thủy tinh màu xanh được người đẩy ra.

Kỳ Vũ mở to mắt nhìn về phía Bùi Thiên tay ôm bụng, chờ hán đi một đoạn, mới bắt đầu đuổi theo.

Bùi Thiên đứng ở ngã tư, đèn xanh đèn đỏ ở bên cạnh chớp tắt.

Nhìn dòng xe qua lại trên đường, Bùi Thiên đột nhiên nghĩ ra một ý tưởng ——

Nếu như vượt lên một bước?

Sẽ bị xe đụng chết sao.

Liếm liếm bờ môi khô khốc, Bùi Thiên hít một hơi thật sâu, rồi mới chậm rãi thở ra, tiếp theo chậm rãi tiến một bước.

Bỗng nhiên bị một người nắm lấy khuỷu tay kéo về sau, bởi vì dùng sức cùng với quán tính nên bị ngã xuống đất——

Bùi Thiên đang muốn mắng chửi người dám kéo hán lại, đột nhiên ngậy ngẩn, nhìn xem người dưới thân bởi vì đè nặng mà mặt ửng đỏ, khoảng cách giữa hai người vô cùng thân cận, chớp mũi đều muốn đụng đến đối phương, hơi thở cũng hòa vào nhau.

Rõ ràng trên đường xe cộ nhiều như vậy, Kỳ Vũ không nghĩ Bùi Thiên vậy mà muốn cất bước qua!

Lập tức tiến lên kéo Bùi Thiên lại mà cũng không có suy nghĩ nhiều, xuất phát từ phản xạ trong vô thức, lập tức chạy lên kéo hẳn lại, thế là, tình huống bây giờ lúc trước cậu cũng không có nghĩ tới.

....Kỳ thực muốn cũng không có cơ hội.

Mặt đối mặt, mũi đối mũi, bốn mắt đụng nhau, trong mắt cả hai chỉ có đối phương, tình cảm say đắm không thể kiềm chế từng chút một dâng lên, giống như một loại đang chôn dấu sâu trong chốc lát muốn bùng nổ ra——

Cứ như vậy trong nháy mắt, Bùi Thiên muốn ở đây mà đè Kỳ Vũ xuống hung hăng hôn lên không muốn buông tay!

Cứ như vậy trong nháy mắt, Kỳ Vũ muốn ở đây đưa tay đè xuống Bùi Thiên hôn lên mà không hề buông tay!

Giống như có cái gì đó muốn đi ra!

“A... Các cậu vẫn muốn làm như vậy đến bao giờ?” Bác gái bên cạnh vẻ mặt xám xịt mà nhìn hai người trên mặt đất, chuyện vừa rồi đều nhìn thấy rõ ràng! Bọn họ lại cứ áp nhau lâu như vậy là làm cái gì?!!

Bùi Thiên: “...”

Kỳ Vũ: “...”

9. Chương 9: Cách Thứ Tư

Bùi Thiên lấy lại tinh thần, lúng túng bỏ qua chèn ép, đứng lên thuận tiện đưa tay kéo theo Kỳ Vũ.

Vỗ vỗ bụi bặm trên quần áo, hai người hơi có vẻ e lệ mà cúi đầu, vai kề vai đứng chung một chỗ ở trên lề đường chờ đèn xanh.

Nhìn từ phía sau, tấm lưng rất thẳng không có cong, dáng người không gầy cũng không mập, chiều cao không khác mấy cùng đứng chung một chỗ, giống như anh em đã quen thuộc từ lâu, hay là, người yêu.

Hai người trầm mặc mà giằng co, nhìn như lạ lẫm không quen thật ra lại hiểu rõ đối phương, nhưng quan hệ lại không có bút phá, nguyên nhân lúng túng ngoại trừ khoảng cách gần gũi vừa rồi, càng là do hẳn cũng mình không quen biết thì làm sao mà nói chuyện, nói cái gì đây, ngàn vạn lần đừng nói ra loại chuyện yêu thích hẳn sẽ làm phá vỡ bầu không khí a a a!!

Nhưng trạng thái này cũng không kéo dài được lâu.

Tiếng chuông vang lên, Bùi Thiên nhả lại lông mày, không cao hứng lắm mà nhận điện thoại, nghe được đối phương mời vô thức mà muốn cự tuyệt, rồi lại nghĩ đến tiếp tục như vậy cũng chỉ càng thêm lúng túng, thế là đành phải rầu rĩ đáp ứng.

Chớp mắt một lúc, hai người đã đi đến chỗ giao nhau giữa quán bar và nhà.

Bùi Thiên có chút khấn trương nắm lấy góc áo, quay đầu hướng Kỳ Vũ nói: “Hôm nay thật sự cảm ơn cậu.”

“A?A, không cần khách khí..” Kỳ Vũ như bị hoảng sợ, hốt hoảng mà liếc nhìn Bùi Thiên một cái, sau đó, mới nhanh chóng thu hồi lại ánh mắt.

Bùi Thiên thấy thế cười khỏ, xem ra ngoài việc không quen, vẫn là miễn cưỡng tiếp nhận, hơn nữa còn áp lực mà ở bên người hẳn.

“Vậy tôi đi trước, hẹn gặp lại.” Bùi Thiên đè xuống cảm giác không muốn, hướng Kỳ Vũ cười cười miễn cưỡng, âm thầm quay người rời đi.

“A...” Kỳ Vũ nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn bóng lưng Bùi Thiên dần dần đi xa, muốn chào hẳn lần cuối lại chỉ phát ra âm thanh hẹn gặp lại nho nhỏ.

Vì vậy, một người đứng nguyên tại chỗ cứ si ngốc mà nhìn theo, một người đưa lưng lại cúi đầu yên lặng bước đi.

...

Ánh nắng chiều đã dần tắt, Kỳ Vũ cầm theo mấy bịch rác đến chỗ tập trung rác của khu chung cư, chậm rãi đặt túi rác xuống, quay người không phải hướng về nhà mà là đến siêu thị.

Vừa đi vừa suy nghĩ nên mua cái gì, Kỳ Vũ bẻ bẻ ngón tay lại nghĩ trong nhà còn thiếu cái gì, khi đi ngang qua quán bar cũng chẳng muốn liếc qua một cái, mượn rượu giải sầu cái gì nha vẫn là quên đi, lại mất công xài tiền phung phí.

Đi ra khỏi quán bar, Bùi Thiên đuổi lưng một cái, cuộc hẹn này chẳng qua là tâm sự những chuyện xảy ra gần đây rượu không uống bao nhiêu, ngược lại có mơ hồ nhắc đến chuyện thăm mền, tuy rằng bị người giễu cợt làm trò gì vậy, không ra sức an ủi buông tha là được rồi, nhưng lại khiến trong lòng thư thả được chút ít.

Đưa tay tháo ra nút áo thứ hai, vặn cổ qua lại rồi lại ngoài ý muốn nhìn thấy thân ảnh quen thuộc.

Dù là người hay là quần áo ngày hôm nay đều mới thấy qua, tuyệt đối không sai.

Rốt cuộc hôm nay thật là có duyên a, đắc ý mà ngoác miệng, vò vò tóc liền đi theo.

Cầm theo cái làn màu xám, Kỳ Vũ cúi người lựa chọn rau củ, tuy rằng cậu không biết làm nhiều loại rau xanh lắm, nhưng đơn giản vẫn lựa vài món, bình thường cũng là nấu bát mì, nấu bát canh và xào rau mà ăn.

Tiếng cười hi ha của đứa nhỏ truyền đến, Kỳ Vũ không để ý nhiều, thẳng đến khi vừa mới xoay người đã đụng phải thằng bé mà buông mất cái làn, thằng bé cũng ngã xuống, đặt mông ngồi xuống đất hốc mắt đều đỏ lên, nước mắt đã muốn trào ra.

Đám nhỏ đuổi theo thằng bé thấy thế cũng dừng lại, có chút chột dạ mà nhìn Kỳ Vũ rồi vội vã chạy đi.

Mà Bùi Thiên đang giả bộ tích cực lựa chọn trái cây nhìn thấy, vô cùng bức mình, bình thường hẳn cũng chán ghét trẻ con, ồn ào lại yếu ớt, một cái không đúng ý liền khóc oa oa phiền chết người, đang muốn bỏ lại hoa quả trong tay đã không còn hình dạng mà tiến qua trách mắng, chỉ thấy Kỳ Vũ có động tác.

Kỳ Vũ ngồi xổm xuống đất, đưa tay lau đi nước mắt trên mặt thằng bé, sau đó, xoa xoa đầu nó rồi nhẹ nhàng kéo dậy, ôn nhu nói: “Lần sau nhớ rõ trong siêu thị không được chơi đùa, không những sẽ gây phiền phức cho người khác mà còn nguy hiểm nữa, biết không?”

Thằng bé ngậy thơ gật đầu, Kỳ Vũ vỗ vỗ lưng của nó cười cười, “Đã không có gì nữa rồi.” Nói xong quay qua nhặt lại mấy thứ rơi vãi.

Sau khi thằng bé quay qua đám bạn cùng trao đổi ánh mắt, bọn nhỏ liền chạy lại bên Kỳ Vũ, ngoan ngoãn mà giúp nhặt đồ lên, giúp cậu dọn dẹp mọi thứ.

Sau khi nhặt xong, bọn nhỏ lễ phép nói tiếng xin lỗi, liền xoay người chạy đi, tuy nhiên lần này tốc độ đã giảm một chút.

Mắt nhìn thấy bọn nhỏ đã chạy trốn lại đến bên người Kỳ Vũ, Bùi Thiên ném hoa quả trên tay, khóe miệng lặng lẽ nâng lên, giống như trước kia không đổi, khiêm tốn có lễ phép lại ôn nhu, thói quen cong cong khóe mắt, không có gì bất đồng.

Kỳ Vũ không có mua nhiều, chẳng qua chỉ có một túi nhỏ mà thôi, ra khỏi siêu thị, sắc trời đã tối, đèn ven đường mờ ảo lấp lờ không rõ.

Trên đường trở về, Kỳ Vũ lại không tự giác mà nghĩ đến hắn, tay siết chặt túi.

Hôm nay gặp mặt cũng không thể làm quen, xem ra bọn họ thật là không có duyên.

Kỳ Vũ thở dài, tay đang siết chặt từ từ nới lỏng, quay đầu nhìn về phía ngõ nhỏ sâu hút, mơ hồ nghe được tiếng động lớn bên trong ngõ.

Chậm rãi, một bước hai bước ba bước, Kỳ Vũ hướng đến tiếng động mà bước qua.

Lúc rẽ qua nhìn thấy đám lưu manh đang đánh bài uống rượu, Kỳ Vũ cũng không ngoài ý muốn, quay đầu nhìn ra đường ngoài, lại quay qua kiên định mà nhìn thẳng đám côn đồ.

“Mày là ai? Có chuyện gì hả?” Lưu manh A liếc qua Kỳ Vũ, khinh thường thở ra một ngụm khói, động tác đánh bài có chút dừng lại.

Kỳ Vũ không nói gì, chẳng qua là đem cái túi đựng bên tường, đám côn đồ cả kinh cũng lập tức vút bài đứng lên.

Dưới ánh mắt nguy hiểm của đám côn đồ, Kỳ Vũ không lùi bước, chẳng qua là tiến lên một bước, ngẩng đầu ưỡn ngực nói: “Đánh tôi đi!”

“...”

“Đánh tôi đi!” Kỳ Vũ tiến thêm một bước, “Cầm lấy gậy của mấy người đánh chết tôi đi! Đến đây nhanh đánh đi a! Đánh cho tôi chết đi!”

“...Mày bị bệnh à?” Lưu manh B vô thức lui một bước, tiếp theo lại phát hiện không đúng liền quay về.

“Đánh tôi đi! Mau đến đánh tôi a!” Kỳ Vũ nắm chặt hai tay, đứng ở trước mặt lưu manh C đang đứng chính giữa, “Đánh tôi đi! Đánh chết tôi đi nhanh lên!”

“Sao mày không đi điều trị...” Khóe miệng lưu manh C co rút, nhưng lời còn chưa nói xong, Kỳ Vũ bỗng nhiên đưa tay nắm chặt cổ áo lưu manh C, “Mau đánh tao đi! Sao lại không đánh? nhanh lên a!” Không nín được cổ áo, liền buông ra nắm lấy hai tay, điên cuồng lắc, “Đến đánh tôi đi! Cầm lấy gậy bóng chày! Dùng sức mà đánh chết tôi đi!”

Lưu manh A & lưu manh B: “...”

“Mày vẫn còn sững sờ ở kia làm gì vậy? mau giúp tao đem cái tên điên này kéo ra a!” Lưu manh C bắt lấy cánh tay Kỳ Vũ, hô to với hai người bên cạnh.

Một phát kéo ra, Kỳ Vũ bị lưu manh giữ lấy gắt gao mà nhìn chằm chằm vào lưu manh C, “Ừ! chính là như vậy mà đến đánh đi!” Nói xong một bộ dáng cảm chờ chết mà nhắm mắt lại.

Cầm lấy gậy bóng chày dưới đất, khóe miệng lưu manh C co rút không biết nên đánh hay là không nên đánh, đã thấy người cầu dừng đánh chưa từng thấy cầu đánh mình.

Cuối cùng dưới yêu cầu của Kỳ Vũ, lưu manh C giơ cánh tay lên, gậy bóng chày giơ cao, tại ngõ nhỏ âm u mà lặng lẽ chuẩn bị giết người.

“Fuck, mày đang làm quái gì a!!!”

Tay lưu manh C run lên, gậy bóng chày rơi xuống mặt đất phát ra tiếng lạch cạch.

Bùi Thiên không nghĩ đến chờ cho Kỳ Vũ tính tiền, đi đến bên khu đồ lạnh mua lon coca, đi ra đã không nhìn thấy bóng dáng Kỳ Vũ, men theo âm thanh trong ngõ nhỏ, dưới bóng đèn mờ nhạt, nhìn thấy bên trong ẩn hiện mấy người.

Chạy lên trước kéo ra Kỳ Vũ đang chống chọi đám lưu manh, đem cậu đẩy vào góc liền xoay người ra tay đánh người.

Hắn vừa mới thấy cái gì nha? Hắn mới thấy lưu manh A ôm eo Kỳ Vũ! Lưu manh B vuốt mông Kỳ Vũ!!

Mông a!! Chính hắn còn chưa được đụng!!!

Trần ngập oán khí mà phát tiết hết lên người ba tên lưu manh, chuyện xảy ra quá đột ngột, đám lưu manh còn chưa kịp phản ứng đã bị Bùi Thiên đánh cho gần chết, khi muốn phản kháng lại cũng không còn sức.

Sau đó, bọn côn đồ mang cả người đau nhức mà than thở, chẳng qua là hẹn nhau ra ngoài đánh bài uống rượu, cả đêm liền để cho bọn họ gặp được hai kẻ điên!

Một người muốn lấy gậy đánh! Mau đến đánh! Một người nói cái gì mà sờ, sờ ai a? Tôi cũng không có sờ a!

Lưu manh nằm trên mặt đất thật sự cảm thấy mình vô cùng oan uổng.

10. Chương 10: Tiệc Sinh Nhật

Đưa tay đẩy ra ghế lô, tiếng nhạc âm ỹ từ bên trong truyền ra, Kỳ Vũ liếc nhìn quanh không thấy người nào, liền cất bước vào ghế lô.

“Ha, cậu đến rồi!” Nam sinh cười hì hì một tay cầm ly rượu ôm lấy Kỳ Vũ, mà Kỳ Vũ cũng chỉ co người lại không có phản ứng, nam sinh cúi đầu đánh giá Kỳ Vũ, sau đó mới lên tiếng: “Tôi còn tưởng rằng cậu không đến, bình thường tụ tập cậu cũng không tham gia, thật sự là...”

Kỳ Vũ nhìn thấy nam sinh còn muốn nói tiếp, lễ phép mà cười cười nói, “Sinh nhật vui vẻ.”

“A, vui vẻ vui vẻ.” Nam sinh nhìn vẻ mặt Kỳ Vũ có chút không kiên nhẫn, cũng không hề lời kéo làm quen, cho Kỳ Vũ một nụ cười rục rịch rồi liền quay qua cùng người khác nói chuyện.

Ghế lô là cỡ trung bình, ngọn đèn hơi tối, chỉ có phía sau quầy bar là có mấy ngọn đèn lớn, phía trước sofa là màn hình tinh thể lỏng phía dưới màn hình chạy qua lời bài hát, ánh sáng từ màn hình phát ra chiếu lên khuôn mặt người hát lúc sáng lúc tối, bọn họ hát rất sôi nổi, Kỳ Vũ chỉ thấy nhàm chán.

Ánh mắt quét một vòng, nhưng không có thấy người kia, Kỳ Vũ có chút nhụt chí mà thả lỏng bờ vai, tìm một ghế da màu đỏ ở nơi hẻo lánh đi đến.

Lúc đến thấy bên bàn nhỏ có sẵn một lon bia, Kỳ Vũ yên lặng một mình dựa lưng vào ghế, bên tai là hai ba tốp nói chuyện trên chộc nhau, Kỳ Vũ im lặng không nói lại không hòa hợp với bầu không khí sôi nổi xung quanh.

Rủi mất xuống, ngón tay đụng lên giọt nước chảy xuống từ lon mà vẽ vòng quanh, đem toàn bộ giọt nước xóa sạch xong, Kỳ Vũ thở dài một hơi, ngửa đầu uống.

Cửa bị đẩy ra, mấy người thấy động tĩnh liền ngẩng đầu nhìn về phía cửa ra vào, mà nam sinh chủ của bữa tiệc cũng nhìn thấy đi qua, nhìn thấy người đến sau mà ngoài ý muốn chào hỏi, “Bùi Thiên cậu đến rồi, tôi còn tưởng rằng cậu không đến.”

“Phốc ——!!”

Kỳ Vũ phun ra ngụm bia, không để ý liền bị sặc, một bên ho khan một bên lấy tay lau bia còn dính bên khóe miệng, kinh ngạc mà quay đầu nhìn qua cửa ra vào.

Bùi Thiên xấu hổ mà sờ sờ ót, cười cười đến gần đám nam sinh, “Xin lỗi đã đến chậm a, sao cậu lại không mang mũ sinh nhật? Chính là cái loại tam giác rồi trên mặt được vẽ hoa lá kia kìa.” Bùi Thiên cười cười từ trong giỏ lấy ra một cái mũ sinh nhật, cuộn thành hình nón rồi đội lên đầu nam sinh, nghiêng đầu đánh giá, “Rất hợp với cậu a.”

Về mặt nam sinh là “thưa cho tôi đi a.” hai tay Bùi Thiên lau lau trên quần, quay đầu nhìn quanh, không đếm xỉa tới mà chỉ nó “Tôi chỉ có cái mũ tặng cậu thật xin lỗi.”

“Không sao, như vậy là được rồi, cậu tìm ai?” Nam sinh nhấp một ngụm bia, nhìn Bùi Thiên hết nhìn đồng lại nhìn tây một bộ dạng không tập trung, có chút kỳ quái.

“A? Không có.” Bùi Thiên nghe vậy liếc nhìn nam sinh một cái, hướng hần vẫy vẫy tay, “Không nói nữa, cậu tiếp tục chơi đi.” Nói xong xoay người đi đến sofa màu đỏ, hần vừa nhìn thấy, người trong lòng hần đang ngồi ở đó.

Lon bia dán trên môi, Kỳ Vũ khấn trương mà có chút nắm chặt, nhìn người nọ chậm rãi đi đến, tim đập càng lúc càng nhanh càng lúc càng nhanh.

Làm cái gì a, sao mà giống như một nam sinh còn ngây thơ vậy.

Kỳ Vũ âm thầm nuốt nước miếng, tim vẫn thỉnh thoảng nháy loạn, đột nhiên cảm thấy có chút may mắn khi mình đến đây, bởi vì khi đi học vô tình nghe thấy người phía trước thảo luận chuyện sinh nhật, mới đầu cũng không quá để ý, chẳng đến khi nghe thấy tên Bùi Thiên, cậu mới đáp ứng lời mời.

Sau khi đến rồi lại không nhìn thấy hắn, lúc đầu vốn có chút hối hận, nhưng hiện tại lại vô cùng cao hứng!

Nhìn hắn ngồi xuống sofa cách mình hai ô, Kỳ Vũ liền cao hứng mà nhanh chóng cong lên khoe miệng.

Bùi Thiên giả bộ lơ đãng mà ngồi lên sofa cách cậu chỉ hai ô vuông, nhưng thật ra là muốn trực tiếp ngồi vào bên cạnh cậu nhưng lại sợ quá đường đột, thò tay qua cầm lấy cái ly rượu, lại nhắc bình rượu mở ra nút ra, màu hổ phách của rượu Whisky chậm rãi chảy vào ly, lúc độ cao đạt hai phần ba thì Bùi Thiên dừng lại, một lần nữa bịt lại lỗ chai, cầm ly lên miệng nhấp nhấp.

Kỳ Vũ mê muội mà nhìn Bùi Thiên rót rượu, con người màu đen lẳng lặng mà nhìn chăm chú khi rượu chảy vào ly, ngón tay thon dài cân xứng đỡ lấy chai rượu, từ chai rượu đổ ra chất lỏng màu hổ phách từ từ chảy xuống ly, ly thủy tinh dưới ánh đèn lập lòe lại chiếu ra màu vàng nhàn nhạt.

Nếu như là người bình thường rót rượu, Kỳ Vũ sẽ cảm thấy “làm màu”, cái thứ trong chén kia thật sự là rượu mà không phải nước tiểu sao?!

Nhưng bây giờ là Bùi Thiên rót rượu, hết thấy đều chẳng cấp trở nên vô cùng hoàn mỹ, dù là nước tiểu đều có thể trở thành thứ rượu đẹp để thơm ngon.

Mà khi Bùi Thiên rót rượu kỳ thực lại chỉ ý đến Kỳ Vũ có nhìn qua đây không...

A a nhìn qua rồi! Đang nhìn mình a *gào khóc*!! Tư thế anh tuần khi rót rượu có vào mắt cậu không a!!!

Bùi Thiên hoan hỉ, hoàn toàn không nghĩ đến trong mắt người bình thường, nhìn tư thế của hắn chỉ cảm thấy hắc tuyến, thật “làm màu”, nhìn xem, nữ sinh bên cạnh vừa vặn thu hết vào mắt cảnh hắn u buồn giả bộ văn nghệ mà rót rượu, các cô gái cổ nín cười nghiêng đầu sang chỗ khác không dám nhìn thẳng.

Cũng chỉ có kẻ mê luyến Bùi Thiên như Kỳ Vũ mới nhìn ra được hắn có bao nhiêu đẹp trai.

Có người nói tình yêu là mù quáng, hai mắt Kỳ Vũ đã mù đến độ không còn mù được nữa rồi.

Đột nhiên, điện thoại lúc trước được Bùi Thiên đặt lên bàn rung lên, tiếng chuông ở trong phòng âm ỹ cũng không tính là cái gì, mà chấn động do điện thoại rung lại làm đồ vật trên bàn rung theo, tiếng động to đến nỗi khiến Bùi Thiên đang nhấp rượu cũng cả kinh mà run run tay, thiếu chút nữa mà tràn ra, đặt ly xuống bàn, mắt nhìn màn hình điện thoại mà âm thầm thở dài, cầm lấy điện thoại đứng dậy đi ra cửa.

Trong phòng quá ồn không có biện pháp nghe điện thoại.

Kỳ Vũ ở bên cũng nhìn thấy, trầm mặc nhìn lon bia trên tay vài giây, cũng đứng lên đi theo.

Bùi Thiên trượt màn hình tiếp điện thoại, trả lời đối phương bởi vì chờ quá lâu không nhắc máy mà đang tức giận lắm, bước chân tiến đến phòng vệ sinh nam.

Mặc dù biết nghe lén không phải là hành vi tốt, nhưng Kỳ Vũ vẫn không nhịn được mà đi theo, biết rất rõ người gọi đến có thể là bạn gái, nhưng vẫn là muốn đuổi theo để nghe lén.

Nhà vệ sinh nam không có gắn cửa, Kỳ Vũ liền dựa vào tường bên ngoài, tiếng đối thoại từ trong truyền ra.

(Lần trước cậu nói chuyện thăm mền gì quan trọng như vậy? Thực sự là thích một người?)

Bùi Thiên rũ mắt, trả lời.

(Vẫn là thăm mền hơn nữa đối phương đã có người? Buông tha đi.)

Bùi Thiên rầu rĩ đáp.

(Không phải chị không muốn nói cậu a, chẳng lẽ phải đợi đến khi người ta chia tay mới thừa dịp nhảy vào? Hãy tìm người khác mà thích đi.)

Bùi Thiên giương mắt nhìn chính mình trong gương, đáp.

(Ai, được rồi, người chết giảng cũng không thông, nhưng cậu nhớ kỹ a, chị vĩnh viễn đứng ở đây, yêu cậu a. Ai, đừng hiểu lầm, là tình thân a! Được rồi, cứ như vậy đi, rảnh thì tìm chị.)

Bùi Thiên cảm thấy nội tâm đang khó chịu cũng đã tốt lên một chút, khẽ cười, sau khi đáp xong cuộc trò chuyện, đối diện tấm gương thở hắt ra, miễn cưỡng giật nhẹ khóe miệng.

Đã nhìn thấy, không có gì có thể tệ hơn được nữa.

Đầu dựa vào tường, Kỳ Vũ thống khổ mà nhắm mắt lại, từ trong lòng nghĩ buồn cười nhưng lại cười không nổi, rốt cuộc mình tại sao lại cố chấp đến nghe đoạn đối thoại kia——

“Vâng, thật sự là thích một người.”

“Đừng nói nữa, em thật sự thích cậu ấy, không, là yêu.”

“Không có, em sẽ không, như vậy tốt rồi, nhưng đời này em chỉ muốn cậu ấy.”

“Ha Ha, em cũng yêu chị, được, em sẽ đi, tạm biệt.”

Chuyện gì đã xảy ra với mình? Thật sự là yêu thì không có gì tốt a?

Xoa xoa khóe mắt, Kỳ Vũ thở dài, trợn mắt xoay người lại ghé lô.

Cậu biết mình xảy ra chuyện gì.

Thật là hỏng hết không có thuốc chữa.

11. Chương 11: Cách Thứ Năm

Vừa về tới ghế lô, mọi người thấy Kỳ Vũ đứng ở cửa thì nhao nhao kéo cậu đến bàn lớn, Kỳ Vũ nhìn xuống người bàn bên cạnh, nhiều hơn hồi này một ít, xem ra là nhưng người đến sau, nghi hoặc mà bị lôi kéo ngồi bên cái ghế salon bên trái, ánh mắt rơi xuống mặt bàn, suy nghĩ một chút mới hiểu được bây giờ là tình huống gì.

Bắc đắc dĩ thở dài, trên bàn là bộ bài cùng những chai chai lọ lọ, vây quanh bàn là những gương mặt hưng phấn của nam nam nữ nữ, tự nhiên biết rõ xảy ra chuyện gì.

Trò chơi nhà vua.

Là một trong những trò thường thấy nhất trong tụ hội party.

Kỳ Vũ buông người ngồi lên ghế salon, ngơ ngác đối mặt với trần nhà đỏ sậm mà ngăn người.

Theo lời đối thoại xem ra, gọi cho hắn là người nhà của hắn, mà hắn có một người thâm yêu rất sâu đậm.

Ai, trong lời nói nghe rất kiên định, thật sự là si tình a, mình quả nhiên tinh mắt không có nhìn lầm, người được hắn yêu nhất định rất hạnh phúc.

Nhưng tại sao ngữ khí lúc nói chuyện lại có chút ưu sầu, có chuyện gì à...

Kỳ Vũ hừ hừ, giữa bọn họ có chuyện gì cũng không liên quan đến mình, ở đây phiền não làm cái gì nha.

Bất quá vẫn là, có chút hiếu kỳ, có chút... khổ sở a.

Thò tay qua cầm lấy một chai Whisky, tuy rằng không phải là chai mà Bùi Thiên đã dùng qua, cứng rắn vặn mở nút chai, Kỳ Vũ mãnh liệt giữa đầu mà uống.

Rõ ràng say cũng chết được a!

Mà vào lúc này, Bùi Thiên trở lại ghế lô cũng bị lôi kéo vào bên cạnh bàn chính, Kỳ Vũ lại ở bên phải, cái bàn rất lớn, hai mươi mấy người vây quanh cùng nhau chen chúc, ngoại trừ người bên cạnh đều có thể nhìn thấy thần sắc lẫn nhau.

Mỗi một bộ mặt đều là vẻ kích động.

“Khụ khụ, được rồi chúng ta bắt đầu đi, hai mươi sáu người vừa vặn hai mươi sáu lá bài, vậy là cơ và bích,” nam sinh đeo cái mũ sinh nhật màu sắc sặc sỡ đứng giữa bàn đem bài phát ra, sau đó, một bên chia bài một bên nói: “Quy tắc mọi người cũng đều rõ ràng, bắt được K bích chính là quốc vương, mệnh lệnh không thể vượt quá giới hạn. Ừ, được rồi.”

Phát bài xong, nam sinh phủ tay ngồi xuống, cười đến gian trá, “Vây bắt đầu thôi.”

Tiếng nói vừa dứt, mọi người bắt đầu nhìn bài, có người cầm lên hé mắt nhìn, có người dùng tay che bài không cho người khác nhìn, cũng có người tự nhiên mà trực tiếp cầm lấy không thèm che.

Bất quá ngược lại không có ai trực tiếp lật bài đưa ra nhiều người, dù sao cũng không biết ai sẽ bị sai khiến, nhiều ít đều có chút sợ hãi.

Bùi Thiên nghiêng bên trái trộm liếc nhìn qua Kỳ Vũ, nhìn xem lá bài bị cong lên do tay che chắn, trong nội tâm mơ hồ mong đợi.

Mặt ngoài của trò chơi nhà vua nghe nói là dễ sai khiến người, nhưng chính xác sai khiến người không chỉ là ôm a hôn a, mà là cho người ta nằm ngửa ra, sau đó mới trên người đó nằm sấp lại mà hít đất.

Bùi Thiên âm thầm sờ lên cánh tay mình, chậm rãi hiện lên vẻ tươi cười, hân hoan với cơ thể mình rất có lòng tin, nếu thật sự ngay tại đây nằm xuống hít đất, hẳn có thể làm đến một trăm!

Đương nhiên, đối tượng là ai thì không cần nói, ai cũng biết a hắc hắc =v=

Nhưng mà hẳn không có nghĩ đến nằm ngửa cũng có thể là người khác, hai mươi mấy người tỷ lệ có bao nhiêu nhỏ bé, chớ nói chi là sẽ có nhà vua xuất hiện mà đưa ra loại mệnh lệnh cũ rích này, cho dù là có cũng không nhất định là hẳn.

Cho nên, ý dâm quả nhiên rất đẹp, nói trắng ra là tự mình nghĩ được lắm.

“Ha ha ha ha tôi là nhà vua!” một nữ sinh tóc dài màu cà phê gọn sóng đem bài của mình ném lên trên bàn, cười đến tà mị lại giả hoạt, “Vây nha, số 9 cơ đi ra trước, chờ tôi kêu thêm một người nữa sẽ nhảy thiếp thân nhiệt vũ*, trọn vẹn ba phút không thể ngừng.”

(* :Thiếp thân nhiệt vũ, lên google search sẽ thấy, mình chả biết dịch sao T-T)

Vừa mới dứt lời, nữ sinh ngồi đối diện thét lên một tiếng kinh hãi, đem bài của mình ném lên bàn, che mặt giả bộ như đang xấu hổ thật ra giấu đi nét tươi cười.

Lực chú ý chuyển qua bài trên bàn, 9 cơ, lại chuyển về chủ nhân, con người của mọi người đều muốn phóng đại, thờ dốt vì kinh ngạc——

Con mẹ nó không cần cười như vậy, trang điểm đậm như vậy a?!? Thật là hù chết người!!!

Chủ nhân 9 cơ gầy gầy tóc, thịt mỡ trên mặt bởi vì cười to mà nhăn thành một nắm, màu mắt khói trang điểm đậm giống như vừa mới đánh nhau, cô thông dong mà đứng lên đi ra ngoài, đi ngang chỗ nào những người ở chỗ đó đều bị thân hình khổng lồ của cô ép dán lên sofa, ly rượu chai rượu đặt trên bàn cũng bị cái mông của cô đụng phải, *bộp bộp* *choang choang* mà ngã ở trên bàn hay rơi xuống sàn nhà.

Cô đi đến chỗ trống trước bàn, xoay người ném ra mị nhãn với mọi người đang vây quanh, “Tiểu Phi, nhanh chọn người tiếp theo đi.”

Tiểu Phi: “...”

Mọi người: “...”

Cảm thấy được đông đảo ánh mắt hung dữ tập trung trên người mình khiến Tiểu Phi có chút xấu hổ, cô không nghĩ tới 9 cơ chính là Tiểu Thủ a!!

Đúng vậy, chủ nhân 9 cơ gọi là Tiểu Thủ, thật sự rất... Tiểu Thủ đấy.

(: tiểu, nhỏ; : bảo vệ)

Trong phòng bầu không khí ngày càng ngột ngạt, không khí giống như bị hút hết đi, mấp máy miệng, cuối cùng Tiểu Phi vẫn là chống đỡ ánh mắt nóng bỏng mà hô lên án tử hình cho một người: “7 bích đi ra.”

Người không phải 7 bích liền thở phào nhẹ nhõm mà dựa lưng vào sô pha.

Tiểu Thủ thấy thế, hơi hơi nhần lên đôi mi thanh tú, mở ra đôi môi xinh đẹp màu đỏ tía, gất giọng: “Thật đáng ghét, làm gì vậy, 7 bích xuất hiện đi ~” âm cuối thoáng nâng lên, lộ vẻ ngây thơ không hề phù hợp với khuôn mặt....

Mọi người: “...” Nghiệp chương a, rốt cuộc là ai mời cô ta?!!

Bùi Thiên thả lỏng người, mắt nhìn 6 bích, không khỏi có chút may mắn, thiếu chút nữa là hấn!

Ánh mắt vòng qua Tiểu Thủ đang giả bộ đáng yêu, liếc nhìn về phía kia tay đang nắm chặt lấy bài, cậu đang nhíu mày há miệng, Bùi Thiên lập tức cả kinh, ngàn vạn lần không cần 7 bích là cậu a!!!

Bởi vì 7 bích một mực chậm chạp không ra, dáng điệu tươi cười của Tiểu Thủ cũng có chút cứng ngắc, một mình đứng ở phía trước cảm giác thật không tốt, cô cố ý hắng giọng, trong ghế lô đang yên tĩnh thì thanh âm này lại vô cùng rõ ràng.

Lúc mọi người đều đang xem kịch vui, Bùi Thiên so với hồi nãy lại càng khẩn trương hơn.

Nhìn Kỳ Vũ di chuyển bờ mông muốn đứng lên, trái tim Bùi Thiên dường như trời lên tới họng.

“Được rồi, 7 bích là tôi.”

Nghe vậy, mọi người nhao nhao mà chuyển hướng đến người phát ra giọng nói, ánh mắt rơi xuống Kỳ Vũ... nam sinh bên cạnh.

Kỳ Vũ di chuyển bờ mông để cho người bên cạnh cậu dễ dàng đi ra ngoài, cần rằng hận mình không có việc gì liền liếc trộm bài bên cạnh, kết quả khiến cho mình so sánh với bản thân mà khẩn trương! Chứng kiến nam sinh lúc nói chuyện mà gờ bài lên, Kỳ Vũ nhẹ nhàng thở ra, bất quá lấy lại tinh thần lại không làm cho mình cảm thấy thoải mái hơn chút nào.

Nam sinh mang cặp kính đen hào hoa phong nhã đứng lên, hít sâu một hơi, hiên ngang lẫm liệt tiêu sái mà đến bên cạnh Tiểu Thủ, hướng về phía cô nhắm mắt lại, “Đến đây đi”

“A a a ——” Mọi người vây xem xung quanh bắt đầu ồn ào, Tiểu Thủ bắt đầu điệu nhảy nóng bỏng, gờ hai tay mấp mạp bắt đầu run run, tay áo bay bay như cánh bướm, màn nhảy “thiếp thân nhiệt vũ” sống động bắt đầu.

Bùi Thiên yếu ớt mà thở hổn hển, xoa xoa nhịp tim đang đập dồn dập, kinh hãi một lần nữa lại kéo đến làm hấn như muốn phát bệnh tim rồi.

Muốn hấn trợ mắt mà nhìn người ta bị cô nàng sỗ sàng, dứt khoát đâm mù hai mắt của hấn là được rồi!

Điệu nhảy chấm dứt, vẻ mặt nam sinh mắt kính đau khổ mà trở lại chỗ ngồi, mà Tiểu Thủ thì một bộ dáng tươi cười như hoa, tiếp theo mọi người lại từ nam sinh mắt kính chia bài.

Qua mấy vòng, bị sai khiến hay được sai khiến người đều không có rơi vào trên người Bùi Thiên và Kỳ Vũ, cũng không biết là nên vui hay là buồn đây.

Nếu như vòng thứ nhất được nhảy “thiếp thân nhiệt vũ” cùng hấn là tốt rồi, Kỳ Vũ nghĩ đến vòng đầu bắt được 10 cơ, có chút tiếc nuối.

Tâm trí đang đi đến chỗ khác bỗng nhiên bị kéo về sự thật, nghe nhà vua chỉ ra màu sắc và hoa văn, nhìn lại bài của mình——

Bây giờ mà đi toa lét được không đây?

Nhún nhún vai ném ra 2 bích, Kỳ Vũ im lặng chờ mệnh lệnh.

Mệnh lệnh là: 2 bích, 5 cơ, K cơ phải trả lời câu hỏi của mọi người.

Mệnh lệnh này so với mấy vòng trước là đơn giản nhất rồi.

“2 bích, nói thực ra mỗi tuần quay tay mấy lần, ý dâm ai?”

Kỳ Vũ: “...” Có thể nói mỗi ngày quay tay đều ý dâm về Bùi Thiên sao?

Kỳ Vũ nhìn xem người đưa ra câu hỏi cười đầy dâm dăng, người bên ngoài cũng cười trộm, vô thức mà liếc nhìn Bùi Thiên, chậm rãi đáp: “Cái đó, là OXX đi, ừ, quay mấy lần thì không cố định, có lẽ... ba lần?”

“ha ha ha thì ra là OXX a, đúng là nữ thần gợi cảm lắm a!” người ra câu hỏi trêu chọc.

Kỳ Vũ ngượng ngừng cười theo, cậu sẽ không nói chọn OXX vì cô cũng họ Bùi....

“A a, Tiểu Thủ lớn lên rất giống OXX đó, có thích không?” Nữ sinh bên cạnh Tiểu Thủ bỗng nhiên nói đùa.

“A? Ừ, không tệ không tệ a.” Kỳ Vũ có chút không tập trung, dừng vài giây sau đó mới hiểu được chuyện gì, vội vàng khoát tay: “Tôi, tôi nói sai rồi, ý tôi không phải như vậy a!”

Nhìn mọi người cười đến ngã trái ngã phải, Kỳ Vũ đành bất đắc dĩ mà tiếp tục uống rượu, thật sự nên say chết đi!

Bùi Thiên buồn bực, cái gì mà OXX lớn lên cũng không đẹp, tôi cũng họ Bùi a, sao lại không có ý dâm tôi!

Cầm lấy chai rượu vừa qua tay mấy người vẫn còn, mãnh liệt ngửa cổ uống, chất lỏng tràn ra từ khóe miệng chảy dọc xuống lồng ngực, thấm ướt áo sơ mi màu lam nhạt.

Dứt khoát... dứt khoát say chết đi!

Tiệc sinh nhận kết thúc, đèn huỳnh quang bật lên chiếu lên một mảnh hỗn độn trên bàn, dưới sàn cũng cũng đầy đồ ăn thừa và các chai không, thậm chí còn có ít chất lỏng không rõ là gì tung tóe đầy mặt đất.

Trai gái đến ăn chơi bắt đầu rời đi, chỉ còn sót lại Kỳ Vũ và Bùi Thiên say đến hôn mê bất tỉnh, ôm chai rượu nằm trên ghế salon.

Một giờ đêm, trải qua tiệc sinh nhật cũng cảm thấy mệt mỏi, nam sinh thở dài, tháo xuống mũ sinh nhật, gọi điện cho nhân viên phục vụ đến để dọn dẹp thuận tiện thuê một phòng, cùng người chưa đi giúp đem hai người lên phòng khách sạn ở tầng trên.

Sau khi đặt hai người lên giường, nam sinh vỗ vỗ vai người giúp mình đỡ hai người này, người giúp đỡ gật đầu, quay người đi ra ngoài, mà nam sinh ở lại sau cùng nhìn quanh bốn phía, lại liếc qua hai người trên giường, tiện tay tắt đèn rồi mới đóng cửa phòng rồi đi.

Ánh trăng xuyên qua bức rèm chưa được hạ xuống, chiếu trên mặt đất ; ngoài cửa sổ đang là buổi đêm mịt mờ.

12. Chương 12: Cách Thứ Sáu

Tia nắng đầu tiên của mặt trời chiếu vào căn phòng, từng hạt bụi nhỏ lơ lửng trong không khí.

Ở chính giữa phòng là một cái giường, ga giường trắng tinh rũ xuống mặt đất, bên trong gò lên hai đồng, xung quanh có chút nếp gấp, một nửa không được chiếu sáng, trên giường tựa hồ có hai người đang ngủ say, chần chập đến eo, một người tay trái vòng qua cổ đối phương tay phải ôm ở eo, người khác thì một tay vòng qua ôm lấy lưng, một tay lại cong lên mềm mại đặt ở trên mặt.

Hô hấp đều đều là thanh âm duy nhất có trong phòng.

Bùi Thiên có một giấc mộng.

Mộng thấy hắn được ôm cậu ngủ, thuận tiện làm một cái, trên ga giường trắng nõn đều là dấu vết hoan ái, nhìn thấy vậy Bùi Thiên rất hài lòng, sau đó, mới dùng sức mà ôm lấy cậu đi ngủ, tuy rằng rất không muốn ngủ, dù sao cũng là một cái mộng xuân tại sao không có tỉnh mà vẫn muốn ngủ.

Ngủ trong ngủ? Đờng có đùa.

Nhưng bản năng vẫn khiến hắn tiến vào giấc ngủ.

Vô thức mà cọ cọ, Bùi Thiên cảm thấy dường như có một thân thể ấm áp đang nằm trong ngực hắn, trên người vẫn đắp cái chăn mỏng, nhưng hắn cũng không để trong lòng, cho rằng đó là một cái gối ôm, đem cái gối trong ngực ôm càng chặt, dần dần, vào lúc nào đó mà hắn không biết, nhiệt độ xung quanh tăng lên.

Khi Bùi Thiên cảm thấy lúc này nhiệt độ đã vô cùng cao, khó chịu không nhịn được, nhưng vẫn không muốn tỉnh lại, bực bội nhăn lông mày, giơ chân lên đá văng cái chăn mỏng, rồi mới vô thức đụng vào một cái chân.

Hả? Tại sao lại nhiều thêm một cái chân?

Ngủ một giấc thành ba cái chân?

Nguyên bản đang buồn ngủ bỗng nhiên thanh tỉnh, Bùi Thiên hít hít cái mũi, mờ mịt mở mắt ra, nhìn về phía cửa sổ bị tấm rèm che lấy một nửa, cửa sổ thủy tinh cũng không có mở, điều hòa cũng không có bật.

Khó trách sao lại nóng như vậy, Bùi Thiên lại một lần nữa nhắm mắt lại mặc kệ, đột nhiên phát hiện dưới cằm hắn hình như có cái gì nha, trong ngực cũng ôm lấy cái gì nóng hừng hực nha.

Hơi hơi cúi đầu, rồi chỉ thấy một đỉnh đầu màu đen, Bùi Thiên trầm mặc.

Người mà hắn đang ôm trong ngực là ai a?!!

Đừng nói cho hắn đây là lúc qua mà hồ đồ đi tìm MB a!

Tại sao Bùi Thiên cho rằng mình đi tìm MB, bởi vì hắn ôm không phải là vòng eo non mềm như phụ nữ, mà là xúc cảm chỉ có nam hài như hắn mới có.

Ai, hắn đỡ người trong ngực ra rồi với tay vào sờ soạng.

A? Đợi đã...! Quần áo?!!

Làm tình không có cởi quần áo?!!

Bùi Thiên nhăn mặt lại bắt đầu xoắn xuýt.

Mà trước khi Bùi Thiên tỉnh lại Kỳ Vũ cũng đã tỉnh, lúc tỉnh lại bị người ta ôm trong ngực, Kỳ Vũ vừa nghi hoặc vừa khấn trương giơ mắt xem là ai, rồi lại ngoài ý muốn thấy là hắn.

Lập tức nội tâm nổi lên trăm mối cảm xúc ngổn ngang, vừa thích lại vừa sợ.

Đem tay khoác lên tấm lưng hắn càng chặt, ở trong lồng ngực hắn mà nhích thân thể vào càng gần, mặt dán vào ngực hắn nghe thấy tim đập ổn trọng, chậm rãi thở hắt ra rồi nhắm mắt lại.

Hy vọng thời gian có thể dừng lại, để cho cậu được ôm lâu một chút, cái này cũng không khác gì một giấc mộng.

Nhưng mà Kỳ Vũ cũng không có vận khí tốt, hy vọng này ông trời không nghe thấy.

Có bàn tay mò mẫm vào trong quần áo.

...

Có bàn tay mò mẫm vào trong quần áo?!!!

Kỳ Vũ bất chợt mở mắt ra, nhưng một giây sau liền nhớ lại là mình đang giả bộ ngủ, hơn nữa là hắn sờ cậu.

...Cái gì a?!!! Hắn sờ cậu!!!

Sau khi nhận thức điều này thì toàn thân Kỳ Vũ cứng ngắc, tim đập nhanh hô hấp dồn dập, nguyên bản hơi thở đang bình ổn bắt đầu tăng tốc, thở ra từng đợt khí nóng phun lên lồng ngực, nhưng nguyên bản chủ nhân lại không phát hiện ra.

Cuối cùng cũng buông tha, Bùi Thiên thở dài một hơi hạ tay xuống, người đang cứng ngắc giật giật, động tĩnh thể này ở trong lồng ngực không có khả năng là không phát hiện, vô thức mà ngẩng đầu đối diện đôi mắt đen nhánh, hai người đột nhiên ngẩn ngơ.

Bùi Thiên: "...” Tại sao là lại cậu a?! Nhưng mà cái bộ dáng mơ màng này không nên bày ra a!!

Kỳ Vũ: "...” A a bị phát hiện rồi!! Nhưng mà cái bộ dáng lười biếng này nhìn đẹp trai quá a!!

“Chào buổi sáng.... sáng tốt lành.” Bùi Thiên lúng túng mà giật nhẹ khóe miệng.

“Ủ... sớm.” Kỳ Vũ sùng sờ mà quay về.

Sau khi nói xong lại trầm mặc, hai người vẫn là duy trì động tác mà không hề động.

“A.. nên, nên rời giường thôi?” Kỳ Vũ lúng túng mở đầu, rũ mắt xuống không dám nhìn Bùi Thiên.

“A, đúng.” Bùi Thiên rút hai tay lại, hai chân thả xuống sàn nhà muốn đứng dậy lại đột nhiên dừng lại, quay đầu hướng bóng lưng Kỳ Vũ nói: “Tôi dùng toa lét trước nha.” nói xong cũng chạy ào vào toa lét.

Kỳ Vũ quay đầu lại ngắm Bùi Thiên, suy nghĩ một chút cũng theo sau.

Đứng ở ngoài cửa, Kỳ Vũ kiên nhẫn chờ, ngăn cách với tấm cửa bên trong truyền ra tiếng xả nước, tiếp theo đã bị người mở ra, Kỳ Vũ nhìn Bùi Thiên cười cười, nghiêng người đi vào toa lét.

Nhìn xem mình trong gương, Kỳ Vũ có chút tan vỡ.

Vừa rồi là dùng gương mặt này đối diện với Bùi Thiên hay sao?!!

Ghèn mắt, còn cái gì nước miếng đây a a a!!

Kỳ Vũ ôm đầu thống hận mà cũng không biết Bùi Thiên cũng vừa mới hồi hận xong.

Chỉnh sửa lại vẻ ngoài, xác định cái gì cũng hoàn mỹ rồi Kỳ Vũ mới đạp lên tấm thảm chỗ cửa toa lét, vừa quay đầu ra chỉ thấy ở ngoài cửa hai người song song nhìn cậu.

Đứng ngoài cửa chính là nhân vật chính của buổi tiệc sinh nhật, người đó thăm dò mà tiến vào, tay giơ lên mấy tờ giấy.

“Tôi có mấy phiếu chiêu đãi tắm suối nước nóng, cùng đi chứ.”

Buồn bực ngâm mình trong suối nước lạnh, ngay ngắn trên đầu Bùi Thiên là chiếc khăn mặt trắng, dưới thân dùng khăn tắm quây lại, ngồi xổm trong suối, khóe mắt nhìn không được mà liếc về hướng bên cạnh, đang nằm sấp ở bên bờ, hai tay chống má, im lặng mà nhìn thẳng về phía trước.

Mùa hè đến đây ngâm nước lạnh thật thoải mái, Bùi Thiên cố gắng đem tấm lưng trắng nõn kia đuổi ra khỏi óc, gắng sức mà nghĩ đến chuyện khác, rồi lại đáng thương phát hiện hẳn không có chuyện gì muốn nghĩ đến.

Bởi vì chuyện hẳn muốn đều cùng chủ nhân của cái lưng kia có quan hệ.

Kỳ Vũ phiền muộn nằm ở bên bờ, trên đầu là cái khăn mặt cuộn thành hai hình tròn hai bên, tận lực đem mắt dấu đi vì sợ mình nhìn thấy hẳn cõi trần.

A cái đó quá kích thích! Có thể chết người đấy!!

Tiếng nước rào rào bên cạnh vang lên, quay đầu nhìn qua liền thấy nam sinh dẫn bọn họ đến đứng lên, hướng hai người nói: “Tôi muốn đến chỗ ngâm thùng, hai người có đi không?”

Bùi Thiên trừng mắt, không có trả lời.

Kỳ Vũ không giống như Bùi Thiên không có nề tình như thế, cậu đáp lại rồi đứng lên, khăn tắm bên hông bởi vì thấm ướt mà dán chặt lấy đùi, giọt nước trên người bởi vì trọng lực mà nhỏ xuống, đưa tay kéo xuống khăn mặt trên đầu, lau lau thân thể, bước ra khỏi suối đuổi theo nam sinh.

Mà Bùi Thiên nhìn thấy cả quá trình này im lặng lấy tay che mũi——

A, chảy máu mũi rồi.

Khi hai người kia đi xa, Bùi Thiên buông tay xuống, ý xấu muốn đem tay dính máu rửa xuống nước suối, một phần nước suối bởi vì máu mà nhuộm thành màu gỉ vàng, vài giây sau đã phân tán không thấy, rửa sạch sẽ sau đó Bùi Thiên mới đứng lên, bước khỏi suối.

Hắn muốn đi không phải là thùng ngâm, mà là phòng xông hơi.

Không sai, là hắn muốn đi chết.

Đẩy ra cửa phòng, sương mù màu trắng từ trong thoát ra, Bùi Thiên hí mắt đi vào, phòng xông rất lớn, mà hơi nước cũng dày đặc, liếc nhìn qua tất cả đều là sương trắng, phải dán mặt sát gần mới thấy được.

Mò mẫm đi đến ghế dựa ở chỗ sâu nhất, Bùi Thiên thở phào nhẹ nhõm mà tựa đầu lên vách, cảm nhận hơi nước ở bên trong.

Tại không gian chỉ có hơi nước nóng mỏng manh, người bình thường chỉ có chịu được khoảng mười phút, lâu hơn cũng không thể vượt quá ba mươi phút, nếu quá nửa giờ sẽ cảm thấy hoa mắt choáng váng tiếp theo sẽ bị hôn mê, nếu cứ tiếp tục ở trong cuối cùng sẽ dẫn đến cái chết.

Bùi Thiên muốn chính là cái đó, nếu như đang ngủ rồi sẽ không còn cảm thấy đau đớn nữa.

Cách đó không xa, ghế dựa vào tường phát ra một tiếng kết nho nhỏ, Bùi Thiên cũng không để ý đến.

Dù sao trước khi chết cũng được ôm người đó ngủ một đêm rồi.

Ai, tại đây đi, chết trôi nổi ở đây a.

Một phút đồng hồ hai phút ba phút... Tám phút chín phút mười phút....

Kỳ Vũ hít hít cái mũi đột nhiên cảm thấy có điểm là lạ, mở mắt ra phát hiện sương mù xung quanh dần dần loãng đi, nguyên bản không nhìn thấy cửa ra vào nhưng bây giờ đã có thể lơ mơ nhìn thấy ánh sáng bên ngoài.

A, sao sương mù lại biến mất vậy?!!

Bùi Thiên hít hít không khí cảm thấy càng ngày càng buồn bực, quả nhiên là đã quen rồi sao... Tại sao sương mù lại biến mất vậy?

Quay đầu có thể lơ mơ nhìn thấy cửa ra vào, đang ở thời điểm kỳ quái rồi lại ngoài ý muốn thu vào mắt một bóng người, người kia...rất quen thuộc?

Muốn được nhìn rõ hơn, bỗng nhiên cửa ra vào hoàn toàn bị đẩy ra, tiếp theo một giọng nói lười biếng cùng lỗ mãng, không khách khí không lễ phép mà truyền vào ——

“Thật là không có ý tứ a, phòng xông hơi đang ở thời gian bảo hành sửa chữa, vậy mà vẫn có người bên trong, nhanh đi ra a~ “

Bùi Thiên: “...”

Kỳ Vũ: “...”

13. Chương 13: Cách Thứ Bảy

Kỳ Vũ không tập trung mà xem mấy quyển sách hôm bữa mới mượn về, lật qua một trang lại một trang nhưng không có nhìn kỹ, thậm chí đang đọc cái gì cậu cũng không rõ ràng lắm.

Suy nghĩ đã bay đi rất xa, Kỳ Vũ quay đầu nhìn về phía bầu trời ngoài cửa sổ, bên ngoài thời tiết rất tốt, tuy rằng là ở tầng trệt nhưng bởi vì tòa nhà được xây lệch ra không có bị ngăn trở tầm mắt, nhìn một lúc lâu, thì thu hồi ánh mắt chuyển về trên quyển sách tiếng Anh chẳng chịt những chữ.

Trong phòng xông hơi sương mù nhạt dần, hai người nhìn nhau.

Sao lại có duyên như vậy a?

Thật là đùa người.

Kỳ Vũ đẩy ra quyển sách Anh vừa dày vừa nặng, hơi cúi người, từ trong ngăn kéo lấy ra một quyển sách nguyên bản (*Bản gốc của một quyển sách, một văn bản).

Vuốt vuốt quyển sách, nhiều rất nhiều kỷ niệm hiện lên trong óc, mùa đông giá rét năm đó, thư viện ấm áp, khăn quàng cổ màu xanh và găng tay màu đen, trận tuyết đầu mùa cùng với một ly ca cao ấm nóng.

Không giống với mùa hè nóng bức ở hiện tại, đó là một mùa đông đặc biệt rét lạnh.

Cấp ba, là một năm học vô cùng áp lực.

Cho dù là đã xao nhãng hai năm cũng được, chỉ cần cố gắng liều mạng mà lên là tốt rồi, tất cả mọi người đều giống nhau toàn tâm toàn lực mà dốc lòng đối phó cuộc thi, có chút thời gian rảnh liền nhìn chăm chăm vào cái kia, nhắm mắt còn có thể tái hiện được từng câu từng chữ, dù cho thuộc lâu lâu vẫn tiếp tục liều mạng.

Một chồng lại một chồng đề thi, bình thường đều cho rằng bài giảng nhàm chán, cấp ba rồi lại cầu còn không được cho dù chỉ là một bản sao, không ngại gian khó mà một lần lại một lần đến trung tâm để bổ sung lỗ hổng.

Tựa hồ tất cả học sinh cấp ba đều là như thế này, cố gắng hết sức, chuẩn bị cho kỳ thi quan trọng kia.

Chẳng qua Kỳ Vũ lại là ngoại lệ.

Đi theo các học sinh ôn tập, nhưng không có để tâm, chẳng qua mà nhìn rồi điền vào đáp án, không có kiểm tra cũng không có để ý, bởi vì thứ duy nhất cậu để trong lòng chỉ có——

Bùi Thiên.

Không biết bây giờ hắn đang làm cái gì, có phải hay không đang luyện thi ở đâu rồi, hoặc có lẽ là chẳng muốn thi... không lên đại học?

Phiền muộn mà buồn bực, phát ra âm thanh rất nhỏ, mực nước xanh đậm nhỏ vài giọt xuống, lẩn lẩn đọng vào sách vở thì dừng lại, bầu trời ngoài cửa sổ âm u nhưng không có mưa, giống như tâm tình hiện tại của cậu.

Ngẩng người nên thời gian trôi qua rất nhanh, vừa hết tiết học Kỳ Vũ liền vác ba lô lên vai, rời khỏi phòng học, bây giờ là thời gian mà học sinh cấp ba ăn cơm chiều, sau đó phải đến phòng tự học buổi tối, nhưng cậu không có lựa chọn ở lại.

Ra cổng trường, phiền muộn mà đem hơn nửa khuôn mặt giấu trong lớp khăn choàng, gió lạnh thổi qua hai bàn tay để trần bên ngoài khiến nó đông lạnh đến tím bầm, Kỳ Vũ gơ tay lên hà hơi, bắt lực với cái áo khoác mỏng không dày đã có chút cũ nát mà cũng không có túi, cậu kéo xuống dây đeo, hai tay xoa xoa dọc đường đi.

Trường học cách thư viện cũng không xa, đi khoảng mười phút đồng hồ là đến, đem cái thân thể đơn bạc này qua đường cái hướng về thư viện, Kỳ Vũ đẩy cửa, một cỗ khí nóng từ bên trong tràn ra, ấm áp đến nỗi cậu không khỏi mở miệng thở ra một hơi.

Sau khi tìm vài cuốn sách muốn mượn, Kỳ Vũ liền tiến đến thang máy lên phòng đọc, thân thể vừa mới được ấm áp lại tiếp xúc với lạnh nên run run, qua một lúc lại trở về ấm áp, đi vào phòng học liền hít hơi một cái, bóp bóp cái mũi rồi lướt qua chỗ ngồi nhưng ngoài ý muốn nhìn thấy hắn.

Hắn đang ngồi ở bàn gần đường đi bên cạnh cửa sổ, vùi đầu giống như đang chăm chú đọc sách.

Nhẹ nhàng cong lên khóe miệng, Kỳ Vũ tìm một nơi ngẩng đầu là có thể nhìn thấy bóng lưng hắn mà ngồi xuống, thấy rồi lại cúi đầu mở sách bắt đầu đọc.

Lúc đã đọc được hơn phân nửa, ngẩng đầu lên thì bên ngoài cửa sổ trời đã đen kịt, trong phòng đọc người cũng không còn nhiều lắm, nhìn về phía hắn ngồi thì đã không còn thấy người.

Kỳ Vũ đóng sách lại, ý vào trong phòng ít người mà đa số đều đang ngủ, đi đến chỗ mà hắn đã ngồi, mặt bàn màu trắng đầy sách giáo khoa cùng giáo trình, bên cạnh trải dài mấy bộ đề thi, nhưng nhìn kỹ có thể phát hiện, một tờ so với một tờ càng dày hơn.

Trên ghế là hai quyển sách cũng không có liên quan đến chương trình học tập, rũ mắt xuống Kỳ Vũ vừa nhìn vừa nhấp môi.

Một quyển là sách nguyên bản, một bên là bản dịch, là hai quyển nhưng thật ra là cùng một bộ, chẳng qua là bất đồng ngôn ngữ.

Mà có một tờ giấy đặt ở trên sách, phía trên là một câu tiếng anh là nguyên văn của bản chính đấy, tuy rằng chữ viết có xiêu vẹo nhưng Kỳ Vũ nhìn rồi lại hiểu ngay ——

To be, or not to be. (*Tồn tại hay không tồn tại- trong vở kịch Hamlet của Shakespeare)

Bỗng nhiên hoàn hồn, nhìn tờ giấy vài giây, Kỳ Vũ nháy mắt mấy cái, sau đó mới xoay người, cậu muốn mượn thêm sách.

Trong ti vi cũng đã nghe loáng thoáng qua, Kỳ Vũ cảm thấy mỹ mãn mà ôm lấy quyển sách đến quầy để mượn, đăng ký xong cậu cong lên khoe môi hướng thang máy đi đến, đang trên đường đi lại gặp được hân.

Hân đang đứng trước máy bán hàng tự động, tay cầm hai ly giấy giống như đang khó xử, Kỳ Vũ vô thức mà dừng bước lại, một giây sau hân liền để ý thấy, quay người qua đem ly giấy đưa cho Kỳ Vũ đang đứng sờ một bên.

“Mua dư, cậu có uống không?”

Kỳ Vũ tiếp nhận, cúi đầu ngẩn ngơ mà nhìn chằm chằm cái ly với cái nắp nhựa màu đen, sau khi tiếp nhận cái ly, người con trai đứng trước mặt cậu chạy vọt đi rồi biến mất, trên mặt là vẻ mừng thầm cùng với cứng chiu.

Khi đã lấy lại tinh thần thì hân đã đi rồi, trong lòng đột nhiên xiết chặt, Kỳ Vũ nhanh chóng chạy đến thang máy ấn vào nút chờ, vài giây sau cửa mở ra, lòng như lửa đốt mà chạy vào đóng cửa ấn vào lầu trên.

Bước nhanh đến cửa thủy tinh rồi đẩy ra, quay đầu nhìn qua chỗ lúc trước mà người kia đang ngồi nhưng lại trống rỗng, những sách vở liên quan trên bàn cũng đã thu thập hết, sạch sẽ giống như chưa từng có ai ngồi.

Thất vọng mà quay lại chỗ ngồi, đám ống hút vào cái lỗ nhỏ, ca cao ấm áp chảy vào kích thích đầu lưỡi, trôi qua cổ họng rồi vào dạ dày trống rỗng.

Liếm liếm khoe miệng vẫn còn lưu lại vài giọt ca cao, không tiếp tục đọc sách nữa mà đem sách vở cất vào trong balo, kéo dây xong liền vác lên vai, một lần nữa quần lên cái khăn quàng cổ màu xanh nhạt, cầm ly ca cao ra khỏi phòng đọc.

Khi đi ngang qua quầy thì bị thủ thư gọi lại.

“Có chuyện gì ạ?” Kỳ Vũ nghi ngờ đi đến trước quầy.

Lúc ban đầu thủ thư mang theo nụ cười khách khí chuyên nghiệp, cảm ra một vật ngượng ngùng mà nhờ một chút chuyện, nở ra nụ cười ấm áp.

“Đây là thứ vừa rồi một cậu học sinh đánh rơi, cậu ta mặc đồng phục cũng giống như cậu, có thể hay không nhờ cậu tìm trả lại cậu ta giùm?”

“A?” Kỳ Vũ kỳ quái mà tiếp nhận thứ đồ vật, rũ mắt xuống vừa nhìn lại thấy kinh ngạc nói không ra lời.

Bao tay màu đen, là mới vừa rồi được đặt bên cạnh đồng bài thi kia.

“Có thể hay không nhờ cậu trả dùm cho chủ nhân a?”

Lời hỏi thăm khách khí truyền vào trong tai, Kỳ Vũ ngốc ngốc mà gật đầu, sau đó, cầm lấy bao tay quay người rời đi, ra khỏi thư viện cậu mới có lại phản ứng, nhìn lấy bao tay đang bị nắm chặt.

Có chút chột dạ mà nhìn xung quanh, tiếp theo đem cái tay lạnh như băng của mình xỏ vào, cái tay vẫn còn cầm ly ca cao vẫn chưa hoàn toàn lạnh, đột nhiên một trận ấm áp chạy thẳng vào trong tim.

Từng hạt tuyết lạnh ngắt rơi xuống, Kỳ Vũ nghiêng đầu liếc nhìn bờ vai trắng như tuyết, lại ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời bao la mù mịt phía trước, bông tuyết nhẹ nhàng lay động trong không trung, gió nhẹ

thổi qua mang theo một chuỗi bông tuyết, đáng lẽ cơ thể phải cảm thấy lạnh, nhưng thật ngạc nhiên, Kỳ Vũ không hề cảm thấy một chút nào lạnh giá.

Suy nghĩ một chút cũng không nghĩ ra vì sao, Kỳ Vũ đành phải rời khỏi thư viện, băng qua đường để đến con đường trở về ký túc xá, nhưng cậu không hề biết, mọi người qua lại trên đường khi nhìn vào cũng cảm thấy trong lòng vui vẻ, trên mặt cậu mang theo nụ cười rực rỡ thuần khiết.

Bình tĩnh lại, Kỳ Vũ nhắm mắt lại thở ra một hơi dài.

To be, or not to be.

Lắc đầu không nghĩ nữa, đứng dậy đi đến phòng bếp, từ trong tủ lấy ra cái dao gọt hoa quả mới mua, lại đi vào phòng tắm, ném ra vỏ dao vào trong bồn rửa tay vàng nhạt bằng sứ, Kỳ Vũ trầm mặc mà rũ mắt xuống nhìn con dao.

Tay phải cầm chặt chui dao, lưỡi dao sắc bén dưới ánh đèn huỳnh quang phản chiếu lên ánh sáng, Kỳ Vũ suy nghĩ một chút, từ bồn rửa tay chuyển đến bồn cầu, chống đỡ mũi dao đang đè lên cổ tay trái mà chuyển qua mở lên nắp bồn cầu.

Hít sâu một hơi rồi thở ra, không không chế được mà có chút sợ hãi, từ từ từ từ, đem dưới dao đè xuống, để ở cổ tay, bàn tay nắm con dao lại vô cùng chặt.

Chỉ mới đè xuống một chút mà dây thần kinh đã cảm nhận sâu sắc mà truyền thẳng lên trên đầu.

Không muốn làm chậm như vậy, Kỳ Vũ trực tiếp đưa tay phải qua, dao gọt trái cây rời đi để trên cổ tay trái một vết màu nhàn nhạt, cậu muốn, dứt khoát mà dùng sức rạch xuống!

Một...hai...

Ba!

Đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh——

Bên tai truyền đến tiếng chuông cửa.

Bịch ——

Kỳ Vũ nghiêm túc nhìn mình bởi vì kinh hãi mà buông tay, dao gọt trái cây vì không có lực giữ lại liền rơi vào bồn cầu.

Kỳ Vũ: “...”

Giằng co mấy giây tìm tư thế cắt cổ tay, Kỳ Vũ im lặng buông tha, xoay người rời phòng tắm đi mở cửa.

Tốt nhất là chuyện quan trọng!!!

Dao gọt trái cây!!! Bỏ ra thật nhiều tiền mua dao gọt trái cây!!!

Bởi vì là tự sát nên đặc biệt lựa dao gọt trái cây!!! Màu sắc cũng là màu mà người nào đó yêu thích!!!

Mở cửa, trầm mặc mà nhìn chằm chằm vào người thanh niên mặc đồng phục đứng ngoài cửa.

“Ch... chào cậu, ở đây có bưu kiện, mời ký nhận.” Nụ cười của thanh niên có chút cứng ngắc.

Ha ha, bưu kiện.

....

Em gái người a, bưu kiện gì mà bưu kiện a?!!!

Tiếp nhận thùng hàng, Kỳ Vũ đưa mắt nhìn tờ hóa đơn, hai tay đang bưng lấy thùng bỗng nhiên dùng sức, thùng giấy yếu ớt bị bóp nhăn nhúm.

Kỳ Vũ: “...”

Trời ơi tại sao người này lại giống như trên đường cái bị lột hết quần áo, cảm thấy xấu hổ rồi chuyển sang tức giận mà dùng ánh mắt muốn giết người đó nhìn mình a?!!!

Thanh niên chuyển phát về mặt buồn rười rượi, nhìn sắc mặt âm trầm của người phía trước.

Bồi thường! Tôi! Con! Dao!!!

Trong lòng Kỳ Vũ gào thét, nhưng vẫn bất động thanh sắc, thậm chí cậu còn cong lên khoe miệng muốn cho mình có chút thân thiện dễ gần một chút, chẳng qua là cái bộ dạng ngoài cười nhưng trong không cười lại càng làm cho người ta sợ hãi.

“Thật ngại quá, nếu là địa chỉ này thì là căn hộ phía trước đây.” Kỳ Vũ híp mắt cười cười, “Anh...” Bồi thường tôi dao gọt trái cây...

“A a thật xin lỗi, tôi gõ lộn nhà, có phiền cậu không, cậu cứ tiếp tục làm việc đi a!” Kỳ Vũ còn chưa nói hết, thanh niên chuyển phát đã lập tức ôm thùng hàng bời bời xóa xóa, vội vàng xoay người chạy về phía căn hộ khác duy nhất trên tầng lầu này.

Kỳ Vũ: “...” Cậu đáng sợ như vậy sao?

Sờ sờ mặt của mình, Kỳ Vũ hướng về phía thanh niên chuyển phát hừ hừ, lui một bước nặng nề đóng cửa lại.

Bên kia, Bùi Thiên đang cầm lấy dao phay hướng về mình, nhắm mắt lại nhưng vẫn không nhận được he hé mắt nhìn một chút, nhìn con dao thì nuốt nước miếng một cái.

Nghĩ đến chuyện ngày nào đó hần liền xấu hổ! Chuyện gì không làm lại đi mộng xuân!

Làm mộng xuân thì cũng không có gì nha, nhưng chất lỏng màu trắng trong quần lót thì làm sao a?!!!

Bởi vì khi rời giường, nháy mắt đã cảm thấy nên hần nhanh chóng trước một bước đến toa lét giải quyết, mang quần lót dính tinh dịch ném vào thùng rác cũng không được, đem thùng đồ bỏ đi toàn bộ lật lên rồi đem quần lót nhét xuống đáy sau đó mới yên tâm.

Có trời mới biết hần không mặc quần lót mà mặc quần jean thì tiểu kê kê của hần có bao nhiêu đau nhức!!!

Cho nên mới đáp ứng đến tuổi, đã đến tuổi rồi tìm đến phòng xông hơi nghĩ đến cái chết, nhưng chết không thành đành phải quay về nhà...

Tại tuổi nước nóng không phải là đều bán đồ lót sao? Tại sao ở đây lại không có?!

Hại hần không được dễ chịu khi tiểu kê kê bị chất vải tổng hợp chà xát, khóc không ra nước mắt mà về nhà.

May mắn hần không biết! Xấu hổ và giận dữ cũng có thể chết!

Bùi Thiên hừ mũi xả giận, đem toàn bộ dũng khí hạ quyết tâm cắt cổ tay...

Đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh——

Bịch——

Cắn răng cúi đầu nhìn ngón chân bị sổng dao rớt lên dần dần biến đỏ.

Bùi Thiên: “...”

Ai! Cái! Dao! Chết! Tiệt! A!!!!

Xông tới thô bạo mở cửa, nổi giận đùng đùng mà nhìn thanh niên chuyển phát bên ngoài đang thở hổn hển như vừa tránh xong một kiếp nạn.

Cậu...em gái cậu a, vì sao vừa rồi đi một cái lại tới một người nữa, đến cùng là ai gây thù chuốc oán với mấy cậu mà cứ nhắm vào tôi hả?!!

Thanh niên chuyển phát nhìn khuôn mặt vụn vỡ của Bùi Thiên thật sự muốn khóc, tay run run mà cầm lấy thùng hàng đưa tới trước mặt Bùi Thiên, “Có hàng gửi cho cậu.”

“Con mẹ nó có đặt cái gì đâu mà có hàng!” Bùi Thiên nghe xong lời nói liền đoạt lấy thùng hàng nhìn vào hóa đơn, lửa giận lập tức bốc lên ngàn ngạt, “Fuck! Anh nhìn cho rõ cái này là tòa nhà A không phải tòa nhà H, anh là dùng óc nhét vô mông, dùng lỗ đít mà nhìn à?!! Tôi... tôi!!!”

Khi thanh niên chuyển phát cuối cùng cũng giao hàng xong, nhân viên quản lý nhìn thấy muốn chào hỏi một cái, chỉ thấy anh ta chuyển một cái rồi lập tức biến mất, mỗi lần gọi tên thì lập tức che mặt chạy.

Nhân viên quản lý thề, trong nháy mắt kia ông cảm thấy mình nhìn thấy quỷ.

Mặt xanh nanh vàng chẳng lẽ không phải quỷ sao?

14. Chương 14: Cách Thứ Tám

Trong đám mây đen, từng tia chớp nhấp nháy, sau một tiếng ầm, mưa nặng hạt trút xuống, mưa to gió lớn tầm tã không ngừng, trong không khí tràn ngập mùi rỉ sắc cùng khí oi bức từ mặt đường bốc lên.

Bùi Thiên thông thả che dù đi trong mưa.

Nhìn lên cảnh mưa trước mắt, bước chân ngày càng chậm, dường như cũng trong cơn mưa như thế này, trên sân bóng rổ điên cuồng ném vào giỏ, cơn gió lạnh lẽo, ôn nhu mà nhìn chăm chăm vào cái dù tuy có cũ kỹ nhưng không có bị tàn phá.

Cấp ba, một năm học đầy phiên muộn.

Biết rõ chính mình không có khả năng, nhưng hấn vẫn nguyện ý thử một lần, muốn bổ sung việc học đã xao nhãng trong hai năm, bởi vì chỉ có thi lên đại học mới được lần nữa cùng trường.

Biết rõ thành tích của cậu tuy rằng trung bình nhưng không kém, bình thường vào đại học cũng có thể, trái lại với mình thì cái thành tích kia lại vô cùng thâm hiểm, muốn học đại học tư cũng khó.

Tất cả mọi người biết được Bùi Thiên nỗ lực muốn lên đại học thì không khỏi cảm thấy kinh ngạc, mà sau khi kinh ngạc thì xen lẫn châm chọc khiêu khích, giả vờ giả vịt vờ khuyên giải, không ai thật lòng tin tưởng hấn có thể đậu đại học, cả giáo viên cũng khuyên hấn đi học một cái nghề còn có ích đối với tương lai sau này.

Bùi Thiên biết lời khuyên của giáo viên cũng không phải là không có đạo lý, nếu như không gặp cậu, có lẽ hấn sẽ nghe theo giáo viên buông tha cho cuộc thi mà đi học nghề.

Nhưng mà hấn đã gặp, cũng đã rơi vào tay giặc rồi.

Dốc sức liều mạng dốc sức liều mạng, mặt chữ tiếng Anh rắc rối, toán học phức tạp cùng hóa học và sinh vật, trầm trọng nhất là lịch sử phải dốc toàn lực mà nhớ kỹ, trong vòng nửa năm muốn cập nhật hết kiến thức của hai năm học, cùng với giáo trình năm ba đến trường thì có bao nhiêu khó khăn, ai cũng hiểu rõ.

Ánh đèn chiếu lên tờ giấy trắng, giống như vĩnh viễn cũng không ghi chép hết được bài thi lên; mùi giấy mực tràn ngập xoang mũi, tài liệu ghi chép lại vừa nhiều vừa dày làm cho người ta hoa mắt, ý chí cùng sức chịu đựng dần dần yếu ớt không chịu nổi, áp lực cùng với chương trình học khổng lồ, liều mạng hai năm rồi đến năm thứ ba cũng khiến cho mọi học sinh đều gặp khó khăn, huống chi là một mình Bùi Thiên một mình lặn lội tìm tòi.

Cuối cùng Bùi Thiên cũng làm được.

Sau cuộc thi, trong mắt mọi người thành tích đạt được không tốt cũng không kém, nhưng với Bùi Thiên thì đây là thành tích cao nhất từ trước đến giờ, cũng là dốc hết sức lực, là kết quả của việc thường xuyên quên ăn quên uống không ngừng trợn vụn nửa năm.

Tìm kiếm người trong mộng ước của hấn, miễn cưỡng cùng một dạng với cậu lên đại học, tuy rằng so với khoa trong kì thi đại học thì đây là điểm thấp nhất.

Phía sau một mộng tưởng tốt đẹp là hỗn hợp của mồ hôi và máu.

Tại thời điểm cảm thấy mệt mỏi, Bùi Thiên cũng thường hỏi mình rốt cuộc đang liều mình để làm cái gì?

Vì một người mà ngay cả mình cũng không nhận ra, vì một đoạn thâm mến mà mình không thể nào đạt được, hay vẫn lựa chọn liều mạng, dùng một hy vọng nhỏ nhoi để giúp mình chống đỡ——

Hy vọng mình có thể cùng cậu đứng trong cùng một sân trường, có thể lặng lẽ chú ý cậu, thâm mến cậu.

Ôm quả bóng rổ, Bùi Thiên âm trầm nhìn bầu trời chuẩn bị đổ mưa, lập tức cởi áo khoác và khăn quàng cổ ném trên túi sách đặt ở dưới đài quan sát, thuận tay vỗ vỗ quả bóng vài cái, lập tức lướt qua đường băng màu đỏ dẫn bóng đến dưới rổ rồi ném vào.

Khoảng thời gian đang đau khổ, bất lực gần như tan vỡ, hẳn sẽ đến đây chơi bóng rổ để phát tiết tâm tình.

Sảng khoái mà nện bóng, thân thể mệt mỏi không chịu được vào lúc đó sẽ bắt đầu sản sinh ra sức mạnh, trên trán lấm tấm mồ hôi và tiếng giày thể thao ma sát với sàn, còn có tiếng bóng đập vào bảng bóng rồi lọt xuống rổ.

Dẫn bóng qua từng vạch không có gì trở ngại, chẳng qua là chỉ thiếu một loại khoái cảm không biết tên, vòng nửa sân lại chạy ba bước ném bóng, tiếp theo lại dẫn bóng chạy đến trụ bóng, lại chạy đến vạch ba điểm, đường bóng tạo thành một hình vòng cung trên không trung, vài giây sau, lại dẫn bóng.

Trời bắt đầu mưa Bùi Thiên cũng không để ý đến, đợi đến khi một tiếng sấm vang lên, cơn mưa to kéo đến hẳn mới nhanh chóng dừng lại động tác dẫn bóng, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời âm u, từng giọt mưa to như hạt đậu rơi lên mặt hắn rồi trượt xuống đất.

Trong ba lô có tài liệu về các đề thi kỳ trước đã được chỉnh lý lại, rất vất vả mới mượn được giáo viên——

Không thể ướm!

Bùi Thiên nhanh chóng quay đầu bỏ bóng chạy về phía đài, rồi lại trông thấy một người con trai một thân áo khoác màu xám đang ngồi xổm trước đài quan sát, hai tay ôm lấy ba lô áo khoác cùng khăn quàng cổ của mình.

Tại sao cậu lại ở đây? Lúc này là hết giờ học rồi, đáng ra cậu phải đến cổng trường mới đúng chứ.

Sững sờ mà đi đến đài quan sát, người con trai hơi ngẩng đầu nhìn mình chăm chú về phía hắn, không quá vài giây, hai người đồng thời lướt mắt qua nhau, đương nhiên chính bọn họ cũng không biết.

Bùi Thiên chạm tay lên bức tường của đài, khẽ chống tay dùng sức bật người một cái lên phía trên, đi đến phía cậu, từ trên cao nhìn xuống cậu.

Người con trai nhìn đồng phục màu đen, đôi giày màu đen dần hướng về phía mình, thẳng đến khi đôi chân kia dừng lại cậu mới ngẩng đầu lên, với một giọng nói dịu dàng: “Quay lại tìm đồ của mình thì thấy cái này, trời mưa nên giúp cậu ôm vào đây.”

Trước nụ cười của cậu, cùng ánh mắt ôn nhu, khiến cho khuôn mặt Bùi Thiên nóng lên chầm rãi chuyển thành màu đỏ, ừ một tiếng sau đó ngượng ngùng xoay người cầm lấy khăn quàng cổ tùy tiện quấn lên cổ, túm lấy ba lô, choàng áo khoác lên liền giả bộ trấn định mà xoay người đi đến mép tường, nhưng vừa nhảy xuống mặt đất hắn không còn giả bộ nữa, lập tức nhất chân chạy đến cổng trường không hề gặp trở ngại nào.

Lưu lại người con trai ở trên đài quan sát, chầm rãi đứng lên, cô đơn nhìn theo bóng lưng của hắn đi xa.

Khi sắp đến cổng trường, ông cụ quản lý trường bụng dù đứng cạnh cửa giống như những người khác, nhìn thấy Bùi Thiên thì ngăn hắn lại, đưa cho hắn một cái dù.

“A?” Bùi Thiên nhận cái dù, nhú mồm kỳ quái nhìn về phía ông cụ, mà ông chỉ lắc đầu cười cười, xoay người quay trở lại khu nhà bên cạnh trường chỉ có vài tầng lầu.

Nhìn qua bàn tay đang nắm lấy chuôi dù vài giây, tóc ướt đầm dấp dính trên trán, trên mặt thì đầy nước mưa, Bùi Thiên lại không chú ý trời mưa có bao nhiêu lớn, chẳng muốn do dự nữa liền mở dù rời khỏi trường học.

Qua mấy ngày, hắn mới đột nhiên nhớ đến hỏi ông cụ, rồi lại được biết là của Kỳ Vũ lớp X làm mất, chẳng qua là nụ cười của ông lại giống như có ý vị sâu xa.

Nhớ tới lúc đó cậu nói muốn quay lại tìm đồ, có lẽ chính là cây dù này.

Biết được sự thật, cuối cùng Bùi Thiên im lặng mà đem cái dù này cắt thành bảo bối ——

Dù sao cái dù này cũng sẽ cho rằng đã bị mất, nếu như đã ném đi thì ném cho hẳn là tốt rồi, nhưng đến cùng vẫn có chút chột dạ, từ nay về sau nhìn vào ánh mắt của cậu đều mang theo chút xấu hổ, tuy nhiên không lâu sau nó cũng biến mất.

—— Giống nhau về hành động, giống cả tâm, rồi lại đồng thời bỏ lỡ mà không biết được cái đó ẩn chứa tình ý gì.

Mưa to vẫn như trút xuống, thấy mục tiêu ở trước mắt, Bùi Thiên tranh thủ thời gian chạy chậm chậm về phía chỗ bán thuốc nhìn có vẻ cũ, trên đường đi đập trúng vào một cái hồ làm nước bắn tung tóe lên ổng quần hần, giày màu trắng bị ướt hần cũng không để ý.

Đem cái dù buộc lại cắm vào ống đựng dù ngoài cửa, Bùi Thiên đi vào quẹo qua tủ thuốc ở hàng thứ nhất, nhìn nhìn chỗ này rồi nhìn nhìn chỗ đó, sau khi không tìm thấy hẳn lại xoay qua ở hàng thứ hai tìm tiếp, cuối cùng cũng để cho hắn tìm được một đồng.

Gom hết toàn bộ mấy cái hộp kia, liền xoay người đến quầy tính tiền, ngồi sau quầy hàng là một người đàn ông nhìn qua hình như là khoảng ba mươi vẫn còn rất trẻ, nhưng lại có loại kinh nghiệm trải đời, liếc mắt qua mấy hộp thuốc, tay trái đặt lên máy tính tiền nhấn xuống bàn phím, “Cậu thật sự muốn mua thuốc ngủ nhiều như thế này?”

“Vâng.”

Người đàn ông nâng mí mắt, “Một hộp này cũng cho cậu dùng đủ lâu rồi.”

Bùi Thiên lấy ra ví, cười cười: “Tôi tiêu hóa nhanh.”

Người đàn ông nghe vậy thì không nói nữa, lại hướng về máy tính tiền bấm bấm, mới mở miệng nói: “Tổng cộng X nguyên.”

Từ trong ví rút tiền ra, đợi thói xong tiền lẻ liền yêu cầu cho một cái túi để đựng, rời khỏi quầy thuốc.

“Chú a, sao chú lại cho người đó mua nhiều thuốc vậy? Không sợ gặp chuyện không may sao?” Cô bé vẫn luôn trầm mặc ở bên cuối cùng cũng nghi hoặc mà mở miệng.

“Hừ,” người đàn ông miễn lười biếng ngáp một cái, trở tay gãi gãi lưng, “Mấy cái thuốc đó hết hạn rồi.”

Cô bé: “...”

Vội vàng rời đi, Bùi Thiên không có nhìn thấy ở phía ngã tư đằng xa xuất hiện một bóng người, Kỳ Vũ cầm theo cái túi của cửa hàng tiện lợi, dựa theo trí nhớ mà tìm đến khu phố này, đi không bao lâu nhìn thấy một cái quầy được cũ kỹ đã hoen ố.

Bước nhanh đến trước cửa quầy, Kỳ Vũ quay đầu lại nhìn về cơn mưa dần dần to lên, im lặng thở dài.

Cơn mưa to nhanh chóng kéo tới.

Không giống Bùi Thiên ở một loạt hàng mà chậm rãi tìm, Kỳ Vũ trực tiếp đến quầy hàng hướng lấy người đàn ông đang chống cằm hỏi thăm.

“Thuốc ngủ?” Người đàn ông một bộ dạng thâm sâu khó dò, nhìn khóe miệng Kỳ Vũ giật giật rồi nói, “Vâng.”

Người đàn ông trầm ngâm một lát, bước xuống ghế dựa cao xoay người lấy ra một hộp thuốc lớn để trên nóc tủ, rút ra một hộp thuốc toàn là tiếng nước ngoài rồi ném lên trên quầy, ngón tay khê chạm vào hộp thuốc rồi dừng một chút, chợt nghĩ đến rồi hỏi: “Muốn mấy hộp?”

“Một hộp là được rồi.” Trên người Kỳ Vũ còn lại không nhiều tiền lắm, gần đây lại không tìm thấy việc làm lại không có thêm thu nhập, nghĩ như vậy cậu lại thở dài một hơi, thật đáng chết đáng chết.

Cô bé bên cạnh muốn nói lại thôi, nhìn xem ông chú nhà mình trên mặt không hề có một chút nào áy náy, đột nhiên có chút hoài nghi chẳng lẽ mình nhớ lộn thuốc ngủ vẫn còn hàng tồn.

Sau khi xong, Kỳ Vũ cầm theo cái túi ra ngoài cửa bung dù rời đi.

Người đàn ông hí hóp mắt không rõ được tâm tư nhìn qua bão tố bên ngoài qua khe hở của cửa tự động, cô bé nhìn một bên mặt của người đàn ông, căn cứ môi cuối cùng vẫn không nhin được mà mở miệng hỏi: “Cháu nhớ thuốc ngủ ở trên đã bị vị tiên sinh kia mua đi rồi mà?”

“Ừ.”

Cô bé ghen hợm, xấu hổ tiếp tục hỏi: “Vậy sao vừa rồi chú không nói? Vị tiên sinh vừa rồi là mua cái gì a?”

“Kẹo bạc hà nâng cao tinh thần.” Người đàn ông chậm rãi quay đầu qua chỗ khác, dùng ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh mà nhìn cô bé, “Được tiền thì làm gì mà không làm tăng lợi nhuận?”

Cô bé: “...”

Cô muốn cầm miệng không muốn để ý nữa, nhưng lại đơn giản như miễn cưỡng nói với chính mình: “....Nhưng anh ta là muốn thuốc ngủ yên giấc a.”

Lần này người đàn ông thực sự dùng ánh mắt nhìn loài vật quý hiếm mà nhìn cô bé, “Biết rồi, nhưng liên quan gì đến chú?” Nhìn xuống đồng hồ, sau đó vầu vầy tay với cô bé nói: “Đã quá thời gian đóng cửa rồi, a đúng, cháu còn phải học chú nhiều một chút, nhìn xem chỉ số thông minh của cháu kìa.” Nói xong lui vài bước, nòng nặc xem thường mà chọn mi nhìn cô bé rồi hừ một cái queo lên lầu.

Cô bé: “...”

15. Chương 15: Cách Thứ Chín

Kỳ Vũ hung hăng cắn xuống quả dưa leo, từng âm thanh cọt kọt cọt kọt, tiếng thét điên cuồng chói tai của người đàn ông được bộ loa phóng đại, ánh mắt chăm chú dán vào màn hình, chậm rãi vén ra từng sợi tóc trên mặt người đàn bà mặt vấy trắng dài xoa xuống chân, lộ ra khuôn mặt trắng bệch xinh đẹp, mang theo một nụ cười độc ác.

Màn hình phóng đại chiếu cảnh một người đàn ông trung niên mở to mắt, sợ hãi đến mức ngã nhào trên mặt đất, nhìn người đàn bà từng bước từng bước đi về phía mình thì thất kinh vùng đứng lên mà chạy, nhưng người đàn bà chẳng qua chỉ kéo lấy cái váy dài màu trắng, chậm rãi đi trên con đường mòn nhỏ, bốn phía là một ít cỏ dại lúa thừa rồi mấy gốc cây uốn éo trải dài, cành lá thưa thớt vô cùng quái dị đan xen vào với nhau——

Giống như một mái vòm, làm thành một cái nhà tù bị bịt kín, người đàn ông trung niên ở bên trong hốt hoảng chạy trốn qua đường nhỏ.

Dường như có đôi tay giữ chặt lấy, ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy tầng tầng một màu xanh lá, trên bầu trời đen như mực phủ kín các vì sao, trong rừng rậm đen kịt chỉ có ánh trắng yếu ớt len qua từng khe hở chiếu xuống mặt đất, vĩnh viễn trốn không thoát khỏi cái rừng rậm rộng lớn âm u này.

Lảo đảo đi về phía người đàn ông trung niên, người đàn bà đột nhiên dừng lại, chậm rãi uốn éo quay qua nhìn về tiếng sột soạt phát ra trong bụi cỏ.

Kỳ Vũ chăm chú theo dõi bộ phim, hàm răng ngậm lấy dưa leo lại không còn tâm tư mà dùng lực cắn xuống, mở to mắt nhìn xem người đàn ông đang lộ vẻ hoảng sợ trốn đằng sau bụi cỏ trên màn hình, tiếp theo màn hình chậm rãi đi theo người đàn bà di chuyển đến một chỗ khác, bước chân giẫm xuống lá khô cũng không phát ra âm thanh.

Không giống với toàn thân trắng bệch của người đàn bà là mái tóc dài đen nhánh buông xoa xuống sau lưng, theo từng động tác nhỏ mà đung đưa đung đưa, đột nhiên sợi tóc không chuyển động nữa, về mặt không biểu tình mà dừng lại cách bãi cỏ vài bước.

Người đàn ông đột nhiên ngẩng đầu, như là cảm nhận thấy, xoay xoay cái cổ cứng đờ, nhìn vào con đường mòn nhỏ phía trước, ngay cả chỗ cỏ khô bao lấy không thấy có vật gì kỳ lạ thì thở ra một hơi thật dài, một mỗi đưa tay dụi dụi mắt, quay đầu lại xoa xoa hai bàn tay thì ngay lực tức cứng đờ ——

Ánh mắt lướt qua một mặt màu trắng!

Giật mình không dám thừa nhận, người đàn ông rũ mắt xuống bắt đầu nhấc mông mình lên, màn ảnh đột nhiên chuyển qua cái tay đang chống xuống đất, bỗng nhiên bị một bàn tay trắng bệch nắm lấy.

“Vì...cái gì...phản bội...em....” Giọng nữ mơ hồ quanh quẩn trong khu rừng yên tĩnh nhỏ đến mức đường như nghe không ra, người đàn ông tuyệt vọng, trên lưng đổ đầy mồ hôi lạnh, lúc đầu là trang phục chỉnh tề hiện tại là một cái áo sơ mi nhăn nhúm giống như đã nhét dưới giường vài ngày không có giặt rửa, trên áo sơ mi và quần tây dính đầy bùn đất cũng những vật thể không xác định, ngón chân bên trong giày da căng thẳng mà co rút lại.

“Tôi... cho đến bây giờ đều không thuộc về cô.” người đàn ông khó khăn mở miệng, màn hình chậm rãi di chuyển lên cái tay trắng bệch dần dần giờ lên, toàn bộ màu trắng chiếm hết màn hình dưới bối cảnh xung quanh là màu đen kịt càng thêm chói mắt.

“Tại sao...” người đàn ông cảm giác được bàn tay lạnh buốt kia dời đi, mừng thầm rồi trong mắt lại chậm rãi nổi lên một ít mĩa mai, ông hiểu được tính cách người phía sau, dịu dàng ngoan ngoãn giống như cừu non, phân rõ phải trái không nháo sự, nhưng ngay lúc ông muốn đứng dậy rời đi, toàn bộ cơ thể đột nhiên giống như bị cái gì giữ lại, gắt gao không thể nhúc nhích.

Kính hãi mà hơi hé hé miệng, ngón tay run rẩy không biết bởi vì sợ hãi hay là đang cố sức giãy giụa, hô hấp như ngừng lại, tiếp theo một cổ sức lực đánh lên người đàn ông đang phản kháng, màn hình lại chuyển qua ánh mắt của người đàn ông dần xoay qua, hình ảnh tiếp theo lại khiến ông mãnh liệt xoay đầu sang chỗ khác ——

Chạm vào khuôn mặt của một người đàn bà máu thịt lẩn lộn đang nhe răng há mồm!

Phút chốc đồng tử co rút lại, hình ảnh đáng sợ đến mức trái tim Kỳ Vũ lên đập liên hồi, quả dưa leo trên tay không tự chủ mà rơi xuống dưới đất, gian phòng không bật đèn chỉ có ánh sáng phát ra từ màn hình, dừng lại tại hình ảnh khuôn mặt dọa người buồn nôn.

Thất thần vài giây, cậu giống như nhặt được đại xá mà vội vàng quay người nhào lên giường, bởi vì khăn trải mà mồ hôi tuôn ra như tắm khiến cho cơ thể dính dấp không thoải mái, ôm gối đầu dần dần điều chỉnh hô hấp mới chậm rãi bước xuống giường tắt màn hình, thuận tiện tắt luôn máy.

Đứng trước máy tính cúi đầu nhìn vào màn hình tối đen vài giây, cậu ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời màu đen ngoài cửa sổ.

A, buổi tối.

Kỳ Vũ nháy mắt mấy cái, xoay người nhặt lên một mảnh vải trắng vì một trận vừa rồi mà trở nên nhàu nhĩ, cùng với quần trắng và áo sơ mi trắng rơi trên mặt đất.

Chậm rãi mặc vào toàn thân một bộ màu trắng, kiểu ăn mặc này so với nữ quý vừa rồi trong phim cũng không có gì bất đồng, chỉ có làn da, con người và màu môi không phải là màu trắng xanh.

Sửa soạn thật tốt, đi ra khỏi phòng, lúc đóng cửa làm đồng hồ treo trên vách tường ngoài phòng khách bị chấn động mà hơi rung rung, cây kim ngắn chỉ vào số 3, cây kim dài chỉ vào số 8 gần đến số 9.

Bùi Thiên không kiên nhẫn mà đi đến ngọn núi cuối con đường, bởi vì quan hệ địa lý mà phía sau khu phố cách đó không xa có ngọn núi nhỏ, thành phố hiện đại bây giờ khó mà có được, trên núi còn có một con đường dành cho người đi bộ để cho người dân xung quanh đây thư giãn nghỉ ngơi, ngọn núi không lớn nên con đường dành cho người đi bộ cũng không dài, vào 300m là vào sâu nhất, có thể dẫn đến một khu dân cư khác.

Sắc trời đã hoàn toàn tối đen, chỉ dùng ánh trăng nên đi vào núi cảm giác không được tốt lắm, thậm chí có chút nổi hết cả gai ốc, nhớ tới bộ phim vừa mới xem lại nhìn một chút khung cảnh xung quanh, cảm giác sợ hãi dần dần nổi lên trong lòng——

Con mẹ nó rốt cuộc là người nào không có não, trước khi vào rừng còn đi xem phim kinh dị a?!!

Bùi Thiên cầm lấy tấm vải, nghe rằng nhếch miệng cúi đầu nhìn chằm chằm xuống con đường được trải nhựa, nếp nhăn giữa lông mày có thể kẹp chết con muỗi, đi nửa đường đột nhiên hấn dừng bước, lộ vẻ mờ mịt mà nhìn xung quanh, sau đó, biểu lộ trên mặt sinh động bất đồng với khuôn mặt tê liệt vừa rồi.

Quay người vững vàng mà đi đến con đường tiến vào rừng, mặt không thay đổi mà gạt ra bụi cỏ, đá văng mấy nhánh cây bên cạnh mà miên man suy nghĩ, vừa rồi nhân vật nam chính trong phim thật là buồn nôn! Phản bội thanh mai trúc mã kết giao đã lâu rồi kết hôn với tiểu thư con nhà giàu thì không nói, sau lại còn dám nói vẫn yêu nhân vật nữ chính như trước, rồi vì sợ người đó đến lễ cưới náo loạn, mà đem người bất nhốt vào căn phòng nhỏ dưới chân núi mà không để ý đến, cuối cùng khiến cho nhân vật nữ chính cứ như vậy mà chết đói.

Bùi Thiên hung dữ mà nghĩ, nếu như là hấn, hấn sẽ không phản bội người mình yêu sâu đậm nhất, cho dù chết cũng không!

Suy nghĩ đến điều ấy, cái tay đang gạt gạt đám cỏ dài tới eo thoáng ngừng một cái, bùi thời nhẹ thở ra một hơi, trào phúng mà câu dẫn khéo miệng, lại bắt đầu động tác gạt đám cỏ sang hai bên.

Chết cũng sẽ không phản bội cậu sao? Cậu, cũng chưa từng thuộc về hấn.

Đem vải vòng qua nhánh cây cao, nhìn tấm vải màu trắng như một dải ruy băng đầy màu sắc dần dần rơi xuống, Kỳ Vũ không tập trung mà duỗi cánh tay ra nắm lấy tấm vải cột hai đầu lại với nhau.

Trong rừng rậm vô cùng yên tĩnh, nhưng bên tai cậu hình như vẫn luôn quanh quẩn lời nói kia của người đàn ông——

Tôi cho tới bây giờ cũng không có thuộc về cô.

Đúng vậy a, chưa từng thuộc qua làm sao lại có thể nói là phản bội?

Kỳ Vũ rũ mắt xuống, cậu thừa nhận, lúc ở quán bar trông thấy một màn kia, trong đầu hiện lên vô số ý niệm lại cảm thấy vô số tâm tình, một trong số đó chính là cảm giác bị phản bội.

Đương nhiên, cảm giác này nhỏ bé đến mức cơ hồ khiến người khác không có phát hiện ra, nhưng chính là sự tàn ác âm u tồn tại ở chỗ sâu nhất trong tiềm thức.

Tâm trạng chán nản bao phủ Kỳ Vũ, tay càng ngày thắt càng chặt, cuối cùng thắt thành một chuỗi rất lớn các nút thắt hình cầu, giống như là một con sâu, có chút buồn cười nhưng cũng không khiến cậu thoải mái thêm chút nào, chỉ làm cho cậu càng hận chính mình ngay cả thắt cũng làm không tốt.

Như là đứa nhỏ hồn dỗi mà bĩu môi, cậu đi đến bên cạnh dùng chân đá đá mấy hòn đá lựa lấy một tảng đá lớn, cuối cùng di chuyển qua vị trí chính xác, cùng lúc ấy mấy con ve trên đại thụ giống như đã có kế hoạch, không hẹn mà cùng kêu lên inh ỏi.

Kỳ Vũ hất cằm lên nhìn về phía nhánh cây thưa thớt ngăn trở bầu trời, gió lạnh thổi qua, theo làn gió đông đưa, nhẹ nhàng nhấc lên sợi tóc trên trán cậu, áo sơ mi bị thổi phồng lên, phấp phồng theo hình gợn sóng.

Mà thời điểm cậu ngẩng người nhìn lên bầu trời, phía sau bụi cỏ cách đó không xa bỗng nhiên có động tĩnh, giống như là có người nào đó, âm thanh phát ra lại khiến cho Kỳ Vũ giật mình muốn quay đầu lại nhìn một cái, nhưng ngay lập tức một đám quạ đen bỗng bay lên làm dời đi sự chú ý của cậu, vô thức mà nghiêng đầu liếc nhìn đám quạ kia.

“Oa a a a a có quỷ a —— “

Kỳ Vũ dừng lại, nhú mày.

Bùi Thiên hoảng sợ mà rút lui vài bước, nhìn xem giữa bụi cỏ là một cái bóng trắng, khuôn mặt càng ngày càng trắng bệch, nghĩ đến một giờ trước có nhìn thấy nữ quỷ trong phim mặc một cái quần trắng, lại không biết ở phương nào nghe thấy tiếng quạ kêu *quạ quạ....qu..ạ...*, một làn gió lạnh đêm hè thổi qua hấn——

“Quỷ a a a a a——” Bùi Thiên lập tức quay người vừa chạy vừa chửi bậy: “Mẹ kiếp, chưa từng có ai chết ở ngọn núi này cứ tưởng mình là người đầu tiên a a a a a a, tao đêch a, gặp quỷ a a a —— “

Kỳ Vũ: “...”

Ha ha, gặp quý?

Nghe tiếng thét của người phía sau bụi cỏ dần dần đi xa, Kỳ Vũ vô lực mà co rút khóe miệng.

Dám đem cậu trở thành quý?!!

...Tuy rằng cũng sắp.

Kỳ Vũ thở dài một hơi, bất đắc dĩ thu hồi lại ánh mắt, quay đầu nhìn về phía tấm vải trắng, đã thấy một đám quạ đã từ đâu đậu đầy trên đó, có mấy con chết tiệt còn cúi đầu dùng mỏ mà mổ vào tấm vải màu trắng yếu ớt.

Kỳ Vũ: “...”

Con mẹ nó dừng lại a không phải dừng mỏ a a a, dừng ngay không được dùng cái mỏ sắc nhọn đó mổ vào tấm vải, đó không phải là dành cho mày a!!!

Quạ, một loại động vật ưa thích mọi thứ đồ vật phát sáng.

Nhưng ai có thể nói cho cậu biết tại sao ngay cả tấm vải trắng mà bọn chúng cũng muốn chiếm thành của mình a a a??

Kỳ Vũ nhìn vài con quạ đen hướng cậu giương cánh biểu hiện công khai tấm vải trắng này là thuộc về mình mà hoàn toàn tan vỡ, nhắc chân loạng choạng mà đi đến bên cạnh tấm vải đã đứt rời, ngẩng đầu thành khẩn mà nói: “Đại ca, ngừng miệng có được hay không, cái đó là của tao a?”

Nhìn xem, Kỳ Vũ đã thần trí mơ hồ đến độ hồng mắt, cùng với quạ mà nói chuyện cò kè mặc cả rồi.

Mà đám quạ đối với cái này thì khinh thường liếc mắt xuống nhìn cậu rồi mở cánh ra phịch——

“A ~ a ~ a ~ a ~ a

~~ “

16. Chương 16: Cơ Hội

Bùi Thiên cảm thấy mình điên rồi.

Hai con chim nhỏ đuổi bắt nhau bay thoáng qua, hắn ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời xanh thẳm, mặt trời chiếu sáng rực rỡ, con đường bên cạnh xe cộ qua lại như mắc cửi, khói thải màu đen từ ống pô vô cùng ô nhiễm, bốn giờ chiều, đây là khoảng thời gian không có nhiều người đi lại trên đường, thế nhưng mấy người rải rác tản bộ qua đây đều không hẹn mà khi đi ngang qua Bùi Thiên, đều đồng thời liếc nhìn hắn một cái.

Nhưng phản ứng của những người qua đường vô ý đi qua cũng không có giống nhau, kinh ngạc trêu tức hiểu kỳ cũng có hoặc là chỉ lạnh lùng liếc nhìn mà thôi.

Tại sao lại ra nông nổi như vậy? Nhìn xem biểu hiện của người trong cuộc rồi sẽ hiểu rõ——

Bùi Thiên đang ngẩn ngơ nhìn lên bầu trời với vẻ mặt ngây dại cùng ánh mắt đờ đẫn, may mắn miệng hắn vẫn còn đóng chặt lại không giống như người mất trí mà há to ra, nếu không bụi bặm từ khói xe cùng với mấy con ruồi bay trong không trung cũng muốn tiến vào.

Mà khi hắn ngây người vào phút thứ mười lăm, một người đang cúi đầu vội vàng đi trên đường không có chú ý mà đụng mạnh một cái vào vai Bùi Thiên, bởi vì vậy nên hai người lao đảo lui sau vài bước, người đi đường ngẩng đầu muốn nói xin lỗi chỉ nhận lấy một ánh mắt biểu lộ không thèm đếm xỉa tới, sau đó người vừa mới bị đụng giống như là không có chuyện gì mà mở rộng bước chân, sát qua vai người đi đường rồi đi thẳng về phía trước.

Đương nhiên, không có chuyện gì xảy ra chẳng qua là theo con mắt của người đi đường nhìn theo bóng lưng ung dung dần đi xa mà ra, trên thực tế, Bùi Thiên đang gặp phải vấn đề rất lớn, hần rời đi địa phương mà hần đã đứng ngốc liên tục mười bốn phút.

“Đến cùng là bị cái bệnh gì nha!” Bùi Thiên dùng sức lau mặt, thấp thỏm không yên mà đi trên lối đi bộ bên cạnh, cành cây nhỏ màu xanh đung đưa che đi chút ánh nắng mặt trời, trên mặt đất hình ảnh dao động, mà sau khi nhìn chăm chăm vào mặt đất vài giây, hần đột nhiên ngẩng đầu nhìn sang tòa chung cư ở bên cạnh.

Chết tiệt, tại sao hần lại ở bên ngoài bức tường sơn loang lổ, khung sắt thép lòi ra cả bên ngoài mà sưng sờ a?

Đúng vậy, Bùi Thiên không phải là nhìn vào bầu trời, mà chính xác, là chậu hoa trên khung sắt, cái kia phủ kín đầy chậu hoa.

Thật sự là bị mê muội rồi!

Bùi Thiên thu hồi ánh mắt, lần nữa cúi đầu nhìn chăm chăm vào mặt đất trộn lẫn những mảnh kiếng vỡ và gạch men, im lặng gơ tay bắt đầu tách ta ngón tay để đếm số lần, tiếp theo liên tục không ngừng đếm một lần lại một lần, vẻ mặt tan vỡ càng ngày càng rõ ràng, cuối cùng hần thẹn quá hóa giận mà dùng sức hất tay ra, nghiêng đầu nhìn về làn xe dài vô tận dường như không có điểm dừng.

Tám lần rồi! Hần muốn tự sát đã tám lần rồi!

Rốt cuộc là tại sao vẫn không chết được a a a?!!!

Làm cho hần dọc đường mê muội mà ngẩng đầu lên, hy vọng chậu hoa rơi xuống đập trúng đầu hần, nhưng hần biết rõ điều đó không có khả năng, cho dù hần đứng đây chờ cho cơn bão ập đến, cho dù là gió thổi mạnh đến cấp mười, thổi cho tấm biển khung sắt cây cối đổ xuống, hần cũng tin tưởng mình tuyệt đối sẽ không bị rớt trúng.

Bởi vì hần không chết được a!!

Thật giống như có một người âm thầm cố tình chen ngang vào, số lần hần tự sát tuyệt đối cũng được ghi vào kỷ lục thế giới rồi đi!

Bùi Thiên hoài nghi mình, có phải hay không được thần linh phái xuống trần gian chịu rèn luyện, chưa có rèn luyện xong thì không được chết, nhưng hiển nhiên đây chỉ là giả thuyết mà trong lúc vô tình hần tưởng tượng ra, bởi vì ý tưởng này đối với hần dù sao cũng là vô căn cứ.

“Đúng là điên rồi.” Bùi Thiên rũ mắt xuống lầu bầu, hần miễn cưỡng đánh một cái ngáp, một bên vò vò mái tóc một bên đi đến khu dân cư cách đó không xa.

Kỳ Vũ lười biếng dựa vào lan can trên sân thượng, dùng cánh tay chống lấy cằm, hơi híp mắt cảm thụ ánh mặt trời mùa hè phủ lên trên má phải.

Không duy trì trạng thái này bao lâu, rất nhanh cậu đã cảm nhận được má phải của mình nóng rất lên, thẳng đến khi đưa tay vuốt lên cảm thấy hơi đau đau mới thôi, quay qua kéo rèm cửa sổ sát đất lại, vào nhà rời khỏi cái sân thượng đầy nắng kia.

Điều hòa trong phòng rung nhẹ khi được bật lên, nhiệt độ được điều chỉnh không quá thấp mà vào khoảng 28 độ để bảo vệ môi trường, nhưng hiển nhiên so với nhiệt độ bên ngoài vẫn là thấp hơn, cơ thể vừa rồi ở bên ngoài bởi vì ánh nắng mà nóng lên, hiện tại đã được làm mát mà cảm thấy dễ chịu thoải mái hơn.

Chỉ là cậu có chút lực bất tòng tâm mà thôi. (*tâm mình thích làm nên việc nào đó nhưng không đủ khả năng)

Không sai, là lực bất tòng tâm.

Lúc một người cố gắng làm một cái gì đó mà nhiều lần thất bại, thất bại này có loại cảm giác như đưa đám, tuyệt đối không chút do dự mà đánh bại hoàn toàn tinh thần hiếu chiến.

Loại trạng thái này được gọi: không có năng lực.

Tám lần a tám lần, tự sát tám lần cũng chưa có một lần thành công.

Kỳ Vũ cố gắng mà lật lại cơ thể giống như không có xương, nằm ngửa ở trên giường, không có cái quái gì chỉ mệt mỏi mà đưa mắt phóng tới trần nhà màu trắng.

Tuy rằng một trong số tám lần đó cũng có loại không đáng tin cậy, ví dụ như... Dùng bồn tắm để chết đuối? Phòng xông hơi lần kia? Rồi còn tự kéo mình đến sinh nhật, chỉ gặp thôi mà cũng nghĩ đến chuyện uống rượu say chết.

Bây giờ nghĩ lại chỉ cảm thấy mắt mặt.

Kỳ Vũ phiền muộn mà xấu hổ che mặt, cho dù hiện tại chỉ có mình cậu trong phòng không có ai có thể nhìn thấy bộ dạng này của cậu.

Cái loại không chết được này rốt cuộc là do vận khi tốt hay là không tốt?

Kịch bản máu chó của phim thần tượng cũng không lợi hại bằng cậu, bởi vì ngồi trên ban công ngăn người nên đột nhiên sẽ nghĩ tới không chừng có khối thiên thạch rơi xuống, đem cậu đè chết.

Kỳ Vũ thở ra một hơi thật dài, quyết định xuống giường ngồi vào ghế trước máy tính, trong lúc chờ máy tính khởi động xong thì ánh mắt không có mục đích mà quét qua khắp bàn, khi nhìn thấy hộp thuốc màu trắng trên kệ hai tầng bên cạnh máy tính, cậu giận tái mặt.

Đưa tay nắm lấy cái hộp kẹo bạc hà thoát nhìn bên ngoài toàn là chữ nước ngoài cứ nghĩ là hộp thuốc, mở nắp lấy ra một viên kẹo cho vào mồm, cảm giác the mát từ đầu lưỡi dần xông thẳng lên đầu, đầu lưỡi chơi đùa viên kẹo trong khoang miệng, Kỳ Vũ nhìn dòng chữ chẳng chịt trên cái hộp, mới phát hiện đó là tiếng anh.

Lúc mua về là trời đang mưa to gió lớn, bởi vì có chút khẩn trương nên không có nhìn kỹ nội dung ghi trên hộp, để cho mình khi ngồi trên giường, trên tủ đầu giường đặt một cái đèn màu da cam, ngay cả ly nước cũng đã chuẩn bị hoàn hảo đáng kinh ngạc.

Kết quả mở hộp ra lại phát hiện một viên dài dài màu lam, không có đóng thành từng vỉ bằng giấy bạc, cuối cùng sau vài giây vẫn là nửa tin nửa ngờ mà ngậm lấy, Kỳ Vũ trầm mặc.

Đây là thuốc ngủ?

Đây mà là thuốc ngủ a!! Đây rõ ràng là kẹo bạc hà, xem cậu trước đây chưa từng ăn ư a a?!!

Đáng giận, thật là một chủ tiệm lòng dạ độc ác!

Kỳ Vũ phẫn nộ mà dùng sức cắn kẹo, xem như viên kẹo là chủ tiệm.

Đem cái lọ ném xuống bên cạnh, ần ần con chuột tiến vào diễn đàn của trường bắt đầu tìm bài viết.

Sau khi đọc xong bài viết thì quay về trang chủ, một lúc Kỳ Vũ lại ngáp dài dề xuống F5 để đổi mới, nhìn nhìn xem có cái tiêu đề nào có thể hấp dẫn cậu hoặc mới lạ một chút, chuẩn bị muốn di chuyển con chuột ần lên một chỗ thì dừng lại.

Cậu trầm mặc mà nhìn một bài viết mới xuất hiện vài giây, sau đó, đem con chuột dời đến mà dùng sức ần xuống.

[Tiêu đề: Hóc cây ơi hóc cây, ai có thể nói cho tôi biết tại sao tôi vẫn một mực không chết được?!!]

Nội dung:

A a a trời ơi, tôi muốn tự sát nhưng tại sao vẫn liên tục bị cắt đứt a?

Chết mà cũng không chết được là chuyện vô cùng quan trọng a, thật là phiền nhiễu Fuck (= mánh =)

Tại thời điểm chạng vạng tối, tuy rằng diễn đàn của trường cũng không có nhiều người, nhưng bài viết này vẫn rất nhanh khiến cho mọi người chú ý, một lần lại một lần (*là comment).

Kỳ Vũ cảm thấy mình muốn khóc, là vui đến phát khóc sao? Trên đời này là có một người cùng một dạng với cậu a!

Giống như là xa quê hương gặp được người quen, trong biển người mênh mông gặp được tri kỷ, chính là có loại cảm giác đặc biệt này sao?!!

Nhìn xuống lời hồi đáp phần lớn là trêu chọc lâu chủ hoặc hỏi lâu chủ vì cái gì đi tìm chết, Kỳ Vũ kéo xuống trang dưới, suy nghĩ một chút đánh ra mấy chữ gửi đi.

12L: Cậu cũng là? (*12L: comment thứ 12)

Bùi Thiên vừa nhìn thấy cái này thì mắt sáng lên, lập tức quét dọn phiền muộn lúc trước, thật ra hẳn chỉ muốn tìm một chỗ phát tiết tâm tình một chút, thật không nghĩ đến đại đa số mọi người lại chê cười mình, phiền muộn muốn xóa trang này đi rồi lại trông thấy lời hồi đáp này.

Trời ạ, trong F thậm chí còn có người cùng một dạng người với hắn?!

Bùi Thiên phấn khởi mà nhìn vào bảng thông tin của người nọ, đồng thời nhìn xuống tư liệu của người ta, nhưng phát hiện tư liệu của người đó cũng không có nhiều, chỉ có tên gọi và giới tính——

Cá chuồn, nam.

Kỳ Vũ nghe loa phát ra âm thanh nhắc nhở, miễn cưỡng liếc mắt nhìn về tên gọi của người mời gia nhập, thiếu chút nữa bị sắc nước miếng——

Thiên Sứ.

Lại liếc đến giới tính: Nam.

Kỳ Vũ: “...”

Thật là loại con trai hiếm thấy mới có thể sử dụng cái kiểu tên gọi này....

Nhưng mà Kỳ Vũ vẫn ấn vào chỗ thông qua, không đợi cậu tiến hành động tác gọi đối phương thì đã chuyển đến một dòng tin——

Thiên Sứ: Cậu cũng không chết được hả?

Kỳ Vũ liếc nhìn đoạn đối thoại, nhanh chóng đánh mấy chữ gửi đi.

Cá chuồn: Ủ đồ bất tử.

Bùi Thiên: “...” sao có cảm giác đang mắng người a?

Thiên Sứ: Ồ người anh em, tôi cũng không chết được! Tám lần rồi a!

Kỳ Vũ kinh ngạc mà trợn tròn mắt hơi hé miệng, âm thanh ba ba ba từ bàn phím phát ra.

Cá chuồn: Tôi cũng là tám lần chưa chết a!

Thiên Sứ: Fuck, thật là có duyên a! Chúng ta thật sự là đồ bất tử!

Kỳ Vũ: “...” cái gì với cậu mà “chúng ta” bất tử.

Cá chuồn: Ha ha

Bùi Thiên: “...” Ha ha em gái cậu chứ ha ha!

Thiên Sứ: Tại sao cậu lại muốn tự sát?

Cá chuồn: A... vì bản thân.

Thiên Sứ:?

Kỳ Vũ nhìn đối phương gửi đến dấu chấm hỏi, mấp máy môi, tay ở trên bàn phím khẽ run, cuối cùng vẫn quyết định dựa vào thực tế mà đánh ra nguyên nhân, sắp xếp lại câu từ mà ba ba ba đánh ra.

Cá chuồn: Đời này tôi cùng với người tôi thích là không có khả năng, có đáng buồn không? Tôi nghĩ tôi đã không thể thích được người nào khác nữa, thế giới của tôi tất cả đều là hắn, tôi thật sự không có biện pháp tưởng tượng nếu không có hắn thì tôi sẽ có dạng gì, tôi cũng chỉ thích một mình hắn, ha ha, nghe rất quái đản phải không?

Thiên Sứ: Hấn?

Kỳ Vũ buông ra đôi môi đang mím chặt, do dự một chút, bắt đầu đánh chữ.

Cá chuồn: Đúng vậy, tôi là Gay.

Đối phương không có trả lời, Kỳ Vũ thở dài một hơi, bất quá giống như đã sớm biết nên trên mặt cũng không có nhiều khổ sở, nhưng vẫn có chút bi thương, ngay lúc cậu muốn tắt đi khung đối thoại thì đối phương gửi tin nhắn tới,

Thiên Sứ: Tôi với cậu tắt cả đều giống nhau! Thật sự là đau khổ a a a a a!!!

Kỳ Vũ phốc nở nụ cười, nhiều đối phương gửi tới nhiều chữ a với dấu chấm than như vậy, có thể tưởng tượng được trước mấy vi tính thì có bao nhiêu ảo não tức giận cùng khổ sở, đúng vậy, cậu nhìn ra đối phương đang rất chật vật.

Bất quá điều này cũng không có gì ngạc nhiên, bởi vì bọn họ giống nhau không phải sao?

Cá chuồn: Nói như vậy chúng ta rất có duyên a.

Thiên Sứ: Đúng vậy trời ạ! A tìm được đồng loại cảm giác thật tốt!!

Mấy ngày qua, đây là lần đầu tiên Bùi Thiên cười rạng rỡ như vậy, hấn không nghĩ đến đối phương cũng là gay, rồi còn một dạng với hấn đau khổ thâm mền thẳng nam! Rất nhiều bí mật không thể nói hiện tại đã có người có thể bình thường nói chuyện, điên cuồng đánh chữ, muốn khi còn một chút ý thức có thể khiến cho đối phương biết rõ được cảm thụ của mình!

Nhanh chóng đánh chữ phát ta từng tiếng ba ba ba, không ngừng nghỉ, liên tục từ lúc bầu trời ngoài cửa sổ sáng ngời cho đến màu vỏ quýt cuối cùng đen như mực, đối với cái này bọn họ cũng chỉ liếc mắt qua ngoài cửa sổ nhìn bầu trời tối đen, tiếp theo lại tiếp tục ba ba ba đánh chữ, dù cho trời tối cũng không thể ngăn cản bọn họ nhiệt tình trao đổi trò chuyện.

Giống như cát rất nhiều quần áo cũ trong rương đến chật ních, đã đầy nắp lại không có nghĩa nó sẽ không tràn ra, đặt tại nơi tận cùng âm u hẻo lánh cũng không ai có thể chú ý tới mà nở nó ra, như vậy khi chính mình không chịu nổi mà làm vỡ cái nắp, chẳng qua chỉ cần một cơ hội.

Một lần nữa một con người vô tình có được cơ hội để mở chìa khóa ra.

17. Chương 17: Cách Thứ Mười

Bùi Thiên nhấn xuống phím enter sau đó dừng lại duỗi duỗi cái lưng cứng ngắc, tiếp theo ngáp một cái, ánh mắt rời khỏi khung đối thoại hình lập phương rồi nhìn xuống bên dưới, phát hiện thời gian đã không còn sớm, quay đầu nhìn về phía sắc trời tối om ngoài cửa sổ, cảm giác bụng mình có chút sôi lên.

19:56

Thì ra đã muộn như vậy a.

Bùi Thiên nháy mắt mấy cái, nhìn về đoạn đối thoại ngừng lại trong vài giây, đột nhiên nhếch miệng nở nụ cười, ba ba ba bắt đầu đánh chữ.

Cá chuồn: A... đã gần tám giờ rồi, cậu đã ăn cơm chưa?

Thiên Sứ: Vẫn chưa, tôi đang muốn nấu mì tôm ăn.

Sau đó không đợi đối phương đáp lại, Bùi Thiên liền đứng lên vuốt vuốt cái bụng lép kẹp đi đến phòng bếp tìm mì tôm.

Bưng lấy cái tô kê bằng tờ báo rồi ngồi vào trước máy tính, Bùi Thiên thò tay bật lên đèn bàn, bóng tối trong phòng được xua đi, đem đĩa thả xuống tờ báo, liếc mắt nhìn màn hình, hai tay lại bắt đầu ba ba ba đánh chữ.

Cá chuồn: Ủ.

Thiên Sứ: Cậu còn chưa có ăn?

Cá chuồn: Đang ngâm mì.

Bùi Thiên nhìn vào khung đối thoại suy nghĩ một chút, đánh ra mấy chữ rồi dừng lại, ngón tay chậm rãi di chuyển lên phím Backspace vài giây rồi cuối cùng vẫn là nhấn xuống Enter.

Kỳ Vũ nhìn chằm chằm vào tin gửi tới mà có chút sững sờ, lùi về đem hai tay đặt trên đùi, lông mày nhăn lên, trên khuôn mặt là biểu lộ không xác định được, liềm liềm cũng không làm ướt được bờ môi khô khốc, trầm mặc nửa ngày, cuối cùng thở ra một hơi hạ xuống bờ vai căng thẳng, cậu nâng tay lên bắt đầu đáp lại.

Thiên Sứ: Cậu có nghĩ qua là sẽ tiếp tục tự sát không?

Cá chuồn: Không biết.

Thiên Sứ: Vậy chúng ta cùng tự sát đi, cậu nói nhảy lầu có được không?

Cá chuồn: Cùng nhau?

Thiên Sứ: Ủ...Cậu nhảy lầu của cậu tôi nhảy lầu của tôi...hay là...muốn cùng nhau?

Lúc Bùi Thiên đánh ra những dòng này là vô cùng nghiêm túc, sau khi đánh xong bờ môi mím chặt lại, không dám thở lớn tiếng, hắn cũng không biết tại sao mình lại khẩn trương như vậy, nhưng quá trình đợi đối phương hồi đáp là vừa hy vọng lại sợ bị tổn thương...

Có ai mà lại mong muốn bị tổn thương thêm lần nữa a?!

Bùi Thiên khịt mũi, hừ một tiếng, cúi đầu giở lên tờ báo có chút ẩm ướt, cầm lấy đôi đũa từng ngậm từng ngậm cắn từng sợi mì, nhưng trong lúc này vẫn không nhìn được mà mấy lần ngẩng đầu đối diện với khung đối thoại màu lam nhạt.

Cá chuồn: Đương nhiên là tôi tự nhảy cậu tự nhảy a...Cùng chết cậu không cảm thấy là nó không giống tự tử sao?

Phốc——!!

Bùi Thiên đem mì trong miệng phun dính lên màn hình máy tính, không đợi hắn kịp phản ứng đối phương lại lần nữa lên tiếng.

Cá chuồn: Tuy rằng cùng cậu nói chuyện phiếm rất khuấy khoả nhưng tôi cũng không có dự định muốn tự tử với cậu đâu, người anh em QAQ

Bùi Thiên: “...”

Cá chuồn: Được rồi, nếu nghiêm túc thì trao đổi số điện thoại? Đến lúc đó nhắn tin báo cho biết để cùng nhảy một lúc?

Bùi Thiên: “...” Hắn vẫn luôn rất nghiêm túc chính cậu mới không nghiêm túc a!!!

Chịu đựng xúc động muốn phun máu, khóe miệng Bùi Thiên giật giật mà khó khăn đánh chữ, sau khi đánh xong gửi đi mới phát hiện màn hình còn chưa được chùi, mì sợi bị nhai nát vẫn còn dính trên che mắt một ít nội dung trò chuyện.

Thiên sứ: Được rồi, gọi đến số này cho tôi xxxxxxxxxx

Cá chuồn: Ủ.

Khi chuông điện thoại vang lên cũng là lúc Bùi Thiên đang cầm lấy giấy vệ sinh mà lau màn hình, mặc dù biết có người gọi tới mà vẫn giật mình, sau khi nhanh chóng chà lau, mới đem giấy vệ sinh vò thành một cục bỏ lên bàn, quay người đi đến bên giường nhìn lấy cuộc gọi nhớ hiện lên trên màn hình điện thoại.

Nhìn xuống điện thoại mơ hồ cảm thấy dây số này có chút quen thuộc, nhưng Bùi Thiên cũng không suy nghĩ quá nhiều, đem dây số lưu lại dưới tên Cá chuồn trong danh bạ, hần liếc mắt nhìn dây số liên lạc đầu tiên trong danh bạ mà bửng tỉnh đại ngộ tại sao lại cảm thấy dây số này quen thuộc.

Bởi vì dây số của Cá chuồn cùng Kỳ Vũ chỉ chênh lệch một số a!

Người phía trước đuôi số 9 người phía sau đuôi số 7.

Hưng phấn mà quay trở lại máy tính sắp xếp lại từ ngữ mà ba ba ba gửi đi, sau đó qua vài giây đối phương gửi đến câu trả lời cùng với hình mặt cười, rồi đối phương lại gửi đến thời gian hẹn nhảy lầu, trong cả quá trình, Bùi Thiên không phát hiện hình ảnh phản chiếu của mình trong màn hình máy tính cười đến sáng lạn.

Quay đầu nhìn bầu trời đen như mực qua lớp cửa thủy tinh, trong lòng bỗng nhiên tràn đầy cảm giác thỏa mãn.

Ngày mai nhảy lầu tự sát!

Nhưng mà không phải một mình mà còn có người khác!

Bùi Thiên cười giảo hoạt mà trả lời đối phương, gấp lên một đĩa toàn mì bỏ vào miệng, đột nhiên cảm thấy tương lai thật là vô cùng tốt đẹp a

~...,...

Tương lai?

...

Con mẹ nó hần không có tương lai, ngày mai là hần chết rồi a a a!!!

Bởi vì khu phố này xây dựng ven biển, từ tầng cao nhìn xuống ở phía đằng xa là một màu xanh thẫm, mặt biển dưới ánh mặt trời như phát ra hào quang, trên lầu cao gió nhẹ làm mái tóc tung bay, bất đồng với thành phố chật chội trên đường xe cộ đông nghịt cùng những người đi bộ tập nập, biển rộng bao la kia vẫn là nơi khiến người ta hướng đến.

Kỳ Vũ đứng ở tầng cao nhất của tòa nhà H, trước đây không lâu, khi cậu muốn đi lên lầu bằng cầu thang bên trái lại nhìn thấy có người phơi quần áo, đành phải quay đầu đổi thành bên phải.

Nhưng mà, cũng không có gì khác.

Rất nhanh điện thoại trong tay cậu vang lên âm báo nhắc nhở, cái người giống như cậu kia cũng đã đứng ở một tầng lầu cao nhất mà chuẩn bị tốt để nhảy xuống rồi, nghĩ vậy, khóe miệng không khỏi cong lên nụ cười.

Cảm giác cao hứng khi thành công kéo một người khác cùng chết với mình là như thế nào vậy a?!!!

Kỳ Vũ chống lên bức tường cao chỉ đến eo của mình, hai tay nhẹ nhàng bám lấy lan can màu xanh, thò người ra cúi đầu nhìn xuống, thời gian này phải là lúc mà các đứa nhỏ cùng ông cụ bà cụ bình thường tụ tập trước công viên, nhưng hiện tại lại không có một bóng người, ánh mắt quét xong thì thân thể hơi hơi rụt lại phía sau, trầm mặc vài giây, mở ra màn hình bảo vệ bắt đầu soạn tin gửi đi.

Bùi Thiên khẩn trương mà nhìn thăm dò khoảng cách từ tầng hai mươi xuống mặt đất, lại im lặng thu hồi ánh mắt, quay người ngồi xổm lên bức tường màu trắng đã bong tróc ra từng mảng, trượt màn hình nhìn chăm chú vào tin nhắn người gửi đến.

From: Cá chuồn

Cậu muốn nhảy sao?

Rủ mắt xuống nhìn chăm chăm vào màn hình vài giây, sau đó bắt đầu soạn tin đáp lại, soạn một nửa bỗng nhiên Bùi Thiên ngẩng đầu ngơ ngác, rồi sau đó giống như là nghĩ đến cái gì lại đem tin nhắn vừa rồi toàn bộ xóa bỏ, nghiêm túc soạn lại một lần nữa.

From: Thiêm Sứ

Cậu muốn nhảy lầu ở tư thế nào?

Đầu chạm đất không tốt lắm, máu óc tuôn ra nhìn không được đẹp mắt a...

Kỳ Vũ mặt không biểu tình mà nhìn tin nhắn gửi đến, hơi nhăn lông mày rồi lại giống như chân thành mà suy nghĩ lời của đối phương, qua ba phút mới chậm rãi trả lời.

From: Cá chuồn

Thăng tấp nhảy xuống thì sao?

Bùi Thiên đối với tin nhắn ngốc ngốc này thì cười cười, không ngồi xổm nữa, mà duỗi thẳng chân dựa vào tường, ngón cái tại màn hình rất nhanh ấn lấy một chữ.

From: Thiên Sứ

Tôi cũng muốn nhảy thẳng xuống a,

Nhưng tôi sợ tôi sẽ nhện không được trong không trung lộn vòng vòng cuối cùng biến thành đầu chạm đất

Cậu nói nghiêng người rồi xoay tròn rơi xuống được không?

Kỳ Vũ chăm chú mà nhếch môi, miễn cưỡng để cho mình không cười rộ lên, ngón tay đặt lên bàn phím dừng lại, suy nghĩ một chút rồi mới bắt đầu nhắn lại.

From: Cá chuồn

Dù sao nếu là lộn vòng vòng thì đứng hay nghiêng người lại đều không tốt.

Nhưng mà đã chết rồi còn phải để ý đến hình tượng nữa hả?

Bùi Thiên nhìn tin nhắn mà khịt khịt cái mũi, có chân trái lên đặt điện thoại lên đầu gối, lưng hơi dịch ra khỏi vách tường, tay phải đánh chữ, tay trái gãi gãi lưng.

From: Thiên Sứ

Rơi mà đứt hết tay chân, máu óc tung tóe đầy đất,

Như vậy rất khó coi a, còn có cũng sẽ lên báo a,

Nếu như mặt rơi nát thành như vậy tôi sẽ không muốn đi gặp người khác a!

Kỳ Vũ ngẩng đầu, neho mắt lại tưởng tượng bộ dáng thê thảm của mình máu óc rơi đầy đất, đột nhiên một hồi buồn nôn, cảm thấy ba bốn tiếng trước ăn cơm đều đã trôi lên cổ họng.

From: Cá chuồn

Cậu thật là muốn nhảy lầu hay đang khích lệ không nhảy nữa vậy?

.....Đột nhiên lại không muốn nhảy, xử lý làm sao.....

Bùi Thiên cười hăng hắc mà đứng lên, hẳn tuyệt đối sẽ không nói ra vừa rồi nhìn xuống mới giật mình phát hiện mình sợ độ cao, sau vài giây liền dứt khoát quyết định không nhảy nữa, nhưng đối với Cá chuồn lại cảm thấy hơi áy náy, cố ý miêu tả hình ảnh thật buồn nôn để cho cậu ấy cũng nỗ lực nghĩ muốn nhảy lầu.

From: Thiên Sứ

Vậy thôi đừng nhảy nữa chúng ta về nhà!!

Kỳ Vũ nhếch môi cuối cùng cũng buông lỏng, lờ mờ rồi lại cong khóe môi cười đắc ý, nhìn thấy loại tin nhắn mà Thiên Sứ mấy lần gửi tới đã mơ hồ đoán được đối phương không muốn nhảy, tin nhắn cuối cùng cũng chứng thực được suy đoán, nhìn loại khẩu khí cấp bách muốn quay về nhà, còn sợ người khác không biết hấn sợ độ cao nên không dám nhảy.

Kỳ Vũ xoay người nhìn về phía mặt biển bao la, hai tay khẽ vuốt lên lan can, trong mắt vui vẻ càng ngày càng đậm.

Kỳ thực cậu cũng không muốn nhảy lầu, trong nháy mắt bước lên tầng cao nhất.

Sau nhiều lần có ý muốn tự sát, đột nhiên không rõ rốt cuộc mình đang làm cái gì, tại sao kiên trì muốn chết lại khiến đáy lòng mình có một nỗi buồn vô cớ.

Cậu muốn, cậu vẫn là rất thích rất thích hấn đấy, nhưng mà, cậu không muốn chết nữa rồi.

Cậu không muốn buông tha cho loại thâm mền đã thấm sâu vào trong xương tủy, như vậy cứ tiếp tục thâm mền đi, vô luận đối phương có như thế nào, kết giao, kết hôn sinh con, hoặc là già rồi chết đi.

Dù sao, đối phương cũng không biết.

Đâu có ai biết được loại thâm mền này, không có gì ai cũng không làm phiền ai, càng sẽ không làm người đời kinh sợ.

Bùi Thiên vỗ vỗ lấy quần áo dính bụi, ngẩng đầu cười cười.

Như vậy, cứ tiếp tục thâm mền a, không phải là vĩnh viễn lưu luyến, mà là thẳng đến cái ngày mình chết đi.

18. Chương 18: Lần Đầu Hẹn Hò

Một ngày mùa hè giữa trưa, ánh mặt trời xuyên qua tấm rèm mỏng màu trắng chiếu lên sàn nhà bằng gỗ, Kỳ Vũ ngồi xếp bằng dưới đất, lưng dựa vào cửa sổ đón lấy ánh nắng, bởi vì ngăn trở bằng thân thể nên sinh ra một bóng mờ mờ trên nền nhà, mà chỗ bóng tối, à không, là mặt đất xung quanh chỗ cậu ngồi rất đầy một tờ lại một tờ giấy.

Trên mặt đất hầu như là loại giấy phác họa màu vàng nhạt 50 lb, ngẫu nhiên có xen lẫn giấy A4 hoặc là giấy kẻ ngang —

(*pound (lb) độ dày của giấy 50-60 lb (75-90 gsm): giấy ký họa, giấy tập vẽ – đủ dày để vẽ chì, than, phấn màu, nhưng quá mỏng để vẽ mực hoặc marker, màu có thể thấm qua giấy.)

Bức tranh là đủ các loại góc độ xa gần, nhưng nhìn kỹ từng nét vẽ để lại có thể nhìn thấy trong đồng giấy lộn xộn, toàn bộ là vẽ người, mà chỉ đều là một người.

Kỳ Vũ khẽ rũ mắt xuống, chậm rãi, cẩn thận sắp xếp lại những bản vẽ đã gom góp được trong nhiều năm qua, đem một phần trong đồng lộn xộn chồng lên nhau, lại nhặt qua một tờ giấy vàng nhạt, ngón tay khẽ vuốt lên mặt giấy, cảm giác thô ráp từ đầu ngón tay truyền đến, bức vẽ này là Kỳ Vũ vẽ nửa người chính diện, người trong bức tranh đang mặc đồng phục thời trung học, cổ áo lam nhạt được bút chì tô nhẹ lên thành những nét màu đen, tổng thể nhìn thấy vô cùng gọn gàng sạch sẽ, chẳng qua chỉ là đơn giản tưởng tượng ra hình dáng rồi lại chân thật giống như người đang tồn tại kia.

Cậu thất thần mà nhìn mấy bức vẽ, đôi mắt màu đen sâu thẳm thật hấp dẫn Kỳ Vũ, mái tóc ngắn rối tung cùng khóe miệng cong cong nở nụ cười, dù cho không phải màu sắc rực rỡ cũng có chút sai lệch, nhưng vẫn để cho cậu như lần đầu tiên nhìn thấy hình ảnh này, làm lòng người say mê không dứt.

Cái bản vẽ này là cậu chép ra từ cuốn kỷ yếu trên lớp, tuy rằng chỉ thấy ảnh chụp trên trang giấy, nhưng Kỳ Vũ lại dường như bị thu hút, xuyên qua tấm ảnh kia, trong đầu có thể dần hiện lên khung cảnh lúc ấy, bày ra tư thế tùy tiện để cho người chụp ảnh chụp hấn.

Khắc sâu nhất chính là ánh mắt cái gì cũng không thềm để ý, cùng có nụ cười có chút lưu manh.

Kỳ Vũ hoảng hồn, nhẹ nhàng buông ra ngón trở đang vân vê, hơi cuộn lại rồi nhẹ nhàng đặt bức vẽ xuống đất.

Đứng lên cẩn thận từng chút một không để cho mình dẫm phải bức vẽ, ngồi xuống ghé dựa trước bàn, từ ngăn kéo thấp nhất rút ra một tờ giấy ở trong bao, lấy thêm hộp băng thép ở bên cạnh, mở ra chọn một bút chì để sang một bên, cúi đầu xuống bắt đầu nghiêm túc mà vẽ lên bộ dạng đầy đẹp trai của người kia ngày hôm trước tại sân bóng rổ ở F mà dẫn bóng.

Trong phòng yên tĩnh chỉ còn lại tiếng chạy của máy điều hòa cùng tiếng sần sật của ngòi bút.

Đợi đến lúc Kỳ Vũ cơ bản phác họa xong đường cong, thì ngẩng đầu liên sờ sờ cái cổ đau nhức, mà khi mờ hồ nâng ánh mắt lên lại nhanh chóng tập trung ánh mắt đến màn hình máy tính, đồng tử thoáng co rút lại mang theo kinh ngạc, cái màn hình lúc đầu không có gì chỉ có ảnh một người đang quàng khăn tắm rửa lại nhảy ra một khung đối thoại màu xanh đậm không biết đã được bao lâu.

Thiên Sứ: Có ở đó không?

Giật mình một cái, Kỳ Vũ trừng mắt nhìn, nhanh chóng lùi ghế một chút lòi ra bàn phím, ba ba ba trả lời.

Bùi Thiên ngồi trước máy tính ấn vào khung đối thoại của đối phương, sau khi đánh từ cuối cùng thì nhìn vào thanh nhấp nháy, cắn môi do dự hồi lâu, hần liền hạ quyết tâm gõ xuống, nhưng đánh ra mấy chữ gửi đi rồi đối phương lại chậm chạp không có trả lời, mắt nhìn thanh trạng thái mới phát hiện đối phương đã để đó không dùng hơn nửa tiếng rồi.

Cúi đầu nhìn giấy trên mặt bàn, trên giấy tràn đầy các kiểu chữ, nhưng trước mặt chỉ lặp đi lặp lại có hai chữ, hần lại liếc liếc một đồng giấy cao ngất ngưỡng xếp chồng lên nhau, khe thở dài.

Một tay chống cằm, hơi khép mắt, suy nghĩ của Bùi Thiên bắt đầu bay xa.

Ngày hôm qua tự sát không xong để cho hần đột nhiên hiểu ra một đạo lý——

Trốn tránh cũng không giải quyết được chuyện gì, lựa chọn cái chết chẳng qua là một việc làm hèn nhát.

Cảm giác đối phương là lẽ sống của mình, như vậy còn để trong lòng không có mất đi thì cần gì phải hối hận mà chạy đi tự sát.

Trên đời này chuyện vợ chồng bất hòa nhiều không kể xiết, cuộc sống gian khổ đâu có ít, nếu như bởi vì nhất thời đau khổ mà lựa chọn cái chết, như vậy thống khổ sẽ vĩnh viễn quấn quanh không tiêu tán.

Mang theo những đau khổ kia mà chết đi, cũng sẽ còn sót lại những đau khổ đó qua từng thế hệ, lúc có người nào đó nhớ đến, cũng chỉ nhận được những chuyện vĩnh viễn không bao giờ giải quyết được mà thôi.

Nếu như lúc trước đã lựa chọn thâm mến, như vậy không có kết quả cũng là điều tất nhiên, không dám cho ai thấy tình cảm của mình, chính là đối phương sẽ vĩnh viễn không biết được có một người thật tâm thích hần, không phải kết quả của mỗi lần cày cấy là sẽ có thu hoạch, nhưng đã không cố gắng thì vĩnh viễn không lấy được thứ mình muốn.

Đưa tay dè lên cái đầu đau nhức, Bùi Thiên khó khăn mở ra cặp mắt mông lung, sau mấy cái chớp mắt lại khôi phục lại đen nhánh sáng ngời, khóe miệng đang rũ xuống chậm rãi giương lên, rồi bỗng nhiên cười toe toét.

Cứ như vậy mà im lặng để ý cậu, hắc hắc, cũng sẽ tiếp tục cố gắng mà thâm mến cậu!

Nhìn vào khung đối thoại đã hơn mười phút mà không thấy tin đáp trả, Bùi Thiên chép miệng chặc lưỡi, đứng lên đi rót nước uống.

Đợi đến lúc cầm ly nước chỉ còn lại hai phần ba quay lại trước máy tính, Bùi Thiên tùy ý nhìn qua màn hình, vui mừng phát hiện đối phương ở một phút đồng hồ trước đã trả lời tin nhắn rồi, nhanh chóng ngồi xuống kéo ra bàn phím mà ba ba ba đánh chữ.

Thiên Sứ: Có ở đó không?

Cá chuồn: Xin lỗi, lúc này đang bận, có việc gì không?

Thiên Sứ: A.... làm xong chưa? Nếu chưa xong cậu cứ tiếp tục làm việc đi

Kỳ Vũ liếc nhanh về bức vẽ nhìn chung đã vẽ xong ở trên bàn, cười cười, ngón tay đặt ở trên bàn phím lại linh hoạt mà bấm bấm.

Cá chuồn: Đã xong rồi, có chuyện gì không?

Thiên Sứ: À... khụ....cái đó.... tôi muốn mời cậu ăn cơm

Cá chuồn: Ăn cơm

Bùi Thiên nhìn vào màn hình rồi nhả lại lông mày, có chút ngại ngùng mà gãi gãi ót, suy nghĩ giải thích làm sao rồi lại đánh chữ trả lời.

Thiên Sứ: Dù sao cũng là cùng một dạng người, lại cùng một hoàn cảnh, mời cậu ăn cơm thuận tiện gặp mặt nói chuyện phiếm chơi

Thiên Sứ: hắc hắc, cái này có được tính là làm sai quy tắc không? Có muốn hay không thuận tiện đến một pháo?

Thiên Sứ: Được rồi tôi hay nói giỡn, tôi đối với người đó rất trung thành

Kỳ Vũ nhìn hàng chữ xuất hiện liên tiếp trong khung đối thoại, sững sốt một chút, đột nhiên cảm giác mặt mình có chút khô nóng, khẩn trương mà liếm liếm môi, xoay người vươn tay, dùng đầu ngón tay cố gắng câu qua điều khiển nằm ở khoảng cách hơi xa, nâng tay lên đối với điều hòa chỉnh nhiệt độ xuống thấp một chút, thở ra một hơi quay người lại buông điều khiển ra, ngón tay có chút cứng ngắc không còn linh hoạt mà đánh từng chữ.

Cá chuồn: Chúng ta còn không biết có ở gần không....

Thiên Sứ: A... Tôi ở thành phố S, cậu thì sao?

Cá chuồn:.... Tôi cũng vậy

Thiên Sứ: O, thật đúng là có thể làm pháo hôi hện hò rồi ha ha ha!

Kỳ Vũ: “...”

Bùi Thiên thề với trời, lúc hấn đánh ra những lời này thật sự không có bất luận suy nghĩ xấu xa nào, chẳng qua là trêu chọc! Hiểu không? Trêu chọc! Cho nên mấy tiếng đồng hồ sau khi phát hiện đối phương là ai, thật sự! Vô cùng! Siêu cấp! Vô địch! Muốn! Đụng đầu chết cho rồi!

Kỳ Vũ im lặng mà cười cười, chậm rãi ba ba ba trả lời.

Cá chuồn: Cậu không sợ gặp phải liền chết lun a mà vẫn còn muốn hện....

Thiên Sứ: Đã nói là vui đùa mà, đừng nói ra lời xa cách như thế không có hài hước đâu, hện thời gian đi a!

Cá chuồn: Ủ...Vậy tối nay thì sao? Gold Coast có biết không? Mời tôi ăn ở đó đi

~Bùi Thiên nhìn vào tên nhà hàng mà đối phương gửi tới, vô thức nghiêng đầu nhìn túi tiền mình đặt trên nóc tủ, chép chép miệng, im lặng cúi đầu đánh chữ.

Thiên Sứ: Người anh em à thật đúng là biết chọn... Không thể chọn tôm hùm bào ngư vậy cá các loại quý hiếm a! Tôi không có tiền trả đâu!

Kỳ Vũ bật cười, bởi vì thành phố S ven biển cho nên hải sản ở đây là nổi tiếng nhất, mà nhà hàng Gold Coast ở thành phố S là nơi nổi danh vừa sang trọng giá lại rẻ, nhưng nói chung vẫn là kém hơn những nhà hàng nhỏ bên cao hơn một chút, những thứ nguyên liệu nấu ăn vẫn là giống như nấu cho người có tiền, mặc dù lại ngon hơn những nhà hàng khác.

Cá chuồn: Được, vậy hện sáu giờ trước cửa nhà hàng?

Thiên Sứ: Được!

Kỳ Vũ ấn tắt khung đối thoại, hai tay chống bàn đứng dậy quay đầu lại, hạ mắt xuống dưới nhìn mấy bản vẽ rơi lả tả vẫn còn chưa sắp xếp xong, lại giương mắt nhìn lên đồng hồ treo trên vách tường, bất đắc dĩ mà thở dài hạ vai xuống, ngồi xồm xuống cầm ra bắt đầu phân loại từng bản vẽ.

Khoảng cách so với giờ hện chỉ còn nửa tiếng, nhưng giấy vẽ còn chưa phân loại tốt...

Được rồi, trước phân ra hình chính diện rồi thay quần áo đi ra ngoài, Kỳ Vũ vừa nghĩ vừa ngồi xếp bằng xuống, lại bắt đầu chuyên tâm mà sắp xếp lại.

Bùi Thiên có chút khấn trương mà nhìn xung quanh, hai tay thông xuống liên tục cọ qua cọ lại quần jean, qua vài giây liền lấy điện thoại ra xem giờ, tiếp theo lại nhét vào túi nhìn xem người đi đường qua lại trước cửa nhà hàng.

A a a a a lần đầu tiên trên đời đi hẹn hò!!!

Không biết đối phương là người như thế nào, nhìn lên cách trò chuyện, có lẽ là một người không tự nhiên ít nói chuyện nhưng ôn hòa hiểu lễ nghĩa, sau khi đề xuất để đáp ứng, phía cuối câu còn có một dấu ngã làm cho người ta cảm thấy thật đáng yêu, càng nhìn càng khiến trong lòng nhộn nhạo.

Không sai, là đáng yêu, tại sao lại như thế chính Bùi Thiên cũng không biết.

Nhưng mà hắn vẫn rất chung tình đấy, đối với Cá chuồn, chỉ là một người anh em tốt có thể tâm sự cho vui bớt nỗi buồn.

Bùi Thiên kéo về suy nghĩ để bình tĩnh lại, bắt đầu ước chừng mà quay đầu tìm, cho dù căn bản hắn không biết người đến có bộ dạng như thế nào, nhưng lại vô thức làm điều đó, hắn nghiêng đầu sang bên phải nhìn ở phía xa rồi lại quay về, không phát hiện người nào phù hợp thì lại thần nhiên quay qua bên trái, lập tức trợn tròn mắt vì kinh ngạc.

Cái người mà hắn một mực tâm niệm đang đứng cách hắn vón vẹn chỉ có vài bước chân!

Hơi nghiêng người với Bùi Thiên, giống như là khẽ cúi đầu đối với mặt đất ngẩng người, một bên mặt dịu dàng cũng bởi vì cúi đầu mà lộ ra cái cổ trắng nõn, khiến cho hắn mê muội mà không thể dời mắt.

Bỗng nhiên, người kia từ trong túi lấy ra một cái điện thoại, ngón tay hơi trượt, tiếp theo lại ngẩng đầu đưa di động đến gần lỗ tai.

Vài giây sau động tác đó, Bùi Thiên cảm thấy đùi mình có cái gì chấn động hơi ngứa ngứa, tiếng điện thoại trong túi quần jean vang lên, hắn trừng mắt nhìn người nọ nghiêng người, há to mồm tỏ vẻ không tin.

Mà người nọ lại giống như là chú ý tới cái gì, buông điện thoại quay người sang đây, hết thấy mọi động tác trong con mắt Bùi Thiên thật giống như bị tua chậm, hắn nhìn cậu chậm rãi quay đầu lại, chậm rãi mở to mắt cùng ánh mắt của hắn giao nhau.

Là cậu.

19. Chương 19: Là Cậu

Là cậu.

...

Là cậu?!!!

Bùi Thiên bỗng nhiên xoay người qua dứt hai tay vào túi quần làm như không có việc gì, giống như là đang ngắm bầu trời màu vô quýt, mà Kỳ Vũ nhìn thấy cũng cố ý quay người sang chỗ khác chỉ chừa cho hắn một bên mặt cùng khóe miệng có rút, sờ sờ cái nắp điện thoại, lúng túng quay đầu chuyển sang hướng khác nhìn từng dòng xe đi tới đi lui trên đường.

Kiên trì chưa được vài phút, Bùi Thiên vẫn là nhìn không được mà liếc mắt nhìn trộm Kỳ Vũ, trông thấy Kỳ Vũ cúi đầu đưa chân đá đá mấy mảnh đá vụn trên mặt đất, môi mím chặt dần dần buông lỏng, muốn mở miệng hỏi cậu lại nuốt trở về, đối phương dường như cảm nhận được ánh mắt nóng rực mà quay đầu lại nhìn hắn.

“Khụ, đó, cái đó...” Bùi Thiên nắm lại tay để trước miệng ho nhẹ một cái, ánh mắt lay chuyển không dám nhìn thẳng Kỳ Vũ, “Chỗ ngồi...Tôi đã đặt xong, lớn, nói chung là, có thể.... là, là tôi là muốn nói...” Bùi Thiên khấn trương mà lắp bắp không nói ra được một câu hoàn chỉnh, hắn nhìn mình mà cảm thấy có chút

xấu hổ, hung hăng cắn chặt răng, hít sâu một hơi, thẳng lưng nghiêm túc nhìn Kỳ Vũ, “Thời gian hẹn đã đến, có thể đi vào dùng cơm.”

Nhưng không kiên trì được bao lâu, Bùi Thiên lại không được tự nhiên mà dời ánh mắt, tay vịn vào góc áo, “Cậu, cậu không muốn đi vào cũng được, tôi...”

“Vào thôi.” Kỳ Vũ nhìn thẳng Bùi Thiên bằng ánh mắt kinh ngạc, mỉm cười nói: “Không phải cậu muốn mời tôi vào ăn cơm sao? Sao lại không vào a?”

Bùi Thiên nhìn Kỳ Vũ bình tĩnh như vậy, đột nhiên không hiểu sao trong lòng lại xông lên một cảm giác thất vọng, cười khổ hai tiếng.

Đây là sao vậy? Đối phương lại không biết cậu, chẳng qua là đem mình trở thành một người anh em tốt cùng cảnh ngộ, là đồng đội trong hoàn cảnh thê thảm....

.....Người cùng cảnh ngộ?

Gào khóc gào khóc, cậu là gay?!!!

Mừng rỡ mở to miệng muốn thốt lên rồi đột nhiên dừng lại, Bùi Thiên khịt khịt cái mũi, buông ra ngón tay đang vịn góc áo, hướng đối phương gật đầu, rồi quay người tiến vào nhà hàng.

Cho dù là gay thì sao, cũng không phải là thích hấn, người mình yêu sâu đậm bao nhiêu thì người mà đối phương thích cũng nhiều bấy nhiêu, hiện tại lập trường đã thay đổi, loại đáng thương thâm mến thẳng nam, chuyển thành một rắc rối khác!

Đến nước này chẳng lẽ hấn không thể bởi vì cùng là gay mà thẳng thần bày tỏ hết tình cảm sao? Cho dù biết rõ đối phương sẽ không đáp ứng, dù sao, trong lòng hấn cũng đã rõ ràng cậu là yêu một cái thẳng nam.

Thẳng nam chết tiệt!

Bùi Thiên đến quầy tiếp tân yêu cầu nhân viên phục vụ dẫn đến chỗ ngồi đã đặt trước, nguyên bản vẽ mặt uể oải đi một nửa biến thành nghiêng răng nghiêng lợi, mà vì hấn đưa lưng về phía Kỳ Vũ, cho nên không thấy Kỳ Vũ đau khổ mà khuôn mặt cứng ngắc, nắm chặt tay giấu ở sau lưng.

Không bình tĩnh thì biết làm thế nào? Hiện tại đã biết đối phương là gay rồi nhưng vẫn không có cơ hội a, ai!!!!

Mấy lần nói chuyện lúc trước cũng không phải là giả dối, cả hai đều rõ ràng đối phương có bao nhiêu yêu thương người nào đó.

Kỳ Vũ đột nhiên đối với thế giới này sinh ra tuyệt vọng, lần này là thật sự là tuyệt vọng đến chết, rõ ràng đối phương sẽ cùng phụ nữ kết hôn sinh con, tư tưởng này đều đã chuẩn bị thật tốt, nhưng hiện tại cậu lại biết được thật ra đối phương là gay! Cùng là gay giống như cậu! Thẳng nam mà mình yêu sâu đậm có ý định cả đời vĩnh viễn thâm mến lại là gay!

Gay gay gay, gay cái rắm a! Hiện tại cậu lại trở mặt nhìn xem hấn lại đơn phương một thẳng nam khác cả đời! So với lúc trước ý tưởng hấn và phụ nữ kết hôn quả thực là Too Young Too Simple!!! (*trẻ người non dạ)

Hấn cũng thật là Too Young Too Simple!!!

Được nhân viên phục vụ dẫn đến chỗ ngồi, Bùi Thiên quay người ngồi xuống, Kỳ Vũ lập tức khôi phục lại bình tĩnh lại làm một bộ dáng mỉm cười, nhìn đối phương có chút mất tự nhiên, Kỳ Vũ âm thầm thở dài, nếu như sớm biết hấn và mình cùng một dạng như vậy, lúc trước mình tuyệt đối sẽ không ấn mở bài viết kia, càng sẽ không trả lời.

Nếu như hết thấy đều quay trở lại, cái gì cũng chưa từng xảy ra thì tốt rồi.

Bùi Thiên nâng lên mí mắt liếc nhìn Kỳ Vũ, chậm rãi thả lỏng bờ vai.

Nếu như cái gì cũng chưa xảy ra, cái gì mình cũng không biết là tốt nhất.

Ít nhất, sẽ không giống như hiện tại càng thêm khổ sở.

Thầm mếm cái gì nha, thật là mẹ nó quá tệ hại rồi!!!

Cô gái phục vụ bàn có chút tò mò mà nhìn bầu không khí kỳ diệu giữa hai người, nhưng một người phục vụ đúng tiêu chuẩn chính là phải biết nhanh chóng mà thu hồi lại cảm xúc, lịch sự đặt menu lên trước mặt hai người, khách khí nói: “Các vị đã quyết định gọi món nào chưa?”

Nhà hàng này chia làm hai không gian bên trong và bên ngoài, bên ngoài thì được trang bị mái che, bên trong thì nội thất cùng các nhà hàng khác cũng không có gì khác nhau; phân ra mấy phòng KTV dành cho những buổi liên hoan; bên ngoài là không gian cho khách hàng nướng thức ăn ngoài trời.

“Ai... giới thiệu một chút đi.” Bùi Thiên hồn hồn ngạc ngạc (*ngớ nga ngớ ngẩn) không có chú ý nhiều đến nhân viên phục vụ, giọng nói ngọt ngào dễ nghe phát ra, hẳn một chút cũng không nghe lọt, chẳng qua là ngây ngốc mà nhìn menu trên bàn.

“...Món ăn đặc biệt hôm nay chính là những món vừa nói ở trên, xin hỏi có yêu thích món nào mà muốn nếm thử không?...tiên sinh, tiên sinh?” Cô gái phục vụ nhanh chóng nói ra một nhóm đồ ăn đề cử, khó khăn nuốt nước miếng mà vẫn cảm thấy cổ họng vô cùng khô khốc, nghĩ đến việc nhanh quay về uống nước nhưng rồi Bùi Thiên lại chậm chạp không có phản ứng, liền nghi ngờ lên tiếng hỏi.

“A?a,” Bùi Thiên lấy lại tinh thần, nhanh chóng liếc mắt nhìn sang Kỳ Vũ ở đối diện đang cúi đầu nhìn menu, nhìn vào menu tinh xảo phía dưới, hắng giọng “Cho ly nước chanh đi, a được rồi, có gì phối hợp với nước chanh được? Có loại hải sản nào ăn kèm được không?”

Cô gái phục vụ: “...”

Kỳ Vũ thiếu chút nữa thì bật cười, gương mặt nhìn sắc mặt của nhân viên phục vụ dần chuyển thành màu đen, mở miệng thay Bùi Thiên giải vây, “Tôi muốn món hải sản C, cậu thì sao?” cậu mỉm cười yếu ớt nhìn về phía Bùi Thiên.

Bùi Thiên vừa được cậu nhìn thì mặt hơi chuyển sang màu đỏ, nụ cười kia càng không cần nói quả thực siết chặt lấy muốn làm chết người, nguyên bản là muốn nói phải gọi món ăn phù hợp với nước chanh sao nuốt trở lại, “Vây cái đó nha, với cậu ấy giống nhau, C....món C”

“Cho nên là gọi hai phần C đúng không?” Cô gái phục vụ lạnh lùng quét mắt qua Bùi Thiên, nhìn Kỳ Vũ cười cười gật đầu, quay qua Bùi Thiên hừ một cái, lấy lại menu rồi nhanh chóng rời đi.

Tiếng nói chuyện xung quanh rất nhỏ lại khiến cho sự trầm mặc giữa hai người càng thêm rõ ràng, không ai muốn mở miệng đánh vỡ cái bầu không khí áp lực này. Qua một lúc lâu một phục vụ nam mang đồ ăn để lên bàn của bọn họ, im lặng đặt đồ ăn lên xuống, xong rồi thì khom người chào hai người, lại giúp bày đồ ăn lên bàn bên cạnh.

“Kỳ...a, Cá chuồn, à...người kia có khỏe không?” Bùi Thiên cẩn thận mà đặt câu hỏi, ánh mắt khóa lại trên người đối phương, bất kỳ một cử động nhỏ đều có thể bị hắn rõ ràng nắm bắt được, mà khi hắn nhìn thấy Kỳ Vũ rũ mắt xuống nhấp nhấp môi, hẳn đã biết mình nói sai.

Không có việc gì lôi cái thằng nam kia vào làm gì a?!! Con mẹ nó, nhất định là làm mất ấn tượng rồi a!!!

Bùi Thiên khấn trương mà chơi lấy cái dây kết (*lưu tô), tay không tự chủ mà hơi dùng sức giựt đứt luôn sợi dây.

Kỳ Vũ giấu xuống âm đạm trong đôi mắt, nâng mắt lên không có bất cứ cái gì nhìn về phía Bùi Thiên, “Hắn...rất tốt.” Nói xong liền cắn môi, sau khi chậm rãi nhìn đối phương, lại khôi phục lời nói trên chộc hàng ngày, nhưng cảm giác bị ai vẫn là chiếm đầy trong lòng cậu.

Người kia rất tốt? Như vậy cậu nhất định rất tốt.

Tựa như cậu vui vẻ thì mình cũng cảm thấy vui, đã lưu luyến một người thì hỉ nộ ái ố của người ấy đều tác động lấy mình.

Bùi Thiên hiểu đạo lý kia, cũng hiểu rõ chính mình thật đáng buồn, lại một lần nữa đem cái loại tình cảm yêu thích kia đè xuống, trên danh nghĩa anh em tốt mà không nhúng tay vào, đây là điều cuối cùng mà hắn cảm thấy mình có thể làm được đấy.

Ít nhất, đó là điều Bùi Thiên một bên tình nguyện.

Che giấu nụ cười khổ, làm cho mình thật giống như gặp được một người xa lạ có cùng cảnh ngộ, không giống như phong cách nói chuyện ở trên mạng, Bùi Thiên giơ tay lên gọi thêm rượu trái cây, Kỳ Vũ đang ăn hải sản nhìn thấy thì nháy mắt mấy cái, “Mời người cùng cảnh ngộ đều đau khổ vì thâm mến một ly.”

Kỳ Vũ dè xuống cảm giác khó chịu trong lòng, giật giật khóe miệng cầm ly thủy tinh hướng về phía Bùi Thiên, ngửa đầu lên, đem chất lỏng màu tím uống hết một nửa, vị rượu chan chất làm cho cậu giống như chưa thỏa mãn mà liếm liếm môi, lập tức nghĩ đến đoạn thâm mến này cũng có mùi vị so với ly rượu này giống nhau.

Giống như vị chua ngọt, sau khi nuốt xuống chỉ còn lại đắng chát.

Bữa cơm này hai người ăn cảm thấy vô cùng tẻ nhạt, cho dù Bùi Thiên cố gắng nói chuyện tùy tiện giống như trên mạng, nhưng ngẫu nhiên nhìn vào Kỳ Vũ lại bỗng nhiên chuyển thành lúng túng mà nói năng nhạt nhẽo, mà Kỳ Vũ cũng thỉnh thoảng thất thần, đối với Bùi Thiên đối với món ăn mà nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn về phía mặt biển màu xanh đen.

Ăn xong món tráng miệng cuối cùng, Bùi Thiên nhìn người đối diện dùng thìa nhỏ mân mê phô mai còn sót lại trong chén sứ, trước tiên đứng dậy đi đến quầy tính tiền, Kỳ Vũ liền đem muỗng còn chút phô mai ngậm vào trong miệng, sau đó, mới buông thìa nhỏ đứng lên chậm rãi đi theo Bùi Thiên rời đi.

Mà trước khi đi Kỳ Vũ cố ý đến quầy tính tiền nhìn qua sự phối của món C và rượu trái cây ——

Tình yêu mù quáng (*Âm luyến)

Trong chớp mắt Kỳ Vũ bỗng giật mình, nhắm mắt lại rồi tỉnh té suy ngẫm cái ý tứ này, sau vài giây thì trợn mắt xoay người đuổi theo Bùi Thiên đã đi khỏi nhà hàng, chỉ là khi ra khỏi cửa, cậu quay đầu lại dùng ánh mắt mờ mịt nhưng lại tỉnh táo mà ngắm nhìn.

Ra khỏi nhà hàng đi về hướng bên trái, gió mang vị mặn mặn của biển nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt, hai người trầm mặc một trước một sau không nhanh không chậm mà bước đi, Bùi Thiên nhíu mày suy nghĩ rồi bỗng nhiên dừng bước xoay người lại, mà cách Bùi Thiên mấy bước chân, Kỳ Vũ đang cúi thấp đầu mà đi không có chú ý khiến cái trán đụng mạnh lên mũi đối phương, kinh ngạc mà ngẩng đầu nhìn Bùi Thiên lùi một bước đau khổ xoa xoa cái mũi, dừng hai giây, cậu cong khóe miệng.

“Cười cái gì vậy!” Cái mũi đau đớn làm Bùi Thiên không còn suy nghĩ được những thứ khác, đưa tay búng một cái lên trán Kỳ Vũ, búng xong Bùi Thiên mới ý thức được mình làm cái gì, trong lúc nhất thời không biết phản ứng như thế nào, hơi hé miệng sững sờ nhìn Kỳ Vũ tay búng trán, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, kỳ thật còn có chút biểu lộ khác thường nhưng Bùi Thiên nhìn không ra.

Kỳ Vũ quần bách mà lấy tay bưng lấy cái trán, ngoại trừ kinh ngạc còn có một chút cảm giác không rõ, là rung động phát ra từ trong lòng.

Cậu nhìn vào Bùi Thiên đang rớt rít xin lỗi mà lắc đầu, ý bảo không có việc gì, người nào đó nhìn cậu lắc đầu thì nhẹ nhàng thở ra, tiếp theo lại nhăn lại lông mày, mặt hơi phỉếm hồng, giằng co hồi lâu mới mở miệng nói: “À...Tôi có xe máy thuận tiện chở cậu về luôn.”

Kỳ Vũ nghe vậy cười cười, “Không sao không sao, tôi có đi xe. Hôm nay ăn bữa cơm thật là vui...”

A hẳn một chút cũng không có vui, Bùi Thiên im lặng mà trong lòng hung hăng trừng mắt một cái.

“Lần sau có cơ hội đến lượt tôi mời cậu ăn cơm a,” Kỳ Vũ nhìn người con trai nghiêng đầu chăm chú nghe cậu nói, nắm chặt tay cổ họng, cuối cùng vẫn là khó khăn mà đem lời nói nói ra, “Còn có, vẫn tiếp tục cố gắng, cố gắng mà thâm mến người đó a.”

Tại sao lại phải động viên hẳn tiếp tục thâm mến tình địch tình địch a a?!!

Kỳ Vũ vô lực ngẩng đầu lấy tay đỡ trán.

Bùi Thiên trừng mắt, cứng ngắc cười cười cắn chặt răng: “Cùng nỗ lực a, cùng nỗ lực, Cậu cũng cố lên đừng có buông tay a.”

Cùng nỗ lực cái đầu a!! Tại sao hần lại nói cậu cố gắng không được buông tay a, con mẹ nó!!!

“Ừ, như vậy..hẹn gặp lại.” Kỳ Vũ xoay người, nụ cười ôn nhu trên mặt ngay lập tức biến mất, cả khuôn mặt nhăm nhúm thành một khối đầy thảm thương, chậm chậm đi về trạm xe bus cách đó không xa.

Bùi Thiên cười cười tạm biệt Kỳ Vũ, lúc người trước mắt quay mặt đi chỗ khác thì vẻ mặt hần lập tức đổi thành chán nản, nhìn bóng dáng người nọ đi xa, cho dù đã lên xe bus mà hần vẫn ngoan cổ nhìn theo.

Cuối cùng, cái xe bus bóp còi hai tiếng, bắt đầu tiến lên trước cách hần càng ngày càng xa, Bùi Thiên thở dài, hai đầu lông mày dần dần mang theo phiền muộn, đưa tay chùi đi lưu luyến còn sót lại trong mắt, chậm rãi xoay người rời đi.

Chỉ cầu trời cao cho cậu đạt được...

Kỳ Vũ quay đầu lại nhìn xuyên qua tấm kính cửa sổ nhìn về phía Bùi Thiên đứng cô đơn dưới ánh đèn màu da cam, xoa xoa ngón tay run rẩy chậm rãi trượt tay xuống nắm chặt quần, quyết định mà quay đầu đi nhắm lại hai mắt còn sót lại tình cảm say đắm.

Có được sự quan tâm của hần, cầu cho người nào đó được hạnh phúc.

20. Chương 20: Không Thể Chết Được

Kỳ Vũ mệt mỏi ra khỏi thang máy quẹo phải đi đến trước cửa, tay móc vào túi, ngón trỏ bắt lấy cái chìa khóa để bên trong, cắm vào ổ khóa nhẹ nhàng xoay vặn, cậu rút chìa khóa ra chuẩn bị đẩy cửa bước vào nhà, phía sau đột nhiên truyền đến âm thanh thang máy mở cửa.

Mà người nọ cũng từ từ ngẩng đầu rồi chuyển sang ngây ngốc đối mặt với người ở trước cửa.

Bùi Thiên: “...”

Kỳ Vũ: “...”

Tầng mười lăm là tầng lầu duy nhất có một bóng đèn trần cũ kỹ ố vàng ở trên trần nhà, Kỳ Vũ nhìn hần đứng ngẩn ngơ dưới ánh đèn mờ nhạt, mặt trần đầy kinh ngạc giống như là nhìn thấy quỷ, vẻ mặt này tại mấy giờ trước, ở cái phố kia trước nhà hàng đèn đuốc sáng trưng, cũng đã thấy một lần.

Trong lúc bọn họ đang ngơ ngác nhìn nhau, dưới ánh đèn cửa thang máy chậm rãi đóng lại, bên cạnh màn hình hiện lên số lầu, tiếp theo “đỉnh” một tiếng di chuyển xuống phía dưới, con số trên màn hình từ từ giảm dần.

“...hey, lại gặp mặt.” Bùi Thiên cong khóe miệng, đưa tay sờ sờ cổ, mà Kỳ Vũ cũng xoay người, lúng túng cười cười với Bùi Thiên.

Tiếp theo lại một trận trầm mặc, Kỳ Vũ đành xuống nước, hướng Bùi Thiên đang ngốc đứng đấy mà vẫy tay, hơi lùi một bước đẩy cửa ra, “Cậu có muốn hay không...À...uống trà?”

“A...” Không đợi Bùi Thiên nói ra chữ được, Kỳ Vũ dường như nhớ tới cái gì mà sắc mặt lập tức thay đổi, vội vàng tiến lên vài bước sau đó khóa trái cửa, nhanh chóng hoàn thành một loạt động tác rồi lại hoảng sợ vì thiếu chút nữa bị phát hiện khiến cậu dựa vào cửa thở hổn hển hai cái.

Kỳ Vũ buông ra tay nắm cửa, một lần nữa mang theo nụ cười nghiêng người đi ra, làm bộ áy náy mà nhìn về phía Bùi Thiên, “À, trong phòng vừa tổng vệ sinh nên có nhiều thứ còn chưa dọn dẹp được, thật là ngại quá...”

“A, không sao.” Bùi Thiên liếm liếm môi, tay nhẹ nhàng cọ cọ quần jean, “Vây đến phòng tôi ngồi một chút đi...”

Kỳ Vũ thở phào một hơi, lòng còn hơi sợ mà nghiêng đầu nhìn vào phía sau cửa.

Con mẹ nó trong phòng đầy bức vẽ còn chưa có dọn dẹp xong a a, bị thấy thì tuyệt đối so với nhìn thấy ánh sáng chết thì càng thấy ánh sáng chết a a a!!!

(* : bị kiến quang tử canh kiến quang tử, là cái gì vậy ('))

Nguy hiểm thật, nhiều giấy vẽ như vậy vẫn còn rải rác cách cửa không xa, bằng không bị xem thành biến thái thì làm sao mà xử lý!!!

Là quan hệ bạn cùng trường, là anh em, bây giờ còn tăng thêm quan hệ hàng xóm...

Kỳ Vũ hơi cúi đầu dúng súc nhếch miệng cắn cắn môi, những chuyện xảy ra gần đây còn dám hay không quảng máu chó ra a a a?!!

Mà máu chó đại thần trả lời: Dám ==

“A không được!!” Bùi Thiên đã cắm chìa vào ổ khóa chuẩn bị vặn mở bỗng nhiên hoảng sợ lớn tiếng hô, lập tức rút chìa khóa ra, quay đầu nhìn về phía Kỳ Vũ vốn đang suy nghĩ bay cao bay xa bỗng nhiên bị kéo trở về, vẫn còn đang khiếp sợ mà trừng mắt nhìn không hề có phản ứng gì, quần bách mà đem chìa khóa giấu ở phía sau, “Ồ... xin lỗi a, tôi không mang chìa khóa...” Bùi Thiên nhìn vẻ mặt không biểu tình của Kỳ Vũ, tiêu điểm của ánh mắt hình như đặt sau lưng mình——

Hắn vội vàng mà sốt ruột sửa lại: “Không... không phải, phòng tôi rất lộn xộn rất dơ, vẫn là đừng có đi vào thì tốt hơn.”

Có trời mới biết Kỳ Vũ không dám nhìn thẳng vào mắt hắn nên ánh mắt của cậu mông lung không có tiêu cự, cũng vừa rồi suy nghĩ miên man như đi vào cõi tiên mà căn bản không có nhìn thấy Bùi Thiên đã từng dùng chìa khóa mở cửa ra, cũng chỉ có hắn vì chợt dạ nên mới cảm thấy có quỷ.

Tuy rằng những lời nói kia càng nói càng chột dạ càng nói càng nhỏ, nhưng thấy đối phương giống như đã hiểu mà gật gật đầu, Bùi Thiên nhẹ nhàng thở ra, bèn chồn mà lên liếc trộm vào cánh cửa đang đóng chặt, càng thêm chắc chắn rằng mình không thể để cho Kỳ Vũ vào nhà.

Tuy rằng trong phòng chính xác là vừa bẩn vừa lộn xộn, hơn nữa còn một đồng giấy tờ viết tên vẫn còn tràn lan trên mặt bàn, nhưng cái này không phải là trọng điểm, mà trọng điểm là——

Trước khi đi ra ngoài hắn không cẩn thận mà hướng người nào đó trần truồng làm một lần, khăn trải bàn cùng giấy vệ sinh đồ lót bẩn thì tùy ý quăng trên bàn rồi cả trên mặt đất, nhưng đó vẫn chưa là gì.

Nặng nhất chính là hắn bắn chất lỏng màu trắng lên màn hình máy tính, bây giờ vẫn chưa có lau a a a!!!

Không muốn làm cho ấn tượng của Kỳ Vũ đối với mình càng thêm xấu, tăng thêm phần dâm dăng hèn mọn bỉ ổi, Bùi Thiên bối rối mà bịa ra, hắn trừng mắt nhìn, bàn tay bối vì quá căng thẳng mà đổ đầy mồ hôi, khiến cho chìa khóa đang nắm chặt có chút dính dính ướt ướt.

Bầu không khí giữa hai người lại bắt đầu căng thẳng.

...

“Chúng ta cứ đứng như vậy cũng không được, ai trở về phòng mình thôi, ngủ ngon.” Kỳ Vũ đứng đấy, cuối cùng không chịu nổi, từ khi ăn cơm xong, trên đường đi đã bắt đầu cảm thấy hơi mệt, bất kể là tinh thần hay là cơ thể, đến bây giờ lại càng cảm thấy mệt mỏi muốn đi ngủ, xoa xoa khóe mắt cay cay, ngáp dài đã nghĩ muốn quay qua mở cửa.

“Chờ một chút!” Kỳ Vũ dừng lại, cau mày nghi ngờ mà nhìn về phía người ta hô lên, Bùi Thiên nuốt nuốt nước miếng, duỗi cái tay không nắm chìa khóa dùng ngón trỏ chỉ vào trong nhà, ánh mắt nghiêm túc mà nhìn kỹ vũ, “Vào đi, chúng ta nói chuyện phiếm một chút.”

Kỳ Vũ: “...”

“Chờ tôi một chút.” Bùi Thiên nghiêm túc nói với Kỳ Vũ, sau đó mới xoay người dùng chìa khóa bị dính ướt hơi phát ra vị rỉ sắt mà mở cửa, vẫn không quên khép bớt cửa lại để cho người bên ngoài không nhìn thấy chất lỏng trắng dính trên màn hình máy tính.

Qua thêm vài phút nữa, hắn ôm một ít đồ ăn vặt cùng đồ uống đi ra phòng ngoài rồi đóng cửa lại, đem những thứ đồ kia để xuống mặt đất được ánh đèn mờ ảo chiếu lên, ngồi xếp bằng rồi ngẩng đầu nghiêm túc nói: “Đây là những thứ mà cậu thích ăn phải không?”

....

Có phải hay không hắn lại làm lộ ra cái gì nữa nha?!!!

Cũng may bởi vì Kỳ Vũ đứng lâu đã muốn choáng đầu, đi cũng quá mệt cho nên cũng không nghe rõ Bùi Thiên nói cái gì, nhưng ánh mắt rơi xuống sàn nhà trông thấy toàn là những đồ uống món ăn vặt mình thích, làm cho cậu mới được lấp đầy bụng cách đây không lâu lại có chút thêm, Kỳ Vũ một mình muốn ngủ không suy nghĩ gì thêm nữa dứt khoát ngồi xếp bằng theo, lắc đầu cho mình tỉnh táo lại, sau đó dưới ánh mắt nồng nhiệt mà do dự có nên hay không cầm lấy đồ ăn vặt che lại ánh mắt của đối phương, cũng không ngại ngần nữa mà trực tiếp chụp lấy đồ ăn vặt gần cậu nhất, xé mở gói bắt đầu ăn.

Mà dùng ánh mắt tràn ngập chờ mong và đầy nhiệt tình nhìn Kỳ Vũ, hắn đã xác định mình không còn tỉnh táo nữa, đầu óc thành bột nhào hết rồi.

...

Bình thường buổi tối ở tầng mười lăm rất yên tĩnh, lúc này lại vang lên tiếng *nhóp nhép* *nhóp nhép* cùng với tiếng túi nhựa cọ xát vào nhau, bỗng nhiên tiếng nhóp nhép dừng lại, qua hai giây, một giọng nam bình thường ôn nhuận mềm mại lúc này lại có thêm chút ngái ngủ.

“Sao cậu không ăn a...cho cậu...” Kỳ Vũ cố gắng mở to đôi mắt đang nặng nề muốn khép lại, đầu lưỡi hồng nhạt thò ra liếm liếm mấy mẩu vụn dính ở khóe miệng, cầm lấy một cái hộp màu đỏ đen ở dưới đất, mở to mắt cố gắng dùng móng tay cạy mở, lôi ra một gói giấy bạc, đưa cho người con trai vẫn trầm mặc không nói lời nào.

Bùi Thiên đang nhìn chăm chú bỗng nhiên cảm thấy bản thân mình biến đổi, mơ mơ màng màng mà híp mắt nhìn Kỳ Vũ của hắn, hít sâu một hơi, đưa tay nhận lấy đồ cậu đưa qua, vừa nhận lấy hắn liền đối với gói giấy bạc được mở ra xong xui xẻo sưng sọt vài giây, khóe miệng chậm rãi cong lên.

Vẫn là cứ ôn nhu hữu lễ như thế, bất luận là đẩy cửa ra phát hiện đằng sau có người muốn vào sẽ mỉm cười đỡ cửa cho người ta đi vào trước; hay là đỡ lên người bị tổn thương trong trận cãi nhau mà xung quanh ai cũng không nhớ tới, đến phòng y tế lại nỗ lực đỡ dành người bị thương nằm lên giường rồi tỉ mỉ bôi lên vết thương; hoặc là tại buổi biểu diễn kịch cho các em ở trường mẫu giáo, vừa kết thúc là mọi người đã tản đi hết, còn mình thì ở lại cười dịu dàng mà ngồi xổm xuống sờ sờ đầu đứa nhỏ, bóp bóp đôi má non mềm như thạch trái cây.

Trong trí nhớ khắc sâu nhất cái lần ở vào một buổi chiều hoàng hôn, đỡ dành đứa nhỏ đang ngồi trên đùi cậu mà người nhà chưa tới đón, nhẹ nhàng vỗ lên tấm lưng của đứa nhỏ, đang run rẩy vì sợ mà khóc thút thút, dùng giọng nói dịu dàng ở bên tai đứa nhỏ đỡ dành, thanh âm không lớn nhưng cũng truyền đến tai người đang trốn trong bụi cỏ gần đó.

Lấy lại tinh thần nắm chặt gói giấy bạc dưới tay, ngón tay kéo xuống miệng túi rồi liếc nhìn, đột nhiên liên tưởng đến cái gì mà sau khi nhìn thấy vật ở trong túi thì giật mình vài giây, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Kỳ Vũ đang nhai nhai kẹo sữa bò với ánh mắt mông lung, Bùi Thiên do dự một chút cuối cùng mấp máy miệng, rút ra thanh chocolate cắn ở một đầu.

Chà xát lòng bàn tay bởi vì khăn trương mà đổ đầy mồ hôi, Bùi Thiên chậm rãi tới gần người ngồi trước mặt, lúc hai tay hắn chống xuống bên cạnh eo Kỳ Vũ, thanh chocolate thẳng tắp mà đụng vào chóp mũi Kỳ Vũ, người đang nhai kẹo sữa bò bỗng nhiên dừng lại, cậu ngơ ngác giương mắt đối diện với cặp mắt đang mang theo bất an và cao hứng.

Bùi Thiên hơi cúi đầu xuống, chậm rãi đem chocolate di chuyển xuống giữa hai cánh môi, bàn tay chống đất chậm rãi cong lên co vào lòng bàn tay.

Bởi vì quá bối rối mất luôn khả năng suy nghĩ mà Kỳ Vũ nuốt luôn viên kẹo đang nhai, nhưng đôi mắt nửa nhắm nửa mở chỉ mơ mơ hồ hồ một lúc, cậu liền hé miệng thuận theo mà tiếp nhận chocolate đưa tới bên miệng mình, một miếng một miếng cắn xuống dần dần tiến sát lại, tư thế của hai người chậm rãi đổi thành

Bùi Thiên từ cúi người thành thẳng lưng còn Kỳ Vũ ngẩng đầu hơi cúi người, hay tay trong vô thức mà đặt lên vai đối phương, thanh chocolate càng lúc càng ngắn, khoảng cách giữa hai người cũng càng ngày càng gần.

Tựa hồ có thể cảm nhận được hơi thở của nhau.

Ngón tay đang co vào lòng bàn tay càng siết chặt.

Cuối cùng, chỉ còn vền vền cách nhau một cm, thanh chocolate bị cắn đứt.

Vẫn là chống không lại lời kêu gọi của thần ngủ, Kỳ Vũ mông lung mà nhìn xuống chớp mũi cơ hồ dừng đến đối phương và Bùi Thiên lại vô cùng thân cận, tiếng lều bầu nhỏ nhỏ phát ra hai mắt dần dần khép lại rồi thiếp đi, vì mất trọng lực mà bàn tay trượt xuống dưới lưng, toàn bộ người ngã về phía Bùi Thiên, cuối cùng cái trán dán lên bờ vai, mà ở thời khắc đó hai tay Bùi Thiên liền vòng qua eo đối phương, nghiêng mặt qua ở khoảng cách gần mà nhìn Kỳ Vũ.

Hình như hắn vừa nghe thấy cậu nói gì nha.

Ừ, hắn đã nghe được.

Tuy rằng bé đến hầu như không có, nhưng hắn nghe rõ ràng.

Cậu đối với hắn khẽ gọi——

Bùi Thiên

Chịu đựng xúc động muốn hôn lên mặt cậu, bắt đầu suy nghĩ đối phương gọi tên mình là có ý gì, nhưng dựa vào trên người hắn dù sao cũng là con trai, càng ngày lực càng nặng khiến hắn dùng hai tay ôm chặt lấy eo, dừng lại suy nghĩ hắn quyết định trước tiên đem người vào phòng.

Đương nhiên, là phòng Kỳ Vũ.

Để cho tay cậu vòng qua cổ của mình, diu cậu đến trước cửa, lại kéo cao lên, Bùi Thiên vươn tay bắt đầu tìm chìa khóa trong túi quần Kỳ Vũ, sờ soạng vài cái cảm thấy bất tiện, liền kéo người qua đối diện với mình, hai tay vòng qua cổ cậu thả xuống dưới, cũng làm cho đỉnh đầu đỡ lấy cằm của mình, cảm thấy mỹ mãn mà bắt đầu tìm chìa khóa.

Bùi Thiên đang chuyên tâm sờ sờ sau mông để tìm chìa khóa, không có phát hiện người được hắn đỡ hô hấp đột nhiên thay đổi, bắt đầu có chút dồn dập bất ổn, tiếp theo khi hắn muốn đổi đến cái túi khác bên cạnh, cái cằm đột nhiên bị nặng nề cụng lên.

Fuck, lưỡi của tôi a!!

Vành mắt Bùi Thiên nổi lên một tầng nước, hắn ngậm lấy đầu lưỡi hơi sưng lên có mùi máu tươi nhàn nhạt, nhìn đối phương ngơ ngác ngẩng đầu từ từ mở mắt ra, vài giây sau đã lấy lại tiêu cự, đối phương lập tức mở to mắt, trong con ngươi màu đen tràn đầy kinh ngạc.

Kỳ Vũ với gương mặt phiếm hồng trong vô thức cũng kịp phản ứng mà đẩy Bùi Thiên ra, bởi vì quán tính mà lưng đập mạnh vào cánh cửa, đau đớn cắn răng nhìn lướt qua đối phương cùng căn phòng chất đầy đồ ăn vặt, sau đó cúi đầu che lại khuôn mặt nóng bừng, bộ não nhanh chóng hoạt động nhưng vẫn không nghĩ ra tại sao——

Tại sao mình lại được hắn ôm a?!!!

Lảo đảo lui về sau, Bùi Thiên có chút thất vọng mà thu lại cánh tay trong không trung, hai người không nói lời nào, lầu mười lăm lại trở về vẻ yên tĩnh lúc đầu, chỉ còn tiếng thang máy di chuyển phát ra âm thanh nhỏ nhỏ.

Bầu không khí ngưng ngừng hạ xuống âm độ, Bùi Thiên không thích cảm giác này, khó chịu nhăn lại lông mày, không suy nghĩ tùy ý chọn lấy một chủ đề để phá vỡ yên tĩnh, “Cậu đã tỉnh rồi, vẫn chưa nói chuyện phiếm nữa, có muốn hay không thảo luận về việc tự sát nữa a?”

Vừa dứt lời Bùi Thiên liền bị chủ đề mình tùy tiện vén lên hù sợ đến mức người cứng đờ, mà Kỳ Vũ với cái đầu đang loạn thành một đoàn cũng vô thức mà hừ hừ hai tiếng, vài giây sau mới bất chợt hiểu được mà ngẩng đầu lên chống lại cặp mắt đang mang theo kinh hãi kia——

Con mẹ nó hần vẫn còn muốn chết a a a?!!!

Không thể chết được a!!!!!!

21. Chương 21: Cách Thứ Mười Ba

Ánh mặt trời buổi trưa bị ngăn lại bên ngoài bởi tấm rèm, trong phòng một mảnh mờ mịt, cái chăn bị người đá xuống giường, ở chân giường cuộn thành một nắm, mà hướng lên nhìn vào cái giường đặt dựa vào tường không ngừng phát ra âm thanh kêt..kết. Tiếng vải sột soạt, ngoài ra thỉnh thoảng còn có tiếng kêu đau đớn hoặc thở dốc.

Nghe vừa thống khổ lại vừa vui thích —— cái rầm.

Bùi Thiên với khuôn mặt vặn vẹo mà đang cùng gối ôm lăn qua lăn lại trên giường, lăn vài vòng xong hần mới buồn bực mà cầm cái gối lên kê sau đầu, ngừng lại động tác, mà trên giường cũng không còn phát ra âm thanh nào nữa.

Mọi thứ lại trở về yên tĩnh.

Ngoại trừ tiếng máy điều hòa phía trên đầu giường vẫn đang chạy.

Buồn bực thêm vài phút đồng hồ, Bùi Thiên chịu không được mà rầu rĩ bỏ gối ôm ra, mệt mỏi chậm rãi xoay người lại, hai tay giang ra, mặt mũi đờ đẫn mà nhìn trần nhà.

Vừa nghĩ để chuyện xảy ra tối hôm qua, hần đã giận bản thân mình đến mức đập đầu vào đầu giường *bóp* *bóp* *bóp*! Nếu có thể thở lại khi còn bé hần khẳng định sẽ đem mình bóp chết, bóp chết a.

Câu hỏi thiếu não mà đối phương vẫn đáp lại!

Chẳng lẽ cậu vẫn muốn chết?

Bùi Thiên nghĩ mãi không ra, khi đó trông thấy biểu lộ khiếp sợ của đối phương còn tưởng rằng cậu không còn muốn chết rồi, kết quả ý nghĩ này lại bị xóa bỏ——

“A, được, không... nhưng mà bây giờ đã muộn, chúng ta về phòng ngủ trước đi, muộn...ngủ ngon.” Cái người đang dán tại cửa cuống quýt liếc nhìn qua mình, sau đó lập tức quay người lấy chìa khóa mở cửa vào nhà, một loạt động tác nhanh đến nỗi Bùi Thiên không kịp phản ứng gọi người lại, chỉ nghe tiếng đóng cửa phát ra âm thanh thật lớn.

Buồn bực mà im lặng, hần nhìn lên cánh cửa đóng chặt rồi quay về phòng mình, ngẩn ngơ nằm trên giường mà suy nghĩ chuyện đã xảy ra nhưng lại mơ màng mà ngủ mất, tỉnh lại vẫn không rõ ý tứ của đối phương.

Được.

Được là được cái gì nha? Là đồng ý sẽ thảo luận sao?

Con mẹ nó cậu không thể chết được a a a TAT!!!

Đưa tay mò lấy cái điện thoại đặt trên đầu tủ, Bùi Thiên để điện thoại trên ngực lại nhắm mắt hít sâu một hơi, sau khi đã nỗ lực vào trạng thái tốt nhất, lại mở mắt ra cầm điện thoại mở ra danh bạ, ngón trỏ chuẩn bị ấn vào số của Cá chuồn, rồi sau đó....

Sau đó là không có sau đó rồi.

Bởi vì Bùi Thiên trầm mặc.

Nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, hần nhếch miệng trở mình xuống giường trượt đến trước ngăn kéo của bàn đọc sách, kéo ra ngăn cuối cùng, mặt tràn đầy nghiêm túc mà nhanh chóng từ trong đồng lộn xộn tìm một thứ.

Cuối cùng, hần cũng tìm được.

Ổ tận cùng trong ngăn kéo dưới cùng, nắm lấy một tờ giấy nhỏ đã ố vàng, phía trên có ghi ——

Kỳ Vũ

xxxxxxxxxx9

... .. Fuck.

Cái số đuôi kia có vẻ như là số 9 a, ồ thì ra không phải là số 7.

A con mẹ nó hần nhìn sai số điện thoại a đem số 9 nhìn thành số 7.

Bùi Thiên mặt mũi đầy máu mà quay đầu bò lại lên giường, cầm lấy điện thoại, vừa đau xót vừa cắn phần đem cái số điện thoại giả mạo mà hần đã bỏ lên tâm tư tình cảm trong suốt hai năm qua đổi thành dãy số chính xác.

Chẳng qua chỉ cần xóa số 7 thêm số 9 vào.

Vô cùng đơn giản.

Không còn được yêu nữa, 7 và 9.

Trời ơi!!!

Bùi Thiên cho một cái tát lên mặt mình, kêu lên một tiếng, sau đó mới hung hăng xoa xoa một chút, mặt mũi vụn vụn mà gọi điện thoại, đưa điện thoại lên tai cắn răng chờ đợi cuộc gọi chuyển đi.

Phòng đối diện, Kỳ Vũ chân tay luống cuống mà nhìn thông báo của điện thoại, trông mắt đảo qua đảo lại vẫn là không nghĩ ra được cách gì xử lý.

Làm sao đây!! Cậu còn chưa chuẩn bị tâm lý a!! Cùng người mình thích thảo luận về việc chết nói ra ai sẽ tin đây, thật là chuyện hiếm thấy rồi!

Xoắn xuyết hồi lâu, đến khi tiếng chuông gần tắt, cậu mới nín thở, ngón cái trượt một cái nhận cuộc gọi, cứng ngắc mà đáp lại: “...A”

“A...Kỳ Vũ..” Bùi Thiên cảm thấy vô cùng may mắn vì tối hôm qua ăn cơm dù biết rõ nhưng mình còn cố trao đổi tên họ với nhau, tuy rằng đã sớm biết, nhưng hiện tại thật sự là may mắn, bằng không làm sao mà gọi đối phương a?

“Cậu là... Bùi Thiên?” Kỳ Vũ lúng túng mà cẩn thận đáp lại, ngón tay vì khẩn trương mà càng ngày càng nắm chặt.

Bùi Thiên mở miệng ra muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là cứng rắn nói ra vài chữ, “Ừ. Cái kia, cậu muốn chết như thế nào?”

“A? ừ, ừ.” Kỳ Vũ không biết trả lời như thế nào, chỉ có thể chột dạ mà đáp lại, cậu cảm thấy mình gặp nguy rồi, nào có làm gì mà cứ xoắn xuyết lên vậy a?!!

Sắc mặt Bùi Thiên lập tức thay đổi, hần dùng đầu óc ngu xuẩn suy nghĩ về điều đó một chút, nhún lông mày lên nói: “A, vậy... cậu ăn sáng chưa?”

Kỳ Vũ liếc nhìn mì hoành thánh vừa mới mua về coi như là ăn bữa trưa sớm đặt ở trên bàn, “Còn chưa có.”

“...” Bùi Thiên im lặng, mặt không biểu tình mà trong lòng không ngừng gào thét: fuck a, đến bây giờ mà còn chưa ăn, có phải là muốn chết đối hay không a!!!!

Nhưng hần lại không nghĩ rằng mình vừa mới tỉnh cũng chưa có ăn __,=

“Này, này? Có còn nghe không?” Lâu không thấy đáp lại, Kỳ Vũ kỳ quái mà hỏi thăm, không quá vài giây sau đối phương đã lên tiếng, dùng giọng nói vừa mới tỉnh ngủ còn hơi khàn khàn lười biếng nói: “Ừ, tôi cúp trước.”

“...Được, tạm biệt.” Kỳ Vũ nghe đối phương trả lời rồi cúp máy, trong điện thoại chỉ còn phát ra tiếng *tút tut*, lạnh càng thêm lạnh, cuối cùng rũ tay xuống bụng điện thoại xuống, điện thoại màu xanh rơi xuống trên giường, cậu thở dài, đứng dậy đi đến trước bàn ăn bữa trưa.

Kỳ Vũ đem cái hộp đồ ăn xuống lầu vớt, vuốt cái bụng hơi trướng mà chậm rì rì lên lầu vào phòng rửa tay, đang rửa thì nghe thấy tiếng chuông cửa *đình đình đình đình đình đình đình* vang lên, liền vẩy vẩy mấy giọt nước còn dính trên tay, chùi vài nước còn sót lại vào áo rồi nghi hoặc mà đi về phía cánh cửa.

Mở cửa nhìn ra, một người con trai sắc mặt mệt mỏi lại hơi hơi đỏ đang tươi cười mà nhìn mình.

Kỳ Vũ: “...”

Bùi Thiên lúng túng mà nắm chặt cái túi dưới tay, “À, tôi có thể vào không?”

“....A, được!” Kỳ Vũ như bừng tỉnh khỏi giấc mộng mà buông tay khỏi cánh cửa để cho người bên ngoài đi vào, tiếp theo lại khẽ khóa cửa lại phát ra âm thanh nho nhỏ, hít sâu một hơi lại thở ra, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn về phía người cũng đang nhìn qua cậu, ánh mắt chậm rãi đi xuống mới phát hiện trong tay đối phương cầm một cái bịch, “Cái đó là...”

Bùi Thiên nhìn theo tầm mắt của cậu, cười cười dùng tay nâng cái bịch lên hướng về Kỳ Vũ, “Là mì hoành thánh dưới ngõ, cậu có biết không? Chỗ này nấu ăn rất ngon, tôi liền mua để ăn cùng cậu luôn...”

Khóe miệng Kỳ Vũ giật giật.

Bùi Thiên nói xong cũng bắt đầu nhìn xung quanh, phát hiện trong góc có một cái bàn nhỏ bằng gỗ, liền nhanh đi qua kéo cái bàn ra chỗ trống ở chính giữa, đem cái bịch trắng hồng đặt lên bàn, kéo ra hai chén giấy để trước mặt, lại lấy ra đũa sạch được cất kỹ, ngồi xếp bằng, ánh mắt chờ mong mà nhìn về phía Kỳ Vũ vẫn còn bất động.

“Sao lại thất thần như vậy? Nhân lúc còn nóng mau ăn đi.” Bùi Thiên cố gắng không cười toe toét, “Nhanh ăn đi.”

Kỳ Vũ: “...”

Bùi Thiên nhìn vẻ mặt Kỳ Vũ cứng ngắc, trong lòng suy đoán, nụ cười bên môi dần hạ xuống.

Quả nhiên là cậu muốn chết đói a!!!

“Sao lại không ăn? Không phải là nói chưa ăn sao?” Bùi Thiên nhìn xung quanh không thấy có đồ ăn gì, cái mũi khịt khịt cũng ngửi không ra chút mùi đồ ăn nào, ngữ khí bắt đầu cứng rắn mà đứng lên: “Để nó nhão ra thì không thể ăn rồi, mau lại đây đi a.”

“...được, để tôi lấy cho cậu ly nước trước đã.” Kỳ Vũ cắn môi, miễn cưỡng cười cười, quay người muốn đi đến phòng bếp rót nước, lại nghe thấy đằng sau truyền đến giọng nói: “Không cần, tôi không khát.”

Kỳ Vũ ngừng lại, đột nhiên liên tưởng đến ngữ khí trước đây không lâu trong điện thoại, hẳn là muốn chết đói a, không phải là...

Sẽ không phải, người phía sau không phải là muốn chết khát đi?!!

Nghĩ đến điều đó, cậu thu lại nụ cười, nâng mi đi đến tủ bếp lấy ra một ly thủy tinh 1L dùng cái này để rót nước, trở lại bên bàn nhỏ thì đem ly nước thủy tinh tràn đầy đặt phía bên tay phải của người nọ, tiếp theo cũng ngồi xuống nói với Bùi Thiên cũng đang cứng ngắc bên kia: “Không có việc gì, uống nhiều nước.”

Vừa rồi trước khi ra khỏi cửa bởi vì khẩn trương mà đổ một ly đầy nước, hiện tại có chút trướng bụng: “.....”

“Sao còn không uống? uống đi a.” Kỳ Vũ nghiêng đầu, giả bộ nghi ngờ nhìn Bùi Thiên, sau đó Bùi Thiên cố gắng kéo ra nụ cười, “Đội chút nữa uống đi, hiện tại tôi không khát...”

“Cậu cảm thấy không khát không có nghĩa là cơ thể cậu không khát a,” Kỳ Vũ bắt đầu đưa đẩy câu chuyện, “kỳ thật cơ thể con người bao giờ cũng khát đấy, muốn thân thể khỏe mạnh tốt nhất là nên uống nước, không có việc gì không cảm thấy khát cũng nên uống, giúp cho sự trao đổi chất được nhanh chóng a.”

...Đạch, Uống nữa có khi còn trúng độc trong nước rồi còn bội thực mà chết a.

Bùi Thiên nhìn cái ly thủy tinh 1L trong tay, cắn chặt răng, “Cậu cũng mau ăn đi, để đói quá lâu cũng không tốt đâu.”

.....Đạch, ăn nữa có khi mận quá mà chết rồi còn bội thực chết nữa a.

Trong lòng Kỳ Vũ đang hết sức gào khóc nhưng vẫn không chống cự được lời dăn dò ân cần của người trong lòng kia, cho dù vừa ăn xong một tô mì hoành thánh thì cũng phải ăn thêm một tô nữa. Cậu há mồm còn muốn nói gì nhưng dường như Bùi Thiên cũng có cảm tính mà miễn cưỡng liếc cậu một cái: “ĐỪNG nói là cậu đã ăn rồi, tôi không nghĩ thấy mùi gì hết.”

“...” Kỳ Vũ hoàn toàn tuyệt vọng, “Ừ, cậu cũng uống nước đi, nhìn cậu kia, bên ngoài nóng như vậy mà còn phải đi mua mì nhất định rất khát? uống đi.”

Bùi Thiên nhìn người trong lòng bởi vì cúi đầu từ từ ăn mà chỉ chờa cho hần cái đỉnh đầu màu đen, lời từ chối lần nữa đảo quanh trong bụng, nhưng chậm chạp không nói nên lời, cuối cùng vẫn là bi ai mà thở dài một hơi, tay phải run rẩy cầm lấy cái ly thủy tinh cỡ lớn.

Yên lặng cúi đầu ăn dù không biết mùi vị cũng cứng rắn nuốt vào, Kỳ Vũ quyết định từ nay về sau có chết cũng không ăn hoành thánh nữa.

Bùi Thiên khóc không ra nước mắt mà dứt khoát uống ly nước, hần nghĩ bắt đầu từ hôm nay không còn muốn uống nước trước khi đến gặp mặt nữa.

.....Con mẹ nó thật sự là sắp bội thực chết rồi a a a a!!

22. Chương 22: Cách Thứ Mười Bốn (ngụy Tra)

Trời mưa.

Giống như lấy từng thùng nước mà liên tục đổ ào xuống, nước mưa tuôn *rào rào* chảy đầy mặt kính thủy tinh.

Ngày hôm qua rõ ràng còn nắng to, vậy mà hôm nay đã trời mưa như trút, Kỳ Vũ vuốt tấm kính thủy tinh mà có chút cảm khái, quay đầu trèo lên giường, lưng dựa vào giường đầu thì tựa vào tường, nghe tiếng sấm rền vang dội xuyên qua tấm thủy tinh mỏng, chậm rãi nhắm mắt lại.

Điều hòa trong phòng vẫn bật, nhiệt độ không cao làm cho cậu rùng mình một cái, chà xát cánh tay để giảm bớt cái lạnh, trong phòng yên tĩnh giống như ngày bình thường.

À không đúng, cùng ngày hôm qua rất không giống nhau.

Cho dù trước mắt yên tĩnh chỉ có âm thanh của máy điều hòa cùng tiếng mưa, nhưng so với trước đây không có khí tức của người sống thì bất đồng, căn phòng ở hơn mấy tháng cuối cùng cũng đã có người khách đầu tiên, mà người đầu tiên đó lại đúng là hần.

Không biết là nên vui sướng hay là đau buồn.

Kỳ Vũ sờ sờ cái bụng xẹp lép của mình, những cảm xúc của ngày hôm qua dường như vẫn còn, thấy hần đứng bên ngoài cửa phòng, mọi bối rối kinh hãi (*kinh ngạc vui mừng) vẫn có thể tái hiện lại.

Lặng im một hồi, cậu quay đầu trốn mắt nhìn vào màn hình máy tính không có bật chế độ tiết kiệm điện, tay phải đặt trên người hướng phía dưới rồi đi, thoáng cái đem cái quần kéo xuống, khép mắt lại hơi cúi đầu, bàn tay chậm rãi vỗ về chơi đùa dục vọng đã nửa cương lên.

Mỗi ngày đều không có biện pháp mà nghĩ đến hần, trong đầu đều là hình ảnh người nọ trần truồng, thân thể cường tráng nếu không thì là hần tại sân bóng rổ, mồ hôi lã trên gương mặt anh tuấn.

Nhưng dường như hôm nay có chút bất đồng.

A không, không phải như vậy.

Kỳ Vũ bỗng nhiên mở mắt, trong mắt tràn đầy kinh hoàng, tay phải đang nắm lấy thứ đã hoàn toàn cương bỗng nhiên cứng ngắc, tiếp theo buông ra không hề luật động, dùng sức lật người lại liều mạng với cái gối đầu mới dựa lưng vào mà điên cuồng đánh đấm.

Con mẹ nó sao lại có thể như vậy a?!!!

Ai có thể nói cho cậu biết tại sao sẽ nghĩ đến tình cảnh này a a a?!!!

Quả nhiên là cùng hần tiếp xúc gần gũi sẽ sinh ra di chứng sao!!!

Kỳ Vũ khóc không ra nước mắt mà phát hiện ý dâm của mình không phải chỉ là về thân thể của người nọ, trong đầu cậu bất chợt hiện lên hình ảnh đối phương với bộ dáng khêu gợi áp trên người mình a a a a !!!

Ý dâm lã ga giường còn chưa tính, tại sao cậu lại là người bị áp a?!

Chính mình quần hai chân lên lưng đối phương, tư thế của đối phương tựa hồ chỉ cần mình hơi hướng cảm lên là có thể hôn cái môi gần trong gang tấc, kích tình mãnh liệt lại để cho trên mặt trên người thấm đẫm mồ hôi, theo khuôn mặt tuấn lãng nhỏ xuống trên mặt mình, động tác ra vào vẫn còn tiếp tục, đối phương cảm giác được dường như người dưới thân không chuyên tâm, nheo lại cặp mắt đen láy, cúi đầu xuống cắn lên vành tai cậu, dùng giọng nói khàn khàn đầy gợi cảm mà thì thầm——

Bảo bối, hậu quả của việc không chuyên tâm chính là làm em cho đến khóc lên luôn a

~Làm đến khóc...

Cậu.....

A a a a aa a a tại sao trong đầu lại hiện lên hình ảnh đầy chân thật như vậy ?!!!

Còn có cảnh tượng sau câu nói kia, thì tại trên người mình, hạ thể lập tức tăng tốc cùng lực đạo mà mãnh liệt đút vào, tiếp theo....

Tiếp theo chính mình thật sự là làm đến khóc a a a a!!!

Không biết vì cái gì mà cơ thể bắt đầu nóng lên, Kỳ Vũ giơ tay lên gạt mồ hôi trên mặt, sau đó cúi đầu nhìn xem trên tay mình dính đầy chất lỏng, liên tục liên tục thôi miên chính mình——

Trên mặt sở dĩ có nước tuyệt đối không phải là bị làm đến khóc mà là vì đúng lúc chảy mồ hôi a!!!

Trong đầu không ngừng lặp lại cuộc làm tình nóng bỏng, tựa như một đoạn GV không ngừng chạy, chẳng qua nhân vật chính ở đây là cậu và hần.

Kỳ Vũ buồn bực mà phát hiện, cái kia của mình so với hồi nãy hình như còn muốn cứng hơn rồi.

Tưởng tượng chết tiệt a a a a a!!!

Một lần nữa dùng tay phải run rẩy cầm chặt lấy mà luật động, không biết cảm giác khi bị chọc vào sẽ có khoái cảm gì nha, Kỳ Vũ khịt khịt cái mũi nhếch miệng, cố gắng đem hình ảnh trong đầu quét đi, nghĩ lung tung đến chuyện khác.

Tuy rằng trước kia cũng có xem qua GV, biết rõ hai nam sẽ có chia ra một người tiến vào một người bị cắm vào, nhưng vào lúc đó cũng không có nghĩ gì nhiều, chẳng qua là ý dâm thoáng qua một cái qua loa làm xong liền tắt máy đi ngủ, chưa từng nghĩ tới chính mình sẽ có tư cách, địa vị để mà đối mặt.

Cắm vào hoặc bị cắm vào.

Hiện tại xem ra, chắc hẳn mình chính là ở vị trí bị cắm vào.

Nếu như để hần cắm vào mình mà nói, cũng không phải là không được.....

Bộ dáng mồ hôi chảy xuống cơ thể gợi cảm.....

A mẹ nó cậu lại nghĩ đến cảnh đó!!!

Sắp đến cao trào khiến khuôn mặt Kỳ Vũ ửng hồng, trong miệng không ngừng phun ra tiếng rên rỉ khe khẽ, lưng thấm đầy mồ hôi, thấm ướt luôn cái áo thun mặc ở nhà, càng lúc càng làm cho áo dán sát vào lưng.

Sắp... sắp đến rồi

Tâm trí tập trung vào cơ thể, neho mắt lại, gằm nhẹ tựa hồ đã muốn đến cao trào.....

Tay càng tăng thêm tốc độ,a.... đến rồi!!!

Đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh——

Chuông cửa vang lên.

Kỳ Vũ: “...”

Tay đang động liền cứng ngắc, ánh mắt đầy phần hận mà nhìn về cánh cửa, mà chuông cửa vẫn liên tục réo vang——

Đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh!

Con mẹ nó rốt cuộc là ai, giờ nào không đến mà lại đến lúc này!

Mặt đầy máu đem kê kê nhét vào quần, cũng may bởi vì cái quần rộng thùng thình lại tối màu cho nên cái bộ phận kia nổi lên nhìn không quá rõ ràng, hai chân không được tự nhiên mà hướng đến cửa, lúc Kỳ Vũ đến bên cạnh cửa đã suy yếu đến mức lấy trán tựa vào cửa mà không còn khí lực để mở nữa rồi.

Chuông cửa vẫn lớn tiếng vang lên, người phía ngoài không có buông tha liền giống như là sợ người bên trong gặp chuyện không may.

Kỳ Vũ lặng im mà suy nghĩ, cậu chậm rãi vặn mở khóa cửa, kéo ra thì nhìn thấy người bên ngoài đang dùng ngón trỏ chuẩn bị nhấn chuông lần nữa.

Kỳ Vũ: “...”

Ha ha, thực là con mẹ nó máu chó.

Tại sao cậu chưa làm xong có người đến coi như là xong rồi đi, tại sao lại bây giờ bộ não lại còn phải bổ sung một hình ảnh khác của nhân vật nam chính đang đứng ở ngoài a!!

Hơn nữa, còn toàn thân ướt đẫm.

“Khụ...đồ ăn buổi trưa.” Bùi Thiên liếm liếm môi, đem cái bịch cầm theo nhét kỹ vào ngực Kỳ Vũ, “Vừa vặn ra ngoài mua đồ ăn nghĩ đến cậu có khả năng còn chưa ăn nên thuận tiện mua luôn cho cậu một phần.” Vô cùng nhanh chóng mà tuôn ra một chuỗi, hắt hít sâu một hơi rồi làm như nghĩ đến cái gì, lúng ta lúng túng mà mở miệng: “A đúng, cậu đã ăn chưa?”

“Vẫn chưa.” Kỳ Vũ ôm chặt cái bịch trong ngực, cười cười ngượng ngùng hỏi: “Mì hoành thánh?”

“A? không không không!” Bùi Thiên vốn đang ngây người, lập tức nhớ đến bộ dáng Kỳ Vũ ăn vào thiếu chút nữa ói hết ra ngày hôm qua, vội vàng khoát tay, “Là McDonalds. À...ngày hôm qua mới biết cậu không thích ăn mì hoành thánh... ngày hôm qua, thực xin lỗi.”

Trong lòng Kỳ Vũ trợn tròn mắt một cái, cậu mới không dám nói ra không phải không thích mà là do đã ăn trước rồi, nhưng lại nuốt xuống, nhìn đối phương mua đồ ăn còn có thể nhớ đến mình, trong lòng không có cảm động là giả đấy. Cậu hơi cúi đầu, nhếch miệng, “Cảm ơn, hết bao nhiêu để tôi trả lại.”

“Không cần, tôi muốn mời cậu a.” Bùi Thiên đưa tay gạt qua mồ hôi chảy trên trán, “Tôi đi về trước, cậu cứ từ từ mà ăn.”

“A... tạm biệt.” Kỳ Vũ thất thần trả lời, đối với người nọ đứng trước mặt cười với hắn một cái, sau đó mới quay lại phòng của mình, khi phòng đối diện đóng cửa lại mới lui một bước cũng đóng lại cánh cửa phòng mình, ôm túi McDonal đặt lên cái bàn cách giường vài bước chân.

Kéo túi lại, tháo nút thắt ở miệng túi, lấy ra cái túi giấy ở sâu bên trong tay đột nhiên ngừng lại, cậu quay đầu nhìn về phía cửa sổ sát đất không có buồm rèm xuống.

Bên ngoài, trời đang mưa a.

Toàn thân hần đều đang nhỏ nước, có phải hay không là bị mắc mưa?

Bùi Thiên hắt hơi một cái, quần áo ướt đầm dính chặt lấy thân thể, đi vào phòng tắm cởi hết đồng quần áo đang dính trên người, vặn mở vòi hoa sen, nước dần dần chảy ra, nước lạnh buốt lại khiến cho cơ thể hần nóng lên, cảm thấy tốt hơn một chút rồi.

Đưa tay vò vò mái tóc ẩm ướt, hần nhắm mắt lại nâng mặt lên dưới vòi hoa sen, khoe miệng vì sung sướng mà dần cong lên.

Hắc, đối phương đã nhận đồ của hần rồi, có phải hay không đã thay thế cho hần rồi?

Nhìn về mặt miễn cưỡng ngày hôm qua của cậu vẫn không cho là đúng, nhưng khi cậu ăn vào một nửa đột nhiên che miệng chạy vào toa lét mà nôn ọe, đột nhiên hiểu rằng vì sao rồi.

Không thích ăn mì hoành thánh tại sao không nói sớm....

Hôm nay đưa McDonal không biết cậu có thích hay không.

Được rồi, đưa cái này thay lời xin lỗi, còn ngăn cho đối phương muốn nhin đôi ==

Bùi Thiên tắt vòi nước, lắc lắc mái tóc ướt, kéo khăn tắm bên cạnh vòng quanh người rồi đi khỏi phòng tắm.

Cảm thấy có chút choáng đầu a...

Bùi Thiên hít nước mũi, không để ý nhiều, lau xong cơ thể ẩm, khăn tắm ẩm ướt tùy ý ném xuống sàn nhà, dùng cơ thể mệt mỏi bò lên giường kéo chăn nhắm mắt ngủ.

Mà máy điều hòa ở đầu giường vẫn đang chạy, nhiệt độ biểu hiện: 21.

Kỳ Vũ đứng ở trước cửa có chút do dự, ngón trỏ ấn vào chuông cửa nhưng cũng không được, cậu bực bội mà dậm chân một cái, bất đắc dĩ nhìn cánh cửa đóng chặt.

Đứng ở bên ngoài một lúc trên mặt đã xuất hiện màu đỏ không bình thường, tuy rằng bây giờ là mùa hè nhưng do trời mưa nên nhiệt độ hạ xuống rất nhanh, cũng không biết đã dầm mưa bao lâu, có biết hay không phải tắm bằng nước ấm để không bị lạnh a.

Sau khi đứng ngốc ở cửa hơn 10 phút, cuối cùng cậu vẫn quyết định ấn xuống chuông cửa lần nữa.

Tiếng chuông bèn nhon lớn đến nỗi bên ngoài đều có thể nghe được, nhưng người ở trong phòng lại không có phản ứng, đã gọi cửa mấy lần cũng không có kết quả, thật giống như bên trong không có ai.

Bên ngoài mưa vẫn còn nặng hạt, theo lý mà nói chắc có lẽ không đi ra ngoài mới đúng a.

Kỳ Vũ đột nhiên có chút lo lắng, dùng thêm lực ấn chuông cửa, nhưng vẫn chậm chạp không có phản ứng.

Sốt ruột mà vòng vòng tại chỗ, hai tay ôm ngực cũng không nghĩ ra được biện pháp gì, nhìn chăm chăm từ lỗ mắt mèo cho đến tay nắm cửa, cậu suy nghĩ một chút, đưa tay dùng sức xoay vặn——

Vốn là nếu không được thì đi xuống lầu mượn quản lý chìa khóa dự trữ, nhưng hiện tại không cần——

Cửa mở.

Khoe miệng Kỳ Vũ giật giật, sẽ có người không khóa cửa như vậy sao? Còn không sợ ăn trộm nữa ư, thật sự là...

Chần chờ đứng trước cửa ra vào, cậu cắn răng một cái, cố lấy dũng khí mà bước vào phòng.

Tiện tay đóng cửa lại, cậu chậm rãi đi vào phòng chính, tuy rằng đồ dung quần áo quăng lung tung trên mặt đất, nhưng ngoài ý muốn lại không phát hiện đồ ăn thừa hoặc túi bánh trống rỗng nào trên mặt bàn và cả sàn nhà, mà khi bước chân vào phòng là cảm thấy ớn lạnh cả người.

Da gà nổi hết lên rồi, điều hòa chỉnh nhiệt độ thấp quá a.

Kỳ Vũ nhăn lại lông mày, trên bàn lộn xộn tìm được điều khiển, nhấn mấy lần mới buông xuống, trong nháy mắt ánh mắt rơi xuống Bùi Thiên đang nằm phía dưới máy điều hòa.

Đi tới bên giường, Kỳ Vũ cúi người đưa tay kiểm tra nhiệt độ trên trán của người ở trên, mu bàn tay vừa mới dán lên lập tức cảm nhận được độ nóng, đứng bên giường hai giây, cậu lập tức vội vàng xoay người chạy về phòng mình đi lấy thuốc hạ sốt.

Thuốc hạ sốt được đóng thành vỉ để trên đầu giường, Kỳ Vũ nhẹ nâng Bùi Thiên đang hôn mê bất tỉnh, nghiêng người khó khăn mà dùng tay trái làm đệm thịt cho hún ngăn cách với bức tường lạnh lẽo, tay phải bóp cái cầm đang ngậm chặt rồi lấy thuốc nhét vào trong miệng hún, lấy qua ly nước, khó xử mà ngó ngó ly nước trên tay rồi lại quay qua nhìn gương mặt màu đỏ mệ mệ của Bùi Thiên.

Để uống trực tiếp hay là giống như phim thần tượng mà mớm nước?

Kỳ Vũ nghiêng đầu lo lắng, người con trai được cậu nâng dậy bỗng ngấm lên một tiếng thống khổ mới khiến cho cậu nhanh chóng hoàn hồn, bởi vì không có rãnh tay bên cậu chỉ có thể ảo não lắc đầu, nhìn chằm chằm vào đôi mắt đang nhắm chặt của Bùi Thiên, nuốt nước miếng, ly nước trong tay nắm càng chặt.

Cuối cùng cậu quyết định——

Quyết định mớm nước Orz

Dù sao đối phương cũng không biết, hơn nữa sau này cũng sẽ không có cơ hội, có thể chiếm tiện nghi thì liền chiếm chứ sao....

Dùng mu bàn tay đang cầm ly nước sờ lên trán người đang nằm, lại hướng phía dưới khuôn mặt, nhấp một ngụm nước, cúi đầu chậm rãi, chậm rãi tiếp cận đôi môi hơi hé ra của người con trai, hơi thở cực nóng của hún khiến cho ly nước trong tay cậu nắm càng chặt, đốt ngón tay trở nên trắng bệch.

Tay trái giật giật mà đặt xuống, lại để cho đầu hún hơi nâng lên, Kỳ Vũ đứng dậy một chân quỳ bên giường, cúi đầu xuống nhẹ nhàng hôn lên đôi môi trắng bệch kia.

Môi chạm môi, chỉ như thế không có chút kỹ xảo nào, chẳng qua là đầu lưỡi hơi cạy mở hàm răng, để cho nước chậm chậm chảy vào, cuốn theo viên thuốc, như ý muốn mà trôi xuống cổ họng vào dạ dày, nước cũng thấm ướt đôi môi, khiến cho sau khi Kỳ Vũ rời đi lại làm cho đôi môi khô nứt nổi lên ánh nước.

Khoảng cách vô cùng gần gũi, cái mũi đều có thể chạm vào mũi đối phương, Kỳ Vũ tham lam mà nhìn khuôn mặt mê man của Bùi Thiên, không nhận được mà nhắm mắt lại, lần nữa ịn lên nhẹ nhàng liếm ướt đôi môi.

Trong nội tâm không ngừng nhắc nhở chính mình, nhanh rời đi, đừng vọng tưởng——

Rồi lại vẫn không nhận được mà một lần mút rồi lại mút vào.

Bên ngoài cửa sổ âm u không có ánh mặt trời khiến cho căn phòng không có bật đèn lại càng thêm tối, tia chói lóe lên rồi biến mất làm căn phòng chớp nhoáng sáng lên, hiện ra hai người đang hôn môi, tiếng sấm * ầm ầm * vang lên, giọt nước mưa to như hạt đậu đánh vào lớp kính thủy tinh

Nhưng những thứ này không thể khiến cho người bên trong chú ý đến.

Thứ bọn họ để ý tới chỉ có ——

Lẫn nhau.

23. Chương 23: Phơi Bày Ra Ánh Sáng

Đứng trước cửa sổ, nhìn hình ảnh chính mình phản xạ lên tấm kính dính đầy nước mưa, Kỳ Vũ quay đầu lại, ánh mắt rơi xuống cái hộp trên nóc tủ đầu giường, bắt mắt dĩ mà đánh một cái lên trán.

Vừa mới cho uống thuốc xong mới nhìn đến hộp thuốc.....ngày sản xuất ghi trên thành hộp.....vào tháng trước....đã hết hạn sử dụng rồi a.....

Kỳ Vũ nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa ngày càng nặng hạt, xoay người đến bên giường đưa tay kiểm tra nhiệt độ, lại dùng khăn ẩm lau lau cái trán đỏ đầy mồ hôi, đem khăn mềm màu trắng gấp lại rồi đặt lên trán, ngón tay trượt xuống cái má hơi ửng hồng, rồi quay người ra khỏi phòng đi mua thuốc.

Không biết mưa to hiệu thuốc có mở cửa hay không.

Kỳ Vũ miễn cưỡng dựa vào trí nhớ mà bước nhanh đến hướng có hiệu thuốc.

Mưa xuống tạo thành sương mù làm cho người ta nhìn thấy không được rõ ràng lắm, trên đường nước đọng thành từng vũng nhỏ, các gợn sóng từ to đến nhỏ liên tục xuất hiện trên mặt nước, xa xa trên bầu trời xám xịt thỉnh thoảng lại hiện lên tia sáng, tiếp theo đó lại một tiếng ầm kéo đến, trên đường phố không có ai, toàn bộ quán xá đều đã đóng cửa, Kỳ Vũ nắm chặt cái dù quẹo qua một con phố khác.

Bước chân càng lúc càng nhanh, cái dù theo tác động của cơ thể mà lắc lư trái phải, mưa làm ướt bờ vai chỗ mà dù đang đưa không che phủ đến, chân đạp trúng một cái vũng, nước tóe lên thấm ướt cả ống quần, người đang chạy ở dưới cái dù cũng không có để ý, dường như là muốn đem cái dù ném qua một bên.

Mưa to làm ướt hết cả quần áo và giày của cậu, mắt bị nước mưa tạt vào không mở lên nổi, dùng cánh tay cũng dính đầy nước mưa mà tùy tiện lau qua, nhưng giọt nước trên mí mắt vẫn chưa được lau, cậu ngẩng đầu loáng thoáng nhìn về cách đó không xa là một hiệu thuốc, vui mừng phát hiện tấm biển vẫn còn sáng đèn.

Thở hồng hộc mà đứng ở trước cửa tự động, Kỳ Vũ vẫy vẫy tay rồi lại nâng lên lau sạch mặt, đem cái dù cắm vào thùng dù bên cạnh, đề xuống tay cầm của cửa tự động, cánh cửa chậm rãi thu vào hai bên.

Thân thể ẩm ướt ngượng ngùng mà chậm rãi đi vào hiệu thuốc, để lại phía sau từng dấu chân dính nước, không có phí thời gian đi tìm, cậu trực tiến đến chỗ ông chủ đang cúi đầu đọc sách, đôi tay ẩm ướt nhẹ nhàng sờ lên quầy hàng bằng đá cẩm thạch, mà đằng sau quầy hàng, người đàn ông ngẩng đầu miễn cưỡng liếc nhìn qua cậu.

“Có việc?”

“Tôi muốn mua thuốc hạ sốt.” sắc mặt Kỳ Vũ xám xịt mà nhìn ông chỉ nâng mí mắt liếc qua cậu, xuống khỏi ghế dựa đi tìm thuốc, cùng lúc ông chủ vừa đi ra thì người đàn ông bên cạnh cũng cười cười đi theo, lúc này Kỳ Vũ mới phát hiện trong tiệm này còn có người thứ ba.

Mà cái người thứ ba kia thoạt nhìn có chút quen mặt...

Kỳ Vũ tò mò xoay đầu qua nhìn về phía sau, trùng hợp thấy ông chủ vẻ mặt tức giận lấy cùi chỏ đập vào người đàn ông đang cười hì hì bên cạnh, nhưng mà người đó cũng không có từ bỏ, thò tay qua ý đồ muốn vòng qua eo ông chủ, nhìn thấy vậy Kỳ Vũ liền im lặng mà quay đầu trở lại, giả bộ như cái gì cũng không biết mà nghiêm túc nhìn sang tờ quảng cáo thuốc.

Nghe được phía trước quầy phát ra âm thanh đồ vật rơi xuống, Kỳ Vũ giương mắt liếc nhìn ông chủ đang nghiêm túc mà đánh máy tính tiền, ngoan ngoãn đưa ánh mắt quay lại trên quầy.

Tiệm thuốc yên tĩnh chỉ còn nghe tiếng phát ra từ bàn phím.

Không hiểu sao có cảm giác bị nhìn chăm chú, Kỳ Vũ kỳ quái mà ngẩng đầu rồi lại trông thấy người đàn ông vừa rồi mới bị ghét bỏ đang không có hảo ý mà nhìn cậu, người đàn ông thấy người mình đang dò xét cũng nhìn về phía mình, từ trong túi tiền móc ra một thứ đồ vật ném lên bàn, cười đến giáo hoạt, “Mua thuốc rồi thêm x nguyên nữa có thể mang về những thứ này có muốn hay không? Rất có ích nha.”

Kỳ Vũ không thay đổi sắc mặt mà nhìn thứ đồ vật bỗng nhiên xuất hiện ở trên bàn xung quanh đồng thuốc.

A, mua thuốc được tặng thêm những cái này? Thật ngạc nhiên.

Ha Ha, nhưng mà vô dụng với mình a.

Mua bao cao su rồi dầu bôi trơn về làm cái gì a, tự mình cắm vào hay đi tìm người khác cắm vào a?!!!

À không, tại sao cứ nghĩ là mình bị cắm vào...

Kỳ Vũ lúng túng mà bỏ sang một bên, âm thầm oán trách chính mình tại sao cứ muốn bị cắm vào.

“Hắc, năm cái bao cao su cộng một chai bôi trơn chỉ cần thêm x nguyên là có thể cho cậu mang về, động tâm chưa? Nhanh lên a...Au!!” Người đàn ông đang cười đến dâm dăng kia bị người bên cạnh dùng cùi chỏ thúc một cái vào bụng, rưng rưng mà quay qua, “Thân ái, anh là đang giúp em kiếm tiền a...”

“Cút.” Chủ tiệm được gọi là thân ái khinh thường mà hừ hừ, “Có bệnh à, nghiêm túc một chút có được không?”

“Là có bệnh a, chỗ này của anh đúng là có bệnh,” người đàn ông bỗng nhiên nắm lấy tay người trước mắt, đưa đến chỗ gồ lên dưới đáy quần mình, cười cười cúi người tới gần người đang trợn tròn mắt, ghé vào lỗ tai người đó than nhẹ, “Cần có người chữa trị.”

Kỳ Vũ trầm mặc nhìn trước mắt chuẩn bị diễn ra bức đông cung đồ sống động: “...”

“Fuck! Anh cút đi, tôi sẽ không bị anh lừa nữa đâu!” chủ tiệm mặt hơi phiếm hồng mãnh liệt đẩy ra người đang nhích lại gần mình, quay đầu nhìn Kỳ Vũ nói: “x nguyên.”

“Không, là x nguyên.” người đàn ông bị đẩy ra không hề xấu hổ mà phóng ra mị nhãn với người đang đỏ bừng cả khuôn mặt, quay đầu qua Kỳ Vũ nháy mắt mấy cái, “Nói không chừng sắp tới cậu sẽ cùng người nào đó ân ái a, mua đi mua đi.”

Kỳ Vũ: “...”

“Nói bấy nữa thì anh liền cút ra ngoài mà tắm mưa đi!” chủ tiệm hung hăng liếc người đang cười đến không đứng đắn, đột nhiên dường như nghĩ đến cái gì, hắng giọng một cái có chút ngại ngùng nói: “Lần trước không cẩn thận bán nhầm kẹo bạc hà cho cậu, còn cần thuốc ngủ không? chỉ cần x nguyên.”

Kỳ Vũ: “...”

Người đàn ông đang muốn mở miệng bị chủ tiệm trừng một cái cảm không được lên tiếng, nhưng không quá vài giây lại không chịu được mà muốn nói ra, Kỳ Vũ thấy hai người bọn họ dường như chuẩn bị đánh nhau lập tức cắt ngang: “Được, được, tôi mua tất.”

“A, như vậy sao.” chủ tiệm đang mặt mày xám xịt lập tức cười tươi như hoa, “Cái đó tổng cộng x nguyên.”

Kỳ Vũ gật gật đầu, rút ra một tờ rồi không đợi thói tiền, liền nhanh chóng nhấc cái túi rời đi, không có nghe được chủ tiệm đột nhiên ở phía sau lưng cậu hô lên——

“Thuốc này hiệu lực yếu, trưởng thành cần phải dùng từ hai đến ba viên a...”

Mà khi cậu ra đến cửa bung cái dù lên thì phía sau nghe thấy tiếng cửa sắt đóng lại, cậu nghe thấy tiếng động thì quay lại đằng sau nhìn, chỉ nhìn thấy cái cửa sắt khép hờ, nhìn không thấy cũng không biết người bên trong hình dáng như thế nào rồi.

Trở lại trong phòng, Kỳ Vũ đem cái túi đặt lên tủ ở đầu giường thì người đang nằm trên giường liền tỉnh, cậu cúi người kéo cái khăn xuống lau lau cái trán, phát hiện nhiệt độ đã không còn cao thì thở phào nhẹ nhõm, mà người bên dưới thì hơi hé mắt, mơ hồ mà ngáy ngốc nhìn qua Kỳ Vũ, chờ đến khi hần kịp phản ứng thì Kỳ Vũ đã thu tay lại.

“Hạ sốt rồi a, như vậy không cần uống thuốc nữa.” Kỳ Vũ lều bều thu dọn lại cái túi, đem miệng túi cột chặt, liền nhìn qua Bùi Thiên đang khấn trương chân tay không biết đặt đâu mà nói: “Ồ trên tủ đầu giường có nước cậu uống trước đi, à mà cậu có thể cho tôi mượn máy sấy không?”

Nhìn Bùi Thiên gật đầu như già tôi, ngón trỏ chỉ về một hướng, Kỳ Vũ nhìn theo liền tiến đến chỗ được chỉ.

Ngẩng đầu nhìn Kỳ Vũ cầm cái máy sấy trên nóc tủ gỗ đi vào phòng tắm, Bùi Thiên nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn về phía túi thuốc để trên tủ, không do dự mà đưa tay lấy qua mở nút buộc, nhìn thấy đồ vật bên trong thì trầm mặc.

Cậu vậy mà mua cái đồ vật này!!!!!!

Tại sao!!! Chẳng lẽ cậu...

Chẳng lẽ cậu vẫn còn muốn dùng thuốc này để chết sao!!

Lấy ra hộp thuốc ngủ trong túi, nắm chặt lấy hộp thuốc, dùng lực đạo như muốn đem hộp thuốc bóp nát rồi, mà lực chú ý chỉ tập trung vào chỗ thuốc ngủ nên Bùi Thiên không có nhìn thấy bao cao su và lọ bôi trơn, nhưng hắn cũng không để ý nhiều mà tùy ý ném cái túi xuống sàn nhà, gắt gao nhìn chăm chăm vào thuốc ngủ trên tay.

“Xảy ra chuyện gì..... A.” Kỳ Vũ hong khô người mình, vừa ra khỏi phòng tắm liền trông thấy Bùi Thiên đang cúi đầu không biết nhìn cái gì, đi gần lại đến bên giường mới phát hiện đối phương đang nắm lấy hộp thuốc, vẻ mặt trở nên ngượng ngùng.

“Cậu mất ngủ?” Bùi Thiên ngẩng đầu hỏi Kỳ Vũ, cậu sau khi sững sốt một chút, “Không có a.”

Bùi Thiên lại cúi đầu, không còn nắm chặt mà bắt đầu lẩn qua lẩn lại hộp thuốc, “Kể cho cậu một chuyện buồn cười a, lúc trước tôi cũng có mua thuốc ngủ để uống, kết quả lại mua trúng thuốc ngủ đã hết hạn, hại cho tôi tỉnh lại cho là linh hồn thoát ra rồi kết quả lại không phải...”

“Ha, ha....” Kỳ Vũ miễn cưỡng cười hai tiếng.

“Cậu muốn uống thuốc ngủ tự sát?” Bùi Thiên ngẩng đầu, đôi mắt đen láy trong suốt làm cho người ta nhìn không thấu được suy nghĩ trong nội tâm, bỏ qua vẻ mặt bối rối của Kỳ Vũ, hắn hỏi: “Tôi có thể chết cùng cậu không?”

Chết cùng với cậu....

Cùng chết.....

Kỳ Vũ: “...” đầu bị nóng đến hồng rồi sao?

Kỳ Vũ đang muốn mở miệng giải thích lại bị cắt đứt, Bùi Thiên hiên ngang lăm liết mà nhảy xuống giường, “Tôi đi lấy nước cậu chuẩn bị đi!”

Kỳ Vũ: “... ..”

Cậu cứng ngắc nghiêng đầu nhìn Bùi Thiên chạy khỏi phòng đi đến phòng bếp lấy nước, Kỳ Vũ cảm thấy mình muốn ói máu ra rồi, nhưng cậu biết mình không thể lại thất thần, cậu cầm lấy thuốc ngủ bị rơi trên giường, mở ra vỉ thuốc bóc lấy mấy viên, lại nhấc tay qua cầm mấy viên thuốc hạ sốt đã quá hạn vẫn còn chưa vứt đi, giống như vậy mà lấy ra mấy viên, cũng nhớ rõ bóp một viên trộn lẫn vào mấy viên thuốc hạ sốt trong tay, hai tay nắm chặt thuốc của cả hai, mím môi chờ Bùi Thiên trở lại.

“Thuốc đâu?” Kỳ Vũ nghe thấy vậy liền quay đầu qua, đuổi ra hai bàn tay chỉ cho Bùi Thiên, “Tay phải là của cậu tay trái là của tôi.”

Bùi Thiên không có trả lời, hắn đem ly nước đặt lên trên giường, ly nước chông chênh khiến cho Kỳ Vũ nhìn không được phải quay qua nhìn, mà khi hai ly nước thật sự đều đổ rồi cậu mới quay đầu qua chỗ khác nhìn về phía Bùi Thiên nhận lấy thuốc trên tay mình.

“A.... cậu đi lấy lại hai ly nước đi.”

Kỳ Vũ cứng ngắc gật đầu, đứng dậy đi đến phòng bếp rót nước.

Lúc thấy người trước mặt đứng dậy vượt qua vai mình đi đến phòng bếp, Bùi Thiên nhắm mắt lại, tay cầm thuốc run rẩy, cuối cùng vẫn là mở tay ra thả mấy viên thuốc xuống giường, đưa tay qua lấy vỉ thuốc hạ sốt chưa có bỏ đi mà lấy ra mấy viên, dựa theo trí nhớ đem phần của Kỳ Vũ đối đi, nhưng mà vẫn để vào một viên thuốc ngủ, Bùi Thiên với biểu tình nghiêm túc ngồi chồm hổm bên giường, nhìn vào phòng bếp thấy Kỳ Vũ vẫn còn đưa lưng về phía mình, thu hồi ánh mắt hơi gật đầu.

Tuy rằng vô cùng vô cùng muốn chết cùng cậu.

Nhưng không được, cậu nhất định phải sống.

Cậu vẫn còn có một tương lai tốt đẹp, cậu còn có thể có một người yêu thương bảo vệ.

Ngón tay Bùi Thiên bấu chặt vào đầu gối, Kỳ Vũ nắm chặt ly thủy tinh.

Mà tôi, chỉ có cậu.

Cùng nhau nuốt mấy viên thuốc, cùng nhau uống nước, hai người tựa vai nhau nằm ở trên giường đôi, đồng dạng ngốc ngốc mà nhìn lên trần nhà.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ còn có tiếng mưa rơi xuống tấm cửa thủy tinh cùng tiếng điều hòa ở trên.

“Này..” Bùi Thiên nheo nheo mắt, dùng vai trái đụng đụng người bên cạnh, “Chúng ta làm một ước định, nếu như lần này vẫn là không chết được, không được tiếp tục tự sát nữa.”

Kỳ Vũ khẽ cười, “Tôi cũng đang muốn nói đến chuyện này, cậu nói ra trước rồi....” cậu nhắm mắt lại, môi mỏng khẽ mở, “Được.”

Bùi Thiên nghiêng mặt qua, cười hì hì, “Đây có được coi là tâm hữu linh tê không?”

Kỳ Vũ nháy mắt mấy cái, cũng nghiêng mặt qua nhìn vào Bùi Thiên, cong khóe miệng, “Cậu nói sao?”

“Tôi nói.... là.” Bùi Thiên không tự chủ mà đến gần người bên cạnh, chóp mũi hai người cách nhau không đến năm centimet, chỉ còn năm centimet.

Nhưng mà hắn cũng không có tiếp tục lại gần, chẳng qua là ánh mắt vẫn kiên định mà khóa chặt lấy Kỳ Vũ.

Thời gian dần trôi qua, có lẽ là thuốc ngủ phát tác, Bùi Thiên bắt đầu cảm thấy buồn ngủ không tự chủ mà ngáp một cái, đối phương cũng chậm rãi nhắm mắt lại.

Trước khi chết cũng không dám hôn thật sự là hèn nhát.

Thật là phiền muốn chết...

Nhưng mà, cũng không sao.

Liên... có thể gặp lại sao.

... ..

Qua thêm vài phút đồng hồ... ..

Bùi Thiên bỗng nhiên mở mắt ra, vẻ mặt đầy lúng túng.

Tại sao nhắm mắt lâu như vậy mà vẫn không ngủ được...

Rõ ràng là uống hơn mười viên thuốc ngủ a!!!

Chó má, đối phương chỉ uống có một viên sao lại ngủ mất tiêu rồi?!!

Nhưng mà... hắc hắc, người ta ngủ rồi.

Hắn lật người, tay trái chống xuống nâng người dậy, tay phải xoa nhẹ lên một bên mặt của Kỳ Vũ, ngón tay nhẹ nhàng mà xoa nắn lấy đôi má có chút ửng hồng, Bùi Thiên chậm rãi cúi người, cái mũi cọ qua cọ lại đối phương, vì nhắm mắt nên hắn không có phát hiện người được vuốt ve dù nhắm mắt nhưng đang vô cùng hoảng loạn mà giật giật mí mắt.

Cọ cọ cái mũi, Bùi Thiên cảm thấy hơi thở ấm áp của đối phương thổi đến khiến môi mình có chút ngứa, hắn liếm liếm môi, cổ lấy dũng khí mà dùng môi mình nhẹ dán lên đối phương.

Bùi Thiên nhịn không được mà dùng tay phải của mình nắm lấy bàn tay của đối phương, càng không ngừng dùng môi dán lấy, đắm chìm trong tình dục nên hắn không có phát hiện bàn tay đang bị hắn cầm cứng ngắt mà khẽ run rẩy.

Cuối cùng hắn hôn lên khóe miệng đối phương, trong lòng cố nhẫn nhịn, nhưng vẫn là nhẹ nhàng mà thấp giọng lẩm bẩm một tiếng——

Tôi thích cậu...

“Cái gì?!” Kỳ Vũ bỗng chốc mở to mắt.

24. Chương 24: Chịu Đựng Cái Rắm

Kỳ Vũ không thể tin mà tròn tròn mắt nhìn lấy người đang dán lấy môi mình thoảng cái cứng đờ lại, mà trong lòng Bùi Thiên thì đang thầm mắng mấy chục mấy nghìn lần, hận không thể đâm đầu vào tường, nhưng bên ngoài vẫn là bộ dạng phong khinh vân đạm (*thái độ lạnh nhạt, không quan tâm đến chuyện gì, nhàn nhạt như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi) mặt không biểu tình mà nhồm đậy, dùng ánh mắt ý vị thâm trường (*ý vị, sâu xa, hững hờ) chăm chú nhìn Kỳ Vũ.

Mắt to trừng mắt lớn, nhìn nhau thêm vài giây thì Bùi Thiên đành chịu thua trước, hần nghiêng đầu sang chỗ khác, xoay người đặt hai chân xuống đất, hai tay nắm chặt lấy nhau kẹp giữa hai đùi, cúi đầu nhìn hai ngón cái vờn nhau vòng quanh.

Kỳ Vũ nhưng vẫn nằm trên giường, nhịp tim bỗng nhiên tăng tốc, ấn lấy ngực đang vui sướng như điên, cậu ngồi dậy, đưa tay qua nắm lấy ông tay áo người đang ngồi bên giường, đang muốn nói gì đó thì Bùi Thiên bỗng nhiên xoay người lại kéo lấy tay cậu đang duỗi ra, rút ngắn khoảng cách giữa hai người, hần hung hăng mà trừng mắt nhìn Kỳ Vũ rồi rống lớn “Không sai, là tôi thích cậu! Con mẹ nó tôi thích cậu đã năm năm rồi! Năm năm! Từ khi cấp ba đã thích cậu rồi có biết không? Người mà tôi vẫn một mực một mực yêu thích, đau khổ vì thầm mến đó chính là cậu! Cậu lại không biết cái gì cũng không biết! Tuy rằng cậu không biết nhưng đến bây giờ tôi vẫn luôn thích cậu, chú ý đến cậu! Tại sao lại không thích tôi? Con mẹ nó lại đi thích cái thằng nam cái rắm gì a!”

Kỳ Vũ sửng sốt, Bùi Thiên rống xong vẫn không thấy hả giận, quay hết người lại nắm chặt hai vai Kỳ Vũ, lại nổi giận dùng dùng mà rống: “Hiện tại cậu đã biết tôi thích cậu, cái gì cậu cũng biết rồi, trên mạng đã nói cho cậu toàn bộ sự thật, có thể hay không.... có thể hay không dùng có tiếp tục thích cái thằng nam kia nữa...” Nói đến đoạn sau, hần bỗng nhiên có chút nghẹn ngào, nhưng là không có rơi nước mắt, Bùi Thiên nhìn Kỳ Vũ đang sửng sốt dần hồi phục lại tâm tình, ánh mắt nghiêm túc, “Hiện tại, cho tôi một câu trả lời, nha?”

“Tôi... tôi... Fuck!” Kỳ Vũ nghe xong vô cùng bối rối, trong lúc nhất thời hoàn toàn không biết nên bày ra biểu lộ gì, hành động gì, thẳng đến khi bên tai truyền đến lời nói ngọt ngào lại run rẩy, cậu mãnh liệt mà đẩy Bùi Thiên xuống giường rồi đứng lên ra chỗ trống trước giường mà ra sức hoa tay múa chân, trong lòng dâng trào đủ loại cảm xúc khiến cho Kỳ Vũ gần như điên cuồng, “Con mẹ nó, cái này là cái gì nha, đêch! tao fuck fuck, chết tiệt, con mẹ nó a!!” Không biết là cậu đang tức giận hay vui mừng, quay qua nhìn thấy ngón tú bên cạnh liền nhắc chân dùng sức mà đạp một cái, cái tú gỗ bị đá lồm vào một miếng, mà sau khi đá xong, đầu ngón chân cũng dần đỏ lên đau nhức.

Sự thay đổi này khiến cho Bùi Thiên sửng sốt, Kỳ Vũ ở trong lòng hần, từ trước đến nay đều là dịu dàng nhã nhặn, tức giận cũng giấu ở trong lòng, chưa từng thấy qua cậu dùng hành động để phát tiết tâm tình bao giờ.

Mà hần lại không biết, gặp phải loại chuyện này thì người ôn hòa cũng sẽ trở nên điên cuồng.

Bùi Thiên há mồm muốn mở miệng gọi, thì người đang nổi điên trong phút chốc cũng dừng lại động tác, đứng tại chỗ cúi đầu thở một lúc lâu, rồi lại cười rộ lên, Kỳ Vũ bình tĩnh quay đầu lại nhìn người đang mở miệng ra nhưng không có nói gì một hồi, cậu chậm rãi dạo bước đến trước mặt người con trai bên cạnh giường, trong lúc người đó đang kinh ngạc mà mở to mắt thì cong hai chân quỳ trên giường, đầu gối đặt hai bên eo người ấy, vươn tới người trước mặt, cúi đầu hung hăng hôn xuống——

Thừa dịp thời điểm Bùi Thiên đang ngây ngốc há mồm, Kỳ Vũ liền tham lam mà đưa lưỡi vào, dần dần trở nên nhẹ nhàng hơn, cậu câu dẫn cái lưỡi giống như chủ đang ngấu người, vừa liếm mút vừa hôn, mà khi chính chủ đã lấy lại tinh thần thì Kỳ Vũ mới rời khỏi đầu lưỡi chấm dứt hôn môi, má dán lên má, cậu ghé miệng vào sát bên tai Bùi Thiên. dùng giọng nói cũng nghẹn ngào như câu hỏi vừa rồi mà trả lời hần, “Con mẹ nó tôi cũng thích cậu năm năm rồi.”

Còn không đợi Bùi Thiên phản ứng lại thì Kỳ Vũ đưa tay dùng sức mà đẩy ngã Bùi Thiên, nhưng không giống như vừa rồi giạng chân đặt người dưới thân, cậu một mỗi lật người lại, ánh mắt mờ mịt mà nhìn qua

cửa sổ ngắm khung cảnh ở bên ngoài, “Tôi cũng thích cậu năm năm rồi, năm năm... Ở trường cấp ba, mỗi ngày tôi đều cố ý chọn đường vòng dài nhất để đi qua lớp của cậu, mỗi tuần thì có hai lần trùng hợp cả hai lớp cùng có khóa thể dục, chơi bóng rổ tôi cũng không có đứng ở bên ngoài mà tìm cơ hội có một chân trong đội, tuy rằng chơi rất kém; sau khi cậu vận động xong hoặc vào các buổi chiều, thường xuyên tìm thấy bánh bích quy hay đồ ăn vặt trong ngăn kéo cũng là do tôi bỏ vào đấy; mỗi một lần đến tiết mục phát thanh bài hát vào thứ sáu, vẫn luôn có người không biết tên tặng cho cậu mấy bài tình ca, đó là tôi; lớp chúng ta có chung một giáo viên dạy toán và hóa, tôi đặt biệt tìm giáo viên muốn được hỗ trợ sửa bài thi hoặc mượn vở chép bài vì muốn được tiếp xúc với cậu; học ở bên ngoài phòng học, tôi thường cố ý rời khỏi lớp mà đi theo phía sau cậu; có đôi khi tan học cũng sẽ vụng trộm đi theo cậu; lúc nhìn thấy cậu tiến vào quán bar, kỳ thực tôi vô cùng muốn đi vào, nhưng mà tôi không có tiền để mua rượu.”

Người phía sau trầm mặc, Kỳ Vũ cúi đầu xoa xoa đầu lông mày, “Lúc tâm tình không tốt, tôi sẽ thừa dịp lúc tan học lớp của cậu không có ai, cạy cửa sổ trèo vào chỗ ngồi của cậu mà ngẩng người, lần đầu tiên vì chưa quen mà nhảy vào, kết quả là mông rơi xuống đất đau muốn chết, sách vở đồ dùng của cậu cũng không có mang đi, theo định kỳ tôi sẽ xem một chút đồ dùng học tập của cậu có thiếu cái gì hay không, nếu thiếu tôi sẽ giúp cậu bổ sung, thói quen này đi suốt một thời cấp ba, tại sao a? Cậu bắt đầu học để muốn thi đại học, tôi đã từng nghĩ nếu cậu không học tôi cũng sẽ không học, cậu đi làm tôi sẽ tìm một nơi làm việc có khoảng cách gần đây a, tôi còn nghĩ đến lúc đó có không chừng có thể dụ dỗ cậu, mà khi cậu dụng tâm đọc sách, sau đó tôi liền nghĩ, cậu chăm chỉ như vậy nhất định thi đậu, tôi cũng tin tưởng cậu nhất định sẽ đậu, sau đó tôi có đến tìm giáo viên để hỏi điểm của cậu, tôi biết ngay là cậu có thể làm được, chọn lấy một trường mà cậu đạt điểm cao nhất lấy làm nguyện vọng một, lúc đó tôi cảm thấy đó là lần đặt cược lớn nhất trong cuộc đời, mà cuối cùng cậu thật sự cùng tôi đậu vào đại học F, tôi thật sự sung sướng...”

Kỳ Vũ neho mắt lại phát hiện bên ngoài mưa to đã ngừng, trên cửa sổ thủy tinh còn dính lại từng giọt nước, “Sau khi lên đại học hầu như cái gì cũng không thay đổi, duy nhất chỉ có cơ hội được gặp cậu ít đi, tôi còn tưởng tượng nói không chừng chúng ta còn có thể làm bạn chung phòng ký túc xá, kết quả cậu không có ở, mà chờ đến khi đủ tiền tôi cũng chuyển ra ở riêng. Trong khoảng thời gian năm năm có nhiều lần tôi muốn đem lời yêu nói ra miệng, nhưng mà mỗi lần đều chưa lâm trận mà đã lùi bước, tôi thực con mẹ nó không dám, nói tôi nhất gan nhu nhược quả thực không có sai.” Cậu hít hít nước mũi đã nhanh chóng chảy ra, khóe mắt dần đỏ lên, “Sau đó vào một ngày có nữ sinh tỏ tình với tôi, cô ấy nói kỳ thực cô ấy rất sợ hãi, tôi hỏi cô ấy đã như vậy tại sao lại đến, cô ấy rồi lại cười nói với tôi, nếu không nói ra thì vĩnh viễn không có cơ hội, còn không nói ra thì làm sao biết được phản ứng của người nghe là như thế nào.”

Kỳ Vũ đột nhiên nở nụ cười, cậu co hai chân lại, lưng nghiêng về sau chống hai tay xuống, “Nghe xong câu nói đó, tôi cảm thấy sao lại có thể so với một cô gái lại nhất gan hơn, lúc ấy đã cố vũ chính mình cho dù là đồng tính luyện ái mà đi tỏ tình thì đã sao? Cho nên khi đó tôi lấy hết toàn bộ dũng khí đến quán bar mà cậu thường đến, tôi uống rượu để tăng thêm dũng khí mà chờ cậu, kết quả lại nhìn thấy cậu đùa giỡn với một cô gái trong bầu không khí ấm áp, tôi cũng không biết phải làm sao, một người gay lại đi tỏ tình với thẳng nam? Tôi ở chỗ đó cuối cùng cũng rõ ràng là tôi muốn cái gì nha, tôi không muốn chỉ nói ra lời yêu, mà tôi rất tham lam, tôi muốn chúng ta có thể cùng một chỗ, nếu như đã không thể thì nói ra làm gì, nhận được một thẻ tốt hay vẫn là trông thấy người mình thích nhất biểu lộ sự khinh bỉ chán ghét mà trở về? Tôi không chịu được... Tôi không chịu được a.”

Cậu nhắm mắt lại cố gắng giữ lại nước mắt, thở dài một hơi, “Nói ra khiến cậu cảm thấy buồn nôn cũng khiến tôi cảm thấy khổ sở, đã như vậy tôi thà rằng cứ giấu ở trong lòng không nói, sau đó tôi liền nghĩ đến tự sát, nhưng không biết sao mỗi lần đều thất bại, còn nhớ khi hẹn nhau cùng một chỗ nhảy lầu lần kia không? Khi đó nhìn thấy bầu trời rộng lớn cùng bờ biển xanh thẳm, tôi đột nhiên rõ ràng mà cảm thấy nhẹ nhõm, nghĩ thông suốt thì thấy có cái gì mà không tốt, tiếp tục sống chỉ đơn thuần chú ý thăm mền cậu, không có cái gì không tốt nha, cái gì không tốt? Thật sự cái gì cũng tốt a... cất giấu cái khát vọng kia ở một chỗ sâu trong trái tim, chẳng qua chỉ là đơn thuần mà thích cậu, tuy rằng như vậy nhưng cũng phải xin lỗi, mỗi lần tự an ủi tôi đều nghĩ đến cậu...”

“Tôi vẫn luôn che dấu tình cảm cho đến bây giờ, nhịn xuống dự vọng muốn chiếm hữu cậu, cuối cùng tôi vẫn phải buông tha, buông tha cho cậu cùng đoạn tình cảm này, chẳng qua là thích cậu, cũng cố gắng làm cho chính mình có thể chân thành mà chúc phúc cho cậu, tuy rằng vẫn là không làm được, nhưng...” Kỳ Vũ quay đầu, nhìn về phía người đã ngồi dậy, ánh mắt dữ tợn mà nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn Bùi Thiên, lông

mày nướng cao ——

“Nhưng mà con mẹ nó cái gì mà cậu cũng thích tôi?!! Nhưng khổ sở lúc trước thì tính làm sao, tôi đây chịu đựng cái rắm a?!!! Bây giờ nghĩ lại thật là mẹ kiếp đúng là tôi thật quá ngu ngốc a! Fuck a, đúng là làm cho tức chết!!!”

Bùi Thiên nhìn xem Kỳ Vũ trong ấn tượng của mình đều mang theo gương mặt tuần tú cùng nụ cười dịu dàng nhưng bây giờ lại đang nhe răng nhếch miệng mà hung dữ nhìn mình, khóe mắt cũng nổi lên màu đỏ, nói chuyện đã có chút giọng mũi, đột nhiên mà phun hết ra một bụng lửa giận, hằn nhếch miệng cười lớn, “Tôi thích cậu.”

“Tôi càng thích cậu hơn!” Kỳ Vũ dùng sức mà quệt đi giọt nước mắt trào ra vì sung sướng, trừng mắt nhìn Bùi Thiên.

“I love you.” Bùi Thiên cau mày, thấy Kỳ Vũ lung tung quệt đi nước mắt cũng không có quệt hết, tay đưa qua dùng ngón tay lau cho cậu.

Kỳ Vũ giật mình một cái, trong nháy mắt lập tức cất cao giọng, “Tôi so với cậu càng yêu nhiều hơn!”

“Tôi yêu cậu nhất.” Bùi Thiên bật cười nhìn xem người đã hoàn toàn không còn bình tĩnh ôn nhu như ngày thường, giống như một đứa nhỏ mang hình dáng của Kỳ Vũ.

“Cậu yêu ở chỗ nào a? Tôi cũng chưa biết...” Kỳ Vũ nhìn mặt mình càng ngày đen nhưng Bùi Thiên thì cười càng ngày càng rạng rỡ, dần dần không nói nữa, đột nhiên nghĩ đến hai người giống nhau đều là cùng yêu sâu đậm và chịu nhiều đau khổ, cậu không tự chủ được mà có chút hối hận cùng sợ hãi mà rụt cổ một cái.

Bùi Thiên cười đầy âm hiểm, nhanh chóng bật dậy kéo Kỳ Vũ qua đem người áp dưới thân, kể từ lúc nghe Kỳ Vũ nói này giờ, đủ loại cảm xúc không ngừng xông lên trong đầu, tràn ngập trong trí óc; kích động tức giận hưng phấn hối hận đau lòng khó chịu, ngoài những thứ này còn có ——

Cảm thấy không nên lại một lần nữa lâm vào cái loại đôi hướng thâm mến đáng ghét này!

Nhưng tất cả đều bị chính mình cứng rắn đè nén xuống, chịu đựng rất tốt mà nghe xong lời nói, kết quả đối phương nhưng lại không biết mà cũng tự chất vấn chính mình có bao nhiêu yêu thích ——

Con mẹ nó nhện cũng nhện không nổi nữa rồi!

Nhưng ánh mắt mãnh liệt đang nhìn thẳng vào Kỳ Vũ dần chuyển thành ôn nhu, hằn nắm lấy tay Kỳ Vũ cạy mở ra mấy ngón tay, tay phải xoa xoa mặt người dưới thân, cúi người cọ nhẹ trên khóe miệng cậu ——

“Tôi thích cậu.”

“Tôi biết.”

“I love you.”

Kỳ Vũ nở nụ cười, cậu chớp chớp mắt, “Tôi biết rồi.”

Bùi Thiên trầm ngâm, chậm rãi đem đầu cọ cọ dưới cổ Kỳ Vũ, “Đã biết?”

“Đã biết.” hai tay Kỳ Vũ vòng qua eo Bùi Thiên, ngón tay nắm chặt lấy lớp vải bông T mềm mại, “Đều rõ ràng.”

Bùi Thiên ngẩng đầu, nhìn vào cặp mắt đen láy mang theo một chút hơi nước, cười khê, “Đều rõ ràng.”

Hai người lẳng lặng nhìn nhau chăm chú, ai cũng không biết ai là người hôn trước, môi lưỡi kịch liệt quấn lấy nhau mang theo tình yêu say đắm lại nồng nhiệt, mang theo áp lực điên cuồng của năm năm thâm trầm, tất cả đều giải phóng ra, cả hai đều thâm nghĩ muốn hung hăng mà chiếm lấy đối phương!

Cái gì mà rõ ràng minh bạch, chịu đựng cái gì nha? Chịu đựng cái rắm!

Không nói ra sẽ không có kết quả, chưa nói ra lời ai cũng không biết sẽ bỏ qua cái gì nha.

Không phải cứ trả giá thì mới có thu hoạch, cũng không phải cứ tỏ tình là sẽ được đáp lại, nhưng nếu không thật sự làm thì liền trở thành đá chìm đáy biển.

Đôi khi có một số việc, so với thành công hay thất bại, quá trình lại là một kỷ niệm đáng giá nhất.

Ngoài cửa sổ, mưa đã ngớt, mặt trời âm ập đằng đông dần dần xuất hiện, nhưng——

Phía trong cửa sổ sát đất, mây mưa mới chính thức bắt đầu.

25. Chương 25: Bùng Nổ

Người nằm trên dùng hai tay giữ lấy vai người ở dưới, cúi đầu đưa lưỡi vào dò xét không để cho còn chút nào chống cự, hung hăng mà cuốn lấy cái lưỡi non mềm, Kỳ Vũ nhắm mắt nghiêng đầu qua đáp lại, ngón tay nắm lấy lớp vải bông T càng ngày càng chặt.

Môi lưỡi quấn lấy nhau phát ra tiếng nước, trong không gian yên tĩnh lại càng rõ ràng, đầu lưỡi bị cắn một cái không nhẹ cũng không nặng khiến cho Kỳ Vũ nhin không được mà khê hừ một tiếng, mà người đang đè lấy cậu dường như cũng nghe thấy, đầu lưỡi rời khỏi khoang miệng ẩm nóng kéo theo một sợi tơ bạc, dùng ngón cái nhẹ nhàng vuốt qua khoe miệng ẩm ướt của người nằm dưới, lại chậm rãi xoa xoa cánh môi dính nước, xúc cảm thô ráp của ngón cái từ môi truyền đến, lại để cho Kỳ Vũ không tự chủ được mà hơi xoay đầu né tránh ngón tay.

Bùi Thiên thấy thế thì cười rộ lên, hấn lại cúi đầu khê hôn lên môi Kỳ Vũ, nhưng lần này chỉ là dùng môi của mình cọ xát qua môi đối phương, cảm nhận những nếp nhăn thật nhỏ trên đôi môi của nhau, cọ cọ để chùi đi nước còn vương ở trên, hấn có ý xấu mà dùng răng cắn lấy lớp da bị bong ra trên môi đối phương trong lúc cọ xát, rồi sau đó mới nhẹ nhàng mà cắn đi, cảm thấy được thân thể của đối phương khê run, hấn lại nịnh nọt mà thè lưỡi ra liếm liếm nơi vừa mới cắn, tiếp theo lại cạy mở hàm răng mà hôn sâu.

Bùi Thiên nhìn đôi mắt đang khép hờ, con ngươi màu đen đang chìm đắm trong tình dục, lại mơ hồ để lộ ra khát vọng muốn tiến thêm một bước, khuôn mặt trắng nõn vì động tình mà có màu hồng phấn, hấn nheo mắt lại tiếp tục khuấy động lưỡi, động tác càng thêm mãnh liệt, vì điên cuồng cuốn lấy nhau mà từ khoe miệng chảy ra nước bọt không kịp nuốt xuống, hơi thở cực nóng phả vào mặt lẫn nhau.

Tay phải dời xuống, chậm rãi tham tiến vào chiếc áo sơ mi của người dưới thân vì đi ra ngoài mua thuốc còn chưa có kịp thay, cái eo không non mịn nhưng lại mang theo chút mềm mại dẻo dai lại vô cùng hấp dẫn Bùi Thiên, nhưng bởi vì áo sơ mi chỉ cởi bỏ một nút trên cổ, còn những nút còn lại đều vẫn còn cài tốt khiến cho bàn tay đang với vào nhanh chóng bị mắc kẹt, đang muốn rút ra ngoài cởi bỏ nút áo lại bỗng nhiên bị người dưới thân dùng sức mà đẩy ra.

Kỳ Vũ đỏ bừng cả mặt dùng tay che lấy môi, áo sơ mi bị đè lại tạo thành chút nếp gấp để lộ ra phần eo lại khiến cho hơi thở của Bùi Thiên càng thêm ô ồ.

“Nào có tình nhân nào tiến triển nhanh thế a!” Kỳ Vũ có chút không khống chế được mà hướng Bùi Thiên hô lên, người nghe sau đó mới nhếch miệng mỉm cười, nhìn chằm chằm vào đối phương với đôi mắt đen láy còn mang theo hơi nước mà chậm rãi nói: “Năm năm như vậy mà là nhanh? một tháng tôi nghĩ còn chậm! con mẹ nó từ lúc biết thích cậu tôi đã muốn được đắm vào cậu rồi! Cậu cho rằng mỗi lần tôi an ủi thì suy nghĩ cái gì a? tôi ý dâm bộ dạng cậu bị tôi làm cho đến khi phải khóc lóc cầu xin tha thứ! đã hiểu?” Tuy rằng dùng lời lẽ thô tục nhưng mà ngữ khí lại vô cùng bình tĩnh, bởi vì đối với Kỳ Vũ hấn có thể dùng ngữ khí gì nhưng chính là không có tức giận, hấn không muốn cũng không thể làm được.

Kỳ Vũ sững chớp mắt một cái, cảm thấy Bùi Thiên nói cũng phải, nhưng cậu ngơ ngác hỏi: “Không có bôi trơn không có mỡ thì làm như thế nào?”

Bùi Thiên nhú mày, quay đầu nhìn về cái túi rơi vung vải trên mặt đất, Kỳ Vũ cũng nhìn theo qua, mặt cứng ngắc.

Kỳ Vũ: “...” không biết nên nói là trùng hợp hay vẫn là trùng hợp hay là vô cùng trùng hợp.

Bùi Thiên xuống giường cầm lấy cái túi, đổ lên sàn nhà, bên trong rơi năm cái bao cao su cùng một lọ bôi trơn, tay bắt chéo nắm lấy góc áo, thoáng cái đã đem lớp áo vải bông T xuống, lộ ra cơ thể cường tráng, đem cái áo tùy tiện ném ở bên cạnh, lại cởi ra cái quần bông, đem toàn thân cao thấp chỉ còn cái quần lót màu đen, mà ở phía trong quần tam giác có một thứ đang phồng lên, hắn xoay người nhặt lấy lọ bôi trơn cùng một cái bao cao su, đi vài bước rồi quỳ trên giường nhìn từ trên xuống Kỳ Vũ với khoe miệng đang giật giật——

“Cởi.”

Kỳ Vũ liếc mắt, ghen đến sắc mặt hóa thành màu đen nhìn người con trai đang nhếch miệng cười đầy hứng thú, bất đắc dĩ cười cười đưa tay chậm rãi tháo nút áo từ trên xuống dưới, lúc cậu đã tháo xong chuẩn bị cởi cái áo sơ mi ra thì Bùi Thiên đưa tay qua ngăn cản cậu, không giải thích gì mà dùng thân thể trần truồng bổ nhào vào cậu.

Bùi Thiên cúi đầu hung hăng hôn lên cổ Kỳ Vũ, mút ra từng dấu vết màu đỏ, lại từ từ liếm hôn xuống phía dưới, lưỡi nhẹ xoáy lên viên thịt nhỏ, tay phải trượt xuống chỗ gò lên dưới đáy quần, dùng sức giật mạnh cái quần lót xuống, hắn nắm lấy cái thứ đang dựng thẳng đứng kia mà bắt đầu cao thấp triệt để.

Hàm răng cắn lên viên thịt nhỏ, lồng ngực bởi vì hô hấp gấp gáp mà phập phồng, Bùi Thiên ngừng liếm, nâng cằm lên nghiêng người hôn lên đôi môi đang thở hổn hển, sau đó nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt đang nhắm chặt, thẳng người lên thay đổi tư thế, khom lưng ngậm vào cái thứ đang hoàn toàn cương cứng, người được ngậm giật mình mà trợn tròn mắt, nhìn chăm chăm vào cái người mà mình thích đang cao thấp phun ra nuốt vào cái thứ đó của mình, trong lòng vừa then thùng lại vô cùng thỏa mãn, ngón tay không tự chủ được mà nhanh chóng nắm chặt lấy tấm trải giường mà sung sướng hưởng thụ.

Lúc thứ đó bắn vào trong miệng, Bùi Thiên khó khăn mà chậm rãi nuốt vào tinh dịch, giương mắt nhìn lên người Kỳ Vũ vừa mới bắn đang co quắp nằm dài trên giường, áo sơ mi cởi một nửa, khoe miệng hơi cong lên.

Hắn bò qua chống tay xuống hai bên thân người nằm dưới, cúi xuống hôn lên cái trán đã thấm đầy mồ hôi, khuôn mặt đang nhắm mắt lại đầy ngoan ngoãn, hai má nóng rực, lại di chuyển lên chóp mũi, cúi cùng hôn lên đôi môi, Kỳ Vũ cảm giác được lỗ mũi mình truyền đến một cỗ mùi nồng nồng, cậu biết rõ cái này là mùi vị của mình, hơi rụt cổ, cảm giác áp bách trên môi biến mất, ngược lại bên tai truyền đến tiếng nói khàn khàn——

“Tới phiên tôi, quần chân lên.”

Cậu nghe lời mà cong chân lên quần lên hông của người con trai, người con trai nâng cái mông của Kỳ Vũ lên cao rồi mới bắt đầu, nhanh chóng đổ đầy dịch bôi trơn lên ngón tay, tiếp theo chậm rãi sờ lên cái lỗ nhỏ nhỏ, ngón trở cùng ngón giữa trấn an mà đảo quanh vài vòng, cảm thấy người dưới thân nắm lấy tay mình càng chặt, hắn co lên ngón giữa mãnh liệt đâm vào.

Kỳ Vũ phát ra tiếng rên rĩ, cảm giác có dị vật lần đầu tiên tiến vào cơ thể cũng không phải quá tốt, nhưng cậu cố gắng làm quen với cái cảm giác này, nâng cằm lên cùng người phía trên kịch liệt hôn môi, lúc ba ngón tay tiến vào, cậu khó chịu mà nhăn lại lông mày, đôi chân quần trên hông đối phương càng chặt, Kỳ Vũ mơ mơ màng màng mà đột nhiên nghĩ đến loại tình cảnh này hình như đã gặp ở đâu rồi——

A đây không phải là xế chiều hôm nay mới nghĩ đến sao?!!

Đồng dạng trần nhà đồng dạng cái giường, đồng dạng tư thế còn có đồng dạng——

“Bảo bối, không chuyên tâm thì hậu quả chính là làm cậu cho đến khóc luôn a~”

Lập tức rút ngón tay ra, lập tức cái lỗ nhỏ đang trống rỗng bị một cái cây lớn nhồi vào!

“A...a...cậu nhẹ một chút...” Kỳ Vũ cắn răng mà khẽ run rẩy, nhưng cái người kia lại không để ý đến cậu, chẳng qua chỉ cười cười, tiếp theo hạ thể co rúm tốc độ càng lúc càng nhanh!

“Ân.... a.... a...” Kỳ Vũ nhịn không được mà càng lúc càng thổ dồn dập, theo từng động tác đâm vào rút ra mãnh liệt mà cái giường rung theo, phát ra âm thanh kết.. kết, mà dịch thể bôi trơn ẩm ướt giữa nơi hai người kết hợp không ngừng chảy ra rơi xuống tấm trải giường, thấm ướt luôn tấm trải.

“... a....a... cậu.... không được... không được... a....nhẹ... nhẹ... một chút.... a...” từ ngữ vỡ vụn từ trong miệng phát ra, Kỳ Vũ hé mở cặp mắt đã mù sương há miệng thở dốc, dùng ánh mắt vừa thâm tình vừa tức giận mà nhìn Bùi Thiên, sau đó người kia mới mở lớn miệng, dùng giọng nói đầy khí lực mà trả lời ——

“Thật tuyệt.”

Vừa dứt lời, hần cúi người dùng thêm lực cắm xuống, cây gậy thô lớn lại càng cắm sâu vào cơ thể ẩm áp, lúc đâm vào hai cái túi nang cùng bờ mông chạm vào nhau lại không ngừng phát ra âm thanh ba ba ba cùng tiếng nước ướt ái khi chất lỏng bị đánh vào, năm năm lại khiến cho đoạn tình cảm lâu năm này lập tức bùng nổ khiến cho hai người đang điên cuồng ân ái càng thêm hưng phấn.

Kỳ Vũ đối với câu trả lời của Bùi Thiên khinh thường mà hừ một tiếng, hai tay vòng qua ôm chặt lấy cổ đối phương, theo từng nhịp tiến vào là từng tiếng rên rỉ thở dốc.

Bùi Thiên thấy Kỳ Vũ hừ một tiếng, buồn cười mà càng tăng tốc động tác, khiến cho người dưới thân lại thêm một lần ngâm khế, “Xem tôi làm sao mà làm cậu đến khóc!”

“Cậu... a ân... cậu... được lắm!” Kỳ Vũ quật cường mà trừng mắt liếc nhìn Bùi Thiên, mở miệng nói ra những âm thanh rời rạc, “Tôi... tôi khóc... cái....a....khóc.... cái rầm a!”

“Cứ cậy mạnh!” Bùi Thiên nheo mắt nhìn chằm chằm người dưới thân đã sớm bị kích động mà hai mắt mông lung đầy hơi nước, nguyên bản đang điên cuồng va chạm với cơ thể cậu thì hiện tại lực đạo lại càng thêm kịch liệt, “Nói, có hay không xin tha.”

Kỳ Vũ bị đâm thoải mái đến ý thức mơ hồ, tiếp nhận trùng kích mãnh liệt đã rất nhanh khiến cho hai chân vẫn quần quanh eo không còn chút sức lực nào, eo cũng bị gập vào đến cứng ngắt, khoái cảm mãnh liệt như thủy triều ập vào lại để cho Kỳ Vũ gần như chịu không nổi, nhưng cậu không muốn chỉ đơn giản như thế liền chịu khuất phục, nghiêng đầu qua một bên mím chặt môi không nói lời nào.

“Ôi chao, vẫn không để ý đến tôi sao? Được!” Bùi Thiên cười cười dùng hai tay nắm chặt bờ vai Kỳ Vũ, dùng sức mà đẩy nhanh tốc độ cắm vào, đem toàn bộ người ôm lấy không còn khe hở, hai chân của hần quỳ trên giường, còn chân của cậu vẫn gắt gao mà quần chặt lấy, một tay trượt xuống giữ chặt cái eo mềm dẻo còn một tay dán lấy cái lưng trần, ở tư thế này mà lại hung hăng cắm vào sâu bên trong.

“Fuck cậu... a ân.. cậu.. cậu a... quá... ồ... ồ... rồi!” Kỳ Vũ tức giận mà nghiến răng rặn ra mấy chữ, nhưng mà đâm vào lại chọc trúng điểm nào đó khiến cho cậu sảng khoái đến mức đầu ngón chân đều co hết lại rồi.

“Không phải cậu fuck tôi, là tôi chơi cậu!” Bùi Thiên cười hì hì, khẽ cắn lên vành tai hồng hồng của người mình yêu, “Vấn bướng bỉnh? Năm năm này, mỗi ngày tôi vẫn muốn dùng mấy loại cái tư thế mà chơi cậu, cứ bướng bỉnh như vậy thì hôm nay tôi liền mỗi loại tư thế thử một lần!”

“Cậu... là đồ... đại... a... đại lưu.. ân... Mạnh!” Kỳ Vũ phẫn hận mà nắm chặt lấy cổ tay, nhưng sau vài giây lại không nỡ mà buông ra, vùi đầu vào cổ Bùi Thiên mà cất tiếng rên.

Bùi Thiên không chút nào để ý, ngược lại càng thêm đắc ý, nhìn xem áo sơ mi ngắn tay mở ra toàn bộ còn vắt ở bên vai, trong lòng lại càng kích động——

Cấp ba, mỗi lần nhìn thấy Kỳ Vũ mặc đồng phục áo sơ mi, cái loại khỏe mạnh tươi mát lại có chút cảm dục lại khiến cho hần hận không thể trực tiếp giật ra mấy cái nút áo rồi bỏ nhào vào cậu ra sức làm lại làm!

Tuy rằng không phải là đồng phục, nhưng vẫn khiến hần thỏa mãn sau một thời gian dài ước vọng.

Bùi Thiên nghiêng mặt qua nhìn xem Kỳ Vũ đang bị mình đâm vào mà ngâm lên khe khế, nghĩ lại hình như đồng phục của cấp ba không chừng vẫn còn chưa có ném....

“Cậu... lại muốn... ân.... làm..... làm gì vậy...” Kỳ Vũ liếc xéo qua Bùi Thiên không biết đang suy nghĩ cái gì, hần không chuyên tâm nên tốc độ dứt vào cũng chậm dần.

Bùi Thiên lấy lại tinh thần, cười gian trá rồi hôn Kỳ Vũ một cái, phụt chốc lại khiến cho động tác dưới thân nhanh hơn, Kỳ Vũ vừa mới dần dần quen với tốc độ chậm nhẹn không được mà hô lên, từ khi được ngâm vào rồi bắn ra lúc trước, cậu đã bắn một lần rồi, nhưng Bùi Thiên rồi lại cứ cắm vào không dừng mà cũng chưa có bắn, sức bền khiến cho thất lực của Kỳ Vũ đau đến mức muốn khóc rồi.

“Cậu... cậu nhanh... bắn a... ân.. tôi.. mông... đều... bị... đều bị cậu.. a... đâm... đâm nát... a!” Kỳ Vũ đỏ mắt chịu đựng, hưng phấn đến mức thoải mái mà trào ra nước mắt, mặc dù là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra, nhưng bởi vì rên rỉ thở dốc nên bị đứt quãng, lại khiến cho những lời này nghe ra lại giống như đang giận dỗi oán trách.

Bùi Thiên nhìn qua bộ dạng muốn khóc của Kỳ Vũ, đột nhiên dừng lại động tác, rút ra đem Kỳ Vũ đẩy ngã xuống giường.

Một khoảng thời gian dúi vào lại khiến cho cái lỗ nhỏ không thể khép lại ngay được, chất lỏng của tinh dịch và dầu bôi trơn chậm rãi chảy ra, nếp gấp xung quanh cái lỗ nhỏ kia vừa bị mài đến trơn nhẵn không ngừng mở ra đóng vào, đột nhiên xuất hiện cảm giác trống rỗng khiến cho Bùi Thiên không thể thích ứng, toàn bộ dục vọng khi không ngừng bị chọc vào vẫn còn chưa tiêu tán, khát vọng muốn bị cắm vào, cảm giác bị đâm đến điểm khoái cảm đến sung sướng ở bên trong đem Kỳ Vũ bức muốn khóc lên.

“Cậu... sao lại ngừng... hả?” Kỳ Vũ nghi hoặc mà hỏi Bùi Thiên, đem chân quăn lầy hông người ở trên càng thêm chặt, mà sau đó, hần chỉ đem cây gậy của mình cọ nhẹ ở cửa động, cười đến giảo hoạt, “Muốn, khóc xin tôi đi a.”

Kỳ Vũ ghen hòng, cậu trừng lớn mắt mà ngậy ngốc nhìn, nước mắt chảy xuống, Bùi Thiên nhìn Kỳ Vũ cái mắt đỏ cái mũi cũng đỏ đột nhiên có chút đau lòng, đưa tay xoa nhẹ mái tóc rối bù của đối phương, tiếp theo lại nhẹ nhàng hôn cậu, nhưng vẫn là không có cắm vào.

“Con mẹ nó a! Xin... coi như tôi xin cậu!” Kỳ Vũ bị bức đến cuối cùng cũng khóc lên, cậu thẳng lưng tự mình lên sờ lên cửa động rồi nhẹ nhàng đem thứ ấy nhét vào, bên cạnh vẫn là hung hăng mắng chửi: “Cậu là cái đồ biến thái!”

Bùi Thiên sững sốt, hai mắt sáng lên, bàn tay lại một lần nữa nắm lấy eo Kỳ Vũ mà bắt đầu dùng sức đâm vào, hần nghiêng đầu cười xấu xa lại vô cùng đắc ý: “Có thể làm cậu đến khóc lên là vinh hạnh của tôi.”

Kỳ Vũ trợn mắt, liếm liếm môi, thuận theo động tác mà giơ tay nắm lấy vai Bùi Thiên.

Cậu sẽ không nói, cậu thích cái thứ này đâm vào trong cậu!

Mà Bùi Thiên sau khi đâm thêm mấy chục cái nữa cuối cùng cũng bắn ra, có chút mệt mỏi mà nằm sấp lên người Kỳ Vũ, cọ cọ vào bờ vai cậu.

Vài phút sau khi đã hồi phục Bùi Thiên mới rút ra hạ thân, nói là đi tắm rửa mà nâng Kỳ Vũ dậy cùng đi vào phòng tắm.

Sau khi điều chỉnh nước xong xuôi, Bùi Thiên mới cầm lấy vòi hoa sen, xịt lên người mình vài cái lại chuẩn bị hướng về Kỳ Vũ, nhưng vừa quay đầu đã nhìn thấy cần cổ đỏ đỏ của Kỳ Vũ, mà người thì đang tựa ở bên tường, ánh sáng chiếu lên thân thể trần truồng không mảnh vải che thân, Bùi Thiên dùng ánh mắt đến là bí ối hèn mọn mà nhìn cơ thể người mình yêu, thẳng đến khi người bị nhìn tựa hồ cảm giác được ánh mắt nóng bỏng trần trụi mà ngừng đầu nhìn về phía phát ra, hần mới cười cười cầm vòi sen đi qua.

“Đến, xoay người qua cong eo xuống đối diện với tường, tôi giúp cậu lấy ra tinh dịch.” Nhìn Kỳ Vũ xoay qua đối diện bức tường, hần nhìn không được mà giơ tay vỗ vỗ lên bờ mông của cậu, đến khi bị trườn một cái mới lại giả nghiêm túc mà đưa ngón tay qua căng ra cửa động, khiến cho tinh dịch ở bên trong chảy ra.

Ngón tay dính nước chậm rãi tiến vào cơ thể, chạm phải chất lỏng dính dính cũng mặc kệ, dần dần tẩy rửa chuyển qua hướng khác, lúc ngón tay chạm phải tuyến tiền liệt, Kỳ Vũ nhìn không được mà uốn éo người hướng qua nhìn Bùi Thiên, rồi lại kinh ngạc mà nhìn ánh mắt âm u của đối phương, rồi lại chậm rãi di chuyển ánh mắt xuống phía dưới, cái thứ kia lại một lần nữa cương thẳng đứng hừng hực khí thế mà chạm vào cậu.

Kỳ Vũ: “... ..”

Cứu mạng!!!

Kỳ Vũ ngay lập tức quay người muốn đi ra khỏi phòng tắm, nhưng khuỷa tay bị người ta dùng sức mà kéo lại, chạm vào cơ thể với nhiệt độ nóng rực đằng sau, bên tai truyền đến một câu ——

“Khom lưng chống vào bồn rửa tay hay là đứng dựa tường chọn một.”

Bỏ qua khuôn mặt tràn đầy hắc tuyến cùng xấu hổ của Kỳ Vũ, Bùi Thiên liếc nhìn cặp chân đang run rẩy, nghĩ đến vừa rồi cũng quần hần thật lậu có lẽ không thể quần được nữa, đành phải kéo Kỳ Vũ để cho cậu nằm úp sấp lên bồn rửa tay, cái mông vênh lên cao, triệt lộng của mình hai cái rồi nhanh chóng cắm vào.

Tinh dịch cùng với dầu bôi trơn vừa rồi vẫn chưa có rửa sạch, nhờ có chất lỏng mà thuận lợi cắm vào, bắt đầu vừa rồi có dùng mũ, cảm giác chân chính được ấm nóng bao phủ khiến cho Bùi Thiên thoải mái đến muốn cứng hơn, Kỳ Vũ cũng lười suy nghĩ đến động tác gì, nhắm mắt lại hưởng thụ cái thứ kia một lần một lần lại đạt đến khoái cảm.

Lúc này lại không có kịch liệt giống như ở trên giường vừa rồi, mang theo ôn nhu cùng ý nghĩ yêu thương, Bùi Thiên không nhanh không chậm mà đâm vào rồi cúi người hôn lên tấm lưng trần của người yêu, mút ra thành từng dấu một, tay trái không ngừng sờ loạn lên thân thể, tay phải lại dò xét xuống phía dưới triệt lộng thứ cũng đang cương cứng.

Lúc đến cao trào, Kỳ Vũ ngẩng đầu nhìn người con trai đang nheo mắt lại ở trong gương, chính mình đang nhìn nhận một hồi nghe thấy người phía sau gào nhẹ cũng cùng nhau đạt đến cao trào.

Kỳ Vũ mỗi muốn chết mà ngồi phịch xuống trước bồn rửa tay, Bùi Thiên kéo lấy vôi hoa sen qua chính thức kiên nhẫn tẩy trừ, nước chảy qua chỗ nào hần cũng nhẹ nhàng đưa tay trượt theo, giống như là muốn dùng nước để rửa sạch, cũng như là một lần nữa tinh tế mà vuốt ve lên cơ thể của người mà hần yêu sâu đậm.

Đợi đến khi Kỳ Vũ tỉnh lại thì đã là nửa đêm.

Ánh sáng màu cam ấm áp tỏa ra từ cái đèn ngủ cạnh giường, cậu giật giật cơ thể lại phát hiện bị người ta gắt gao ôm vào trong ngực, mà cái người kia lại giống như đứa nhỏ chếp miệng chặc lưỡi mà vẫn ngủ say.

Cậu nhẹ nhàng lật người lại không làm kinh động đến Bùi Thiên, gơ tay lên xoa xoa khuôn mặt tuần lã, cùng thời trung học bất đồng ở chỗ chính là càng ngày càng trở nên thành thực cùng màu da sậm hơn.

Ngón trỏ xẹt qua khuôn mặt, Kỳ Vũ lại một lần nữa im lặng mà miêu tả lấy hình dáng của hần, tràn ngập yêu thương mà dùng ánh mắt ôn nhu cùng si mê xoa nắn khuôn mặt của người vẫn đang nằm ngủ không hề biết gì.

Dựa theo tưởng tượng có chút chênh lệch, Kỳ Vũ muốn, thừa dịp khó có được khoảng cách gần như vậy muốn được khắc sâu ngũ quan này vào trí nhớ, sau khi quay về sẽ sửa lại hàng trăm bức vẽ kia.

Ngón trỏ đang di chuyển bỗng nhiên dừng lại, Kỳ Vũ chậm rãi cong lên khoe miệng.

Không cần, không cần vẽ nữa.

Bởi vì con người này, đã ở bên cạnh cậu.

Năm năm cuối cùng cũng để cho trái tim của hai người cùng chung một nhịp đập.

Đèn đêm dần tắt, tiếng hít thở đều đều.

Ngoài cửa sổ, trăng sáng vàng vạc.

26. Chương 26

Cách thứ nhất đốt than, cách thứ hai chết đuối

Cách thứ ba bị đâm chết, cách thứ tư bị đánh chết

Cách thứ năm say chết, cách thứ sáu chết ngạt

Cách thứ bảy cắt cổ tay, cách thứ tám dùng thuốc

Cách thứ chín thắt cổ, cách thứ mười ném đá đến chết

Cách thứ mười một nhảy lầu, cách thứ mười hai chết khát

Cách thứ mười ba chết đói, cách thứ mười bốn kìm nén đến chết

Cách thứ mười lăm bệnh mà chết

...

“A a chỗ đó!” Bùi Thiên từ phía sau ôm lấy eo Kỳ Vũ, giơ tay lên chỉ vào cách thứ chín hiện lên trên màn hình máy tính, “Có lẽ còn có là bị hù chết, khi đó anh thật sự bị dọa cho sợ muốn chết!”

Kỳ Vũ nghiêng đầu né khỏi hơi thở ấm áp đang phả vào tai, nở nụ cười.

Sau khi hai người đã thổ lộ hết tâm ý, Kỳ Vũ cũng rất ít khi trở về căn phòng của mình, phần lớn đều dính lấy Bùi Thiên như thế này, cậu nhìn về phía người kia mấy ngày trước vẫn một mực cần nhằn lòi kéo cậu đến ở chung phòng, mở miệng cười khanh khách.

Hắn nói cậu nhanh chuyển qua đây, rồi sau đó cùng chọn thêm mấy vật dụng mới.

Quyết định cùng một chỗ ở nhà Bùi Thiên cũng bởi vì nguyên nhân ở đây có giường đôi, tuy rằng về sau người nào đó ngại giường kêu quá lớn mà phải đổi thành một cái vững vàng hơn, nhớ tới thời điểm sửa soạn hành lý, người nào đó vô tình mà phát hiện một đồng bức vẽ đa dạng thì vô cùng kinh ngạc, còn đối với bức vẽ chân dung của mình mà vừa cười vừa nói vẽ thật tốt, mình ở trong bức vẽ và ngoài đời đều đẹp trai như nhau, cũng không biết rốt cuộc là quá tự luyến hay là để khích lệ tay nghề.

Kỳ Vũ quay đầu lại hai tay đặt trên bàn phím, ở dưới cách thứ mười lăm gõ thêm vào cách thứ mười sáu, cảm thấy người phía sau hài lòng mà nhanh chóng ôm lấy eo của mình, nghiêng đầu qua liếm liếm lên cổ, vì ngứa nên cậu vô thức rụt cổ lại, nhìn dòng chữ màu đen trên nền trắng mà cười cười.

Xảy ra rất nhiều chuyện, bọn họ chú ý đến chuyện trước đây, bắt đầu chế giễu bản thân mình khi tự sát thì gặp phải những chuyện gì, tuy rằng mỗi lần nói xong đều có một đoạn dở khóc dở cười trong im lặng, cũng bởi vì như thế nên hiện tại người nào đó mới nghĩ ra ý tưởng khác lạ là ghi chép lại vào máy tính.

“Còn có bị sặc mà nghẹn chết!” Bùi Thiên cười đầy mê hoặc mà hôn một cái lên gò má người yêu, xảo trá nói: “Không phải ngày hôm qua em nói thiếu chút nữa bị hôn đến sặc nước miếng mà suýt nữa nghẹn chết sao? A còn có bị làm đến chết, fuck đến tỉnh tẩn nhân vong!”

Kỳ Vũ không nói gì mà chỉ chống cự lại người bên cạnh đang hôn môi quấy rối, thẳng đến khi có bàn tay tham lam dò xét vào trong quần thì cậu mới không để yên nữa mà gào lên: “Có thể hay không ngồi yên một chút? Buổi sáng nay anh đã làm một lần!”

Bùi Thiên cười hì hì mà liếm gặm cổ Kỳ Vũ, “Buổi sáng là buổi sáng, bây giờ là bây giờ, chúng ta nên cùng một chỗ hoàn thành cách thứ mười bảy a!” Nói xong hắn lập tức chặn lại cái miệng đang mở ra chuẩn bị phản đối, một tay đem cái laptop mới mua ở trên đùi Kỳ Vũ tắt đi đặt lên bàn nhỏ, tiếp theo đem người để lên sofa bắt đầu kịch liệt hôn môi.

“Đi...đi lên giường... làm rơi ra sofa... rất... rất bẩn đấy!” Kỳ Vũ trong lúc môi lưỡi giao triền mà khó khăn rặn ra được mấy chữ, Bùi Thiên suy nghĩ một chút, kéo người dậy khỏi sofa rồi dùng sức mà ôm đối phương vào lòng rồi thả lên cái giường mới kê trong góc, sau đó tại nơi cửa sổ chưa có hạ rèm, ánh mặt trời chiếu sáng cả căn phòng mà ư a ư a làm một hồi vận động.

Cho nên?

Cho nên từ cách thứ mười bảy trở về sau là thao đến chết, bị thao đến chết, mệt chết hay là dùng tư thế điên cuồng gì đó đến chết, a thuận tiện nhắc tới, những tư thế kia tất cả đều là trong năm năm Bùi Thiên tự YY mà ra =v=

Đương nhiên, trong đó cũng không ngại mà đã tham khảo qua Long Dương mười tám cách =v=

Ban đêm, Kỳ Vũ buộc tạp dề mang cái lưng đau nhức mà nấu mì cà chua trứng, kết quả lửa vừa đóng đã bị người phía sau ôm lấy ư a ư a một lần lại một lần.

Ăn xong cơm tối mới miễn cưỡng ngồi phịch lên ghế salon nghe tin tức, nghe thấy cửa phòng tắm mở ra liền lấy quần áo ngủ đã chuẩn bị bên cạnh lướt qua vai người nào đó đang cười đến giáo hoạt mà bước nhanh vào phòng tắm.

Năm phút đồng hồ sau cửa phòng tắm bị mở ra, mười giây sau thì truyền ra một hồi gào thét, ba mươi giây sau lại ư a ư a.

“Rốt cuộc phải làm bao nhiêu lần mới được a?” Kỳ Vũ bị đặt ở trên giường hung hăng mà trừng mắt nhìn Bùi Thiên, “Cái mông cũng bị anh đâm nát rồi!”

“Không có sao đâu, bây giờ còn sớm, bảo bố! Nhanh quần chặt lấy anh làm anh sướng đến chết đi!”

Kỳ Vũ: “...”

Kỳ Vũ trước khi ngủ đã dùng chăn bông quấn chặt mình lại giống như xác ướp, nhưng không quá vài giây cái chăn bông đã bị mở rộng ra.

“Anh muốn khô luôn hả?” Kỳ Vũ thật sự bất đắc dĩ, khoe miệng không ngừng run rẩy.

Bùi Thiên cười đến đắc ý, “Anh muốn làm khô em.”

Kỳ Vũ tức giận đến mức thò tay lên tú đầu giường rút ra một tờ giấy phủ kín đầy chữ, vò thành một cục ném vào mặt Bùi Thiên, “Làm tiếp liền chép lại tên của em một trăm lần!”

“Được, ngày mai anh đưa em.” Nhìn Kỳ Vũ tức giận không còn vẻ ôn hòa như bình thường đang mở miệng muốn nói, hắn vừa cười vừa cắt ngang, “Cam đoan không phải là giấy đã viết trước...” mới là lạ.

Kỳ Vũ ngốc ngốc tạm thời dừng lại, rồi nheo mắt nghiêng răng nghiêng lợi, “Anh không sợ sau này thật sự là tinh tấn nhân vong hoặc qua vài năm nữa bị bệnh liệt dương sao?!”

“Không sao, đụng vào em, tinh dịch của anh vĩnh viễn đầy đến tràn ra?”

Lập tức Kỳ Vũ bị bổ nhào vào, tiếp theo lại bắt đầu ư a ư a.

Cho nên?

Cho nên ngàn vạn lần không nên xem thường lão xử nam đã cấm dục năm năm __,=

Một cuộc mây mưa trôi qua.

Bùi Thiên ôm lấy Kỳ Vũ đã ngủ say, nghiêng đầu lẳng lặng nhìn chăm chú khuôn mặt đang say ngủ của người yêu, bàn tay xoa xoa khuôn mặt, ngón cái chầm chậm di chuyển, cảm giác thỏa mãn sinh ra chân thật đến mức cho hắn biết đây không phải là cảnh trong mơ.

Đây không phải là một giấc mộng, là giấc mộng mơ hồ mông lung.

Người con trai hắn đã đau khổ thầm yêu trong năm năm giờ phút này đang nằm trong lòng hắn, không hề có chút nào phòng bị, nhẹ nhàng chạm lên khoe miệng đang ngủ say.

Có em ở đâu thì nơi đó là nhà, có anh và em mới chính là người chiến thắng trong cuộc sống này.

Bùi Thiên nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt ôn nhuận của người đang say ngủ, sau đó mới mang theo hạnh phúc mà chậm rãi nhắm mắt lại.

Ngủ ngon, thế giới của anh.

27. Chương 27: Phiên Ngoại 1

Bùi Thiên ngu ngốc:

Kỳ Vũ mặt không đổi sắc mà nhìn Bùi Thiên, không, chính xác là nhìn vào thứ đồ vật màu vàng cùng với lông mềm như tơ đang nằm trong ngực Bùi Thiên.

Ai đó nói xem cái thứ đồ vật màu vàng kia là gì a? người nào đó sẽ trả lời ——

“Em xem! gà nhỏ màu vàng thật đáng yêu!” Bùi Thiên vui vẻ mà vuốt bộ lông mượt như nhung của gà vàng nhỏ, giống như dâng lên vật quý mà lấy con gà con đưa đến trước mặt Kỳ Vũ, người nào đó khoe miệng co giật còn nhanh hơn.

“Cái này ở đâu ra?” Kỳ Vũ dùng ngón tay chọt chọt vào gà con dường như mới nở ra chưa được bao lâu, trừng mắt nhìn Bùi Thiên vẫn còn đang sung sướng.

Bùi Thiên nhìn cái nhú mào thì hơi thu liễm lại, dùng âm thanh nhỏ nhỏ nói: “Chị của anh có nhiều dư ra nên cho anh đấy.” Hắn nhìn Kỳ Vũ híp mắt hai tay bắt chéo trước ngực, vội vàng nịnh nọt cười cười: “Em nói, nên chọn tên gì cho gà con là tốt nhất?”

Kỳ Vũ thật sự không thể nghĩ ra cái gì để đáp lại, chỉ có thể dở khóc dở cười mà ha ha hai tiếng, kết quả...

“Ha Ha? A, tên cũng không tệ.” Bùi Thiên cười cười mà đem gà con nâng lên càng thêm dính sát vào mặt, “Ha Ha! Ha Ha! mào gọi là Ha Ha! Có biết không? Ha Ha Ha Ha!”

Kỳ Vũ: “...”

Không cho Bùi Thiên đắc chí được lâu, gà con đột nhiên quay đầu vỗ cánh nhảy ra khỏi bàn tay mà rơi xuống sàn nhà.

Bùi Thiên trừng lớn mắt, bắt đầu oa oa kêu to, “A con mẹ nó Ha Ha! Gà con của anh té xuống rồi! Ha Ha Ha Ha chờ chờ tao a! Ha Ha mào đứng lại đừng có chạy! Mẹ kiếp Ha Ha chạy nữa tao liền đánh mông mào! Ha Ha...!”

Kỳ Vũ gắng gượng không bật cười, xoay người đi, bả vai liên tục lay động.

Bùi Thiên xắn ống tay áo lên, điên cuồng mà xoay ngang xoay dọc đuổi theo gà con, trên đường đụng ngã hai cái ghế dựa một cái bàn, kéo xuống khăn trải bàn làm đổ mấy cái ly, cuối cùng không chú ý trán đập vào vách tường màu trắng vừa mới sơn xong, cả người vì mất trọng tâm ngã xuống sàn nhà, mà gà con hẳn đang truy đuổi trong vô thức nấp vào trong tay.

“Ha Ha! Tao bắt được mào rồi! Ha Ha mào đừng nghĩ chạy được nữa!” Bùi Thiên tức giận nắm lấy gà con, thở hổn hển đứng dậy quay đầu lại thì phát hiện bả vai Kỳ Vũ rung liên tục, đột nhiên ý thức được cái gì.

“Anh dùng gà con (*tiểu kê kê) chơi chết em ha ha...!” Bùi Thiên nổi giận dùng dùng mà đến phía sau Kỳ Vũ, sau đó nắm lấy bả vai kéo lấy người đối diện với hắn, trút giận mà đem gà con nhét vào ngực Kỳ Vũ, “Ha Ha trước tiên đưa cho em! Anh đi tiểu!”

Lông mào Kỳ Vũ dựng lên, cố nín cười mà nói ra mấy chữ, “Gà (*kê kê) của anh không phải mất rồi sao?”

“... ..” Bùi Thiên ngửa mặt lên trời bi phẫn mà rống một tiếng, nặng nề giẫm chân tại chỗ rồi tiến vào toa lét dùng kê kê vẫn chưa có mất để đi tiểu.

Bùi Thiên nóng nảy:

Bùi Thiên bắt mân cau mào, chọc vào eo người đang nằm trên ghế sofa lạnh lùng nói: “Này! Em cứ khẳng khẳng ôm con gà ấy?”

“Không phải là anh muốn em chăm sóc sao?” Kỳ Vũ phớt lờ cúi đầu cười cười vuốt ve gà con, “Aizz, con gà này thật sự rất đáng yêu a!”

Bùi Thiên: “...”

Em cũng chưa từng nói qua kê kê của anh đáng yêu!

Tuy rằng không đáng yêu nhưng ngay cả một câu khen ngợi kê kê của anh cũng không có! Ha Ha như thế này mà có thể nói là đáng yêu?!!

Bùi Thiên đồ kị! Bùi Thiên ghen rồi!

Cho nên hắn! Tức! Giận! Rồi!

Nhưng mà người yên ở phía trước cho đến bây giờ cũng không có phát hiện ra Bùi Thiên đang nóng giận, lúc này Kỳ Vũ nhìn ra lại thấy giống như đứa nhỏ bị cướp mất kẹo mình yêu thích mà trở nên cáu kỉnh, cậu quay lưng lại, vui vẻ mà vuốt ve bộ lông mượt như tơ của gà con.

Bùi Thiên nghiêng răng nghiêng lợi mà nhìn vào con gà đang chiếm lấy ôm ấp ấm áp của Kỳ Vũ, lúc này đáng lẽ ra phải là thời gian hắn được ôm Kỳ Vũ xem ti vi hoặc là yêu yêu!

Tại sao kẻ thức ba giữa bọn họ lại là con gà chứ?!!

.... Tự làm tự chịu nha, đáng đời Bùi Thiên lưu manh.

Vào ban đêm, Bùi Thiên thừa dịp Kỳ Vũ mệt mỏi đang say giấc mà vụng trộm xách lên gà con đang nằm trong giỏ bên cạnh, hùng hổ lắc lắc con gà đi đến phòng bếp, ném gà con đang mơ hồ lên trên thớt gỗ, dùng sức rút ra một con dao, mũi dao phát ra tia sáng sắc lạnh, hung hăng chỉ vào gà vàng bé nhỏ ngây thơ.

“Con mẹ mày Ha Ha! Tao muốn đem mày giết đi hầm thành canh ha ha ha...!” Bùi Thiên giơ lên bàn tay đang nắm con dao, lông mày nhíu chặt chuẩn bị muốn chém xuống!

Kỳ Vũ giả bộ ngủ đang khoát tay dựa đầu vào tường nhìn vào động tĩnh trong phòng bếp, khóe miệng dần cong lên.

Cậu biết, hắn sẽ không ra tay đấy, cậu chính là yêu hắn như vậy.

... ... Tuy rằng cho dù có giết hay không thì vẫn là yêu hắn như vậy = =

Quay lại cảnh trong phòng bếp, Bùi Thiên chịu thua mà thả ra con dao, suy sụp mà hạ thấp bả vai, mặt mũi tràn đầy u sầu mà nâng lên gà con đang tỉnh tỉnh mê mê, “Ha Ha Ha Ha, mày không thể cùng tao cướp người a, kê kê của mày rất nhỏ không thể thỏa mãn được người ta ngoài chủ nhân của mày a!”

Kỳ Vũ: “...”

“Con mẹ nó! Ha Ha mày dám ị lên mặt tao!!!” Bùi Thiên trừng lớn hai mắt, rút tay về lau lau gò má, trên ngón tay là cứt gà đục đục, “Cho dù là tao nói kê kê của mày nhỏ thì cũng không được làm vậy a!!”

Gà con đập đập cánh, lông tơ màu vàng rơi xuống mấy cái, “Cạp~ cạp~ cạp~ cạp~”

“A con mẹ nó mày là gà không phải vịt!!!” Bùi Thiên điên cuồng mà dùng tay lắc lắc gà con, kết quả trùng hợp gà con lại đi ị trúng vào trong miệng Bùi Thiên.

“...Ha Ha Ha Ha tao thật sợ muốn đem mày đi hầm canh a ha ha ha...!!!” Bùi Thiên điên cuồng mà lắc lắc con gà phần nộ hô to.

Kỳ Vũ bên ngoài phòng bếp: “... ...”

“Cạp~ cạp~ cạp~ cạp~” gà con màu vàng vui sướng mà nhảy vọt lên.

28. Chương 28: Phiên Ngoại 2: Giấc Mơ Của Kỳ Vũ

Kỳ Vũ mở mắt ra, phát hiện trước mắt mình vậy mà lại ở trước cổng trường học cấp ba, sáng sớm, học sinh đến trường tùm tùm ba cười đùa huyền ảo, cậu quay đầu lại, các tiệm cơm đối diện cổng trường đang đầy ắp học sinh, lồng hấp mở ra bay lên hơi nước, dường như còn ngửi ra tiệm này là làm bánh bao nhân thịt.

Ánh nắng chói chang phát ra từ bầu trời xanh thẳm, cơn gió mát lạnh nhẹ thổi qua thân mà cuốn lên vạt áo, có chút mê mang khi lại trải qua thời học sinh, chớp chớp mắt nhìn từng người cười nói đi lướt qua bên cạnh.

Kỳ Vũ mơ hồ mà ngất mình một cái, phát hiện không đau, mới hiểu được đây là một giấc mộng.

Như thế nào cảnh trong mơ lại rõ ràng như vậy a, Kỳ Vũ nghi hoặc mà suy nghĩ, cậu quay đầu lại nheo nheo mắt nhìn vào phía cổng trường, đang muốn bước qua ánh mắt bỗng nhiên lướt qua một thân ảnh.

Bất chợt thấy kinh ngạc, tiếp theo là hứng thú bưng bưng, cậu cong lên khoe miệng nhìn qua cách đó không xa mình của mấy năm trước, đồng phục quần tây cùng áo sơ mi, đang một tay chống nạnh một tay chà lau mồ hôi đổ đầy trán, ngũ quan xinh đẹp so với trưởng thành cũng không có sai biệt lắm, nhưng hai đầu lông mày vẫn mang theo nét trẻ con.

Nhìn xem người lớn lên cùng với mình không có bao nhiêu sai biệt giờ phút này lại đứng ở trước mặt nhưng không nhìn thấy chính mình, Kỳ Vũ có chút thú vị, cười cười muốn đi qua rồi ánh mắt lại đọng phải một thân ảnh quen thuộc.

Đối mặt với người trong mộng của mình, ánh mắt lướt qua nhìn lại phía sau, cái dáng điệu lười biếng cùng ngang ngược như trong dĩ vãng kia lúc này lại khiến cho bản thân cảm thấy bất an lại mừng rỡ, chớp chớp đôi mi đen dày, mím môi mỏng, nhẹ nhàng di chuyển ánh mắt, hai tay đút trong túi quần cái balo thì đeo ở trên vai, giống như lơ đãng mà vẫn một mực đi theo người ở phía trước.

Kỳ Vũ ngẩn ngơ rồi đột nhiên bật cười, nhìn vào người trong mộng, cậu lui một bước hai tay bắt chéo trước ngực, hứng thú dạt dào mà nhìn cậu con trai kia như thế nào giả bộ không quan tâm mà cẩn cẩn dực dực đi theo.

Thì ra hẳn cũng từng lén lút đi theo phía sau mình a...

Kỳ Vũ âm thầm cười trộm.

Đưa mắt nhìn theo hai người trẻ tuổi đi vào trường, Kỳ Vũ cũng tự nhiên buông lỏng hai tay xuống bên người, chậm chậm dạo bước đi vào.

Cảnh sân trường trong mộng lại khiến cho Kỳ Vũ cảm thấy như mình được trở về khoảng thời gian lúc trước, cây bông gòn trồng ở hai bên lối đi vừa nở hoa xong mấy ngày hôm trước, trên mặt đất rơi lá tả mấy đóa hoa lớn màu vàng cam vẫn chưa có quét đi, khom lưng nhặt lên một đóa hoa bông gòn màu hồng như ánh lửa, cậu ngẩng đầu nhìn lên đỉnh cây bông gòn, có lẽ qua vài ngày nữa sợi bông sẽ bung ra.

Hành lang sáng sớm vào giờ tự học vẫn còn rất yên tĩnh, phía bên trái là tấm kính thủy tinh lớn, ánh mặt trời chiếu xuyên qua rơi lên trên mặt đất, nghiêng đầu nhìn bộ dạng của mọi học sinh trong từng phòng một, cười một cái, lại cất bước tiến đến chỗ sắp xếp cho lớp x học năm hai.

Dựa vào trên cửa phòng, đưa mắt nhìn qua mình đang ngồi chống cằm ngẩn ngơ ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ, cây bút trên tay bỗng nhiên rớt xuống bàn, đứa trẻ hoàn hồn cúi đầu xuống, sững sốt hai giây mới một lần nữa cầm bút lên bắt đầu miêu tả bức chân dung trên trang giấy trắng.

Kỳ Vũ suy nghĩ một chút, vẫn như cũ nghĩ không ra lúc mình ngồi đó thì vẽ ra bức tranh có hình dạng như thế nào, năm năm gom góp lại nhiều đến vô số, nhất thời thật đúng là nghĩ không ra.

Ngón tay khẽ đẩy cửa phòng học, thẳng lưng, cậu xoay rời khỏi lớp x đi đến lớp học ở phía xa.

Biết rõ đây là trong mộng mấy học sinh không thể nhìn thấy mình, Kỳ Vũ nghênh ngang đi vào phòng học, lớp này chưa hẳn là dành cho học sinh cá biệt cũng không thể nói là lớp bình thường, nhưng kỷ luật vẫn có chỉ có điều không bị ràng buộc, đưa mắt nhìn vào trong phòng học, phần lớn học sinh đều đã nằm sắp, mà cái bàn phía sau cùng ở nơi hẻo lánh kia, chủ nhân thuộc vào số ít những người vẫn còn thức đấy.

Đôi mắt đen láy khóa lại trên gương mặt đầy mệt mỏi, ngồi lên cái ghế ở phía trước không biết là chủ nhân của nó có phải là xin phép nghỉ hay không mà vẫn còn trống, đối diện với cậu con trai, hai tay Kỳ Vũ chụm lại đỡ lấy cằm, cậu nhìn vào người con trai đang cúi đầu mà liên tục viết hai chữ, sau đó, lại đưa tay qua cào loạn mái tóc ngắn, buồn bực thay đổi vẻ uể oải, dùng ánh mắt ngáy ngốc mà nhìn xuyên qua mình thẳng về phía sau.

Kỳ Vũ cười khế, hứng thú vô cùng mà cong khoe miệng, hai tay ôm mặt chăm chú nhìn người con trai với ánh mắt dần dần tan rã.

Cậu biết rõ tại sao người đó buồn bực, cũng đều là tự ti giống như mình lúc trước.

Một bên là cảm thấy đối phương ôn hòa hữu lễ nhưng mình thì học vẫn không cao nghề nghiệp không có lại lỗ mãng mà vô cùng buồn bực không dám đi làm quen.

Một bên là cảm thấy đối phương tự tin cởi mở nhưng mình lại tự ti lạnh lùng không biết giao tiếp nên không dám đi làm quen.

Không sai, không cởi mở và ấm áp.

Cùng với những đứa trẻ bình thường không giống nhau, từ nhỏ đã sống ở cô nhi viện căn bản sẽ không có người tiếp xúc, bởi vì bên người không có được mấy người là bạn bè, trong trại mấy đứa nhỏ cũng không nhiều lắm, không phải đang còn quần tã thì cũng lớn hơn mình rất nhiều, cứ tưởng sẽ ở mãi luôn trong ấy nhưng thẳng đến khi mười lăm tuổi trong kỳ thi lên cấp ba được người tốt bụng tài trợ mà ra khỏi trại đến trường học.

Kỳ thật cậu không có an tĩnh ôn nhu, chẳng qua là không có cơ hội để sống hồn nhiên hoạt bát.

Sau khi lên cấp ba thì cứ trôi qua như bình thường, không tốt bởi vì không thường nói nên khiến cho người ta cảm giác mình không thích sống chung, không xấu là vì dụ dằng nhả nhận không trêu chọc người khác, thói quen chỉ cười cười khi bị mấy dì trong trại dặn dò nhắc nhở, làm cho người nhìn cũng không sinh ra cảm giác chán ghét, bên cạnh đó cũng không có nhiều đứa trẻ trong thời kì trưởng thành nổi loạn muốn tiếp cận.

Đương nhiên, cũng bởi vì mình ôn nhu che dấu đi xa cách nhàn nhạt.

Gặp được Bùi Thiên là chuyện cậu hoàn toàn không nghĩ đến.

Từ cái ngày gặp gỡ đó, mà bắt đầu vô tình hay cố ý đi nghe ngóng tình hình hoặc cố ý sát bên người nhìn lén, chậm rãi biết rõ người này cùng mình không thuộc một thế giới, đối phương tuy rằng học không tốt hay nóng nảy nhưng là người có nghĩa khí, vô cùng tự tin cởi mở, cùng lớp hay khác lớp cũng đều quen biết rất nhiều, thường xuyên ở trên sân bóng rổ trao đổi tình cảm.

Theo khách quan, không có bạn bè cũng không có tiếp xúc với ai, mình như vậy làm sao có thể được đối phương tiếp nhận.

Rất ít người hoạt bát hướng ngoại sẽ thích kiểu người lạnh lùng không đụng không đứng dậy làm bạn bè.

Còn nhớ rõ lúc trước cũng có thời điểm mình muốn thay đổi, thử tiếp xúc thử chơi bóng, nhưng cuối cùng vẫn là không được mà quay trở lại như xưa.

Cũng bởi vì thế, một lần lại một lần, không khỏi càng ngày càng lui về sau, thẳng đến khi chính mình ẩn nấp vào một góc tối âm u, mới dám lết lút im lặng thăm mền, ánh mắt luôn dõi theo đối phương.

Đột nhiên người con trai đập bàn đứng lên, lúc này Kỳ Vũ mới bừng tỉnh mà lấy lại tinh thần, nghe tiếng chuông hết giờ mà ngừng lại bàn tay đang chậm rãi xoa xoa ngực để chậm lại nhịp đập, cậu cong người muốn nhìn xem người đó muốn làm cái gì, nhưng không ngờ lại rơi vào khoảng không.

Kỳ Vũ đứng lên nhìn theo thân ảnh đã biến mất ngoài cửa, vội vàng đuổi theo.

Đi theo người con trai đến toa lét, Kỳ Vũ nhú mày liếc mắt nhìn người phía trước nhanh chóng đi qua mấy cái bệ tiểu, nuốt nước miếng như muốn tăng thêm lòng dũng cảm, hùng hổ đi thẳng vào bên trong.

Bắt đầu từ cái thứ nhất tính từ cửa ra vào, liên tiếp qua mười cái cũng không có dừng lại, thẳng đến khi đụng phải một người đứng ở phía trước đang giả bộ như không có việc gì mà kéo khóa quần đi tiểu.

Kỳ Vũ nheo mắt, nhếch miệng nở nụ cười.

Khi đó mình đang đi tiểu được một nửa bỗng nhiên phát hiện có người đứng bên cạnh, vô ý nhìn một cái lại đúng là người mình thích!

Cẩn môi bối rối mà dùng sức tiểu cho xong rồi nhanh chóng nhét lại vào trong quần, gắt gao đè nén, mặt không biểu tình đi rửa tay.

Nhìn xem vẻ mặt thất vọng của cậu con trai, bây giờ nghĩ lại cảm thấy thật đúng là chân ái.

Lướt qua mười mấy cái bệ tiểu chỉ để đứng cạnh mình, đây không phải là thật sự thích thì là cái gì a?!!

Kỳ Vũ cười quay người, cảm thấy một hồi hoa mắt liên nhắm mắt lại, khi mở ra thì khung cảnh lại thay đổi.

Cậu đứng trên khán đài, đưa mắt nhìn qua dải lụa màu đỏ cùng từng chùm bong bóng nhiều màu, cao cao trên khán đài là một cái băng rôn giới thiệu đây là lễ tốt nghiệp của khối x——

Giật mình nhớ tới buổi lễ hai năm trước, chính mình không biết lấy đâu ra một chút dũng khí mà muốn đi tìm người, trò chuyện cũng được thổ lộ cũng được, nhưng lại là không ngờ là không làm được gì mà muốn tìm cái chết.

Kỳ Vũ rũ mắt xuống nhìn mấy học sinh đang nhao nhao đi dọc theo lễ đường, áo cài hoa mặt mũi tràn đầy vui sướng, thế nhưng trong mộng chính là cảnh mình đang trong lúc lo lắng khấn nguyện.

Bóng người nho nhỏ cố gắng lách qua đám đông tiến đến vị trí lớp học ở phía xa, mà bên cạnh một người cũng mang vẻ mặt lo lắng mà gạt ra đám người nghĩ muốn đi đến lớp học ở cuối kia.

Kỳ Vũ nhắm mắt lại, chậm rãi quay người lại không nhìn nữa.

Hai người vội vàng lách đi rồi lại lướt qua bên nhau, cuối cùng đến nơi kia chỉ thấy một chỗ trống, thất vọng mà cho rằng đối phương đã sớm rời đi.

Lại một lần nữa lại vượt qua nhau, rõ ràng đã gần nhau như vậy, lại chưa từng quay đầu nhìn về thân ảnh của đối phương vẫn luôn ở phía sau mình.

.....

Kỳ Vũ chậm rãi mở mắt ra, đôi mắt dần lấy lại được tiêu cự, nhìn thấy rõ ràng hoa văn nhàn nhạt mới dán lên trần nhà, trừng mắt nhìn, nghiêng đầu qua nhìn về phía người đang ôm mình vào lòng, mặt cọ cọ bên trong cổ người ấy, hơi thở ấm áp phả vào cần cổ có chút ngứa.

Cậu kéo lấy cánh tay bị ôm lại, nhẹ nhàng vén lên sợi tóc rơi xuống mặt trên trán người ấy, sau đó mới xoa xoa đôi má, thò người hôn một cái lên trán.

Tấm màn trước cửa sổ sát đất được kéo lên làm cho ánh sáng rực rỡ của mặt trời vào buổi sớm xuyên qua, soi xuống mặt đất một bóng người.

Người đứng trước cửa sổ xoay vặn, nghiêng đầu nhìn về phía người nằm trên giường đang mơ hồ bóp trán ngồi dậy mà nở nụ cười ôn nhu.

Buổi sáng tốt lành, thế giới của em.

Sói lắm nhảm: Hoàn rồi hoàn rồi. *tung bông*

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-tram-cach-tu-sat-tu-sat-nhat-bach-thuc>